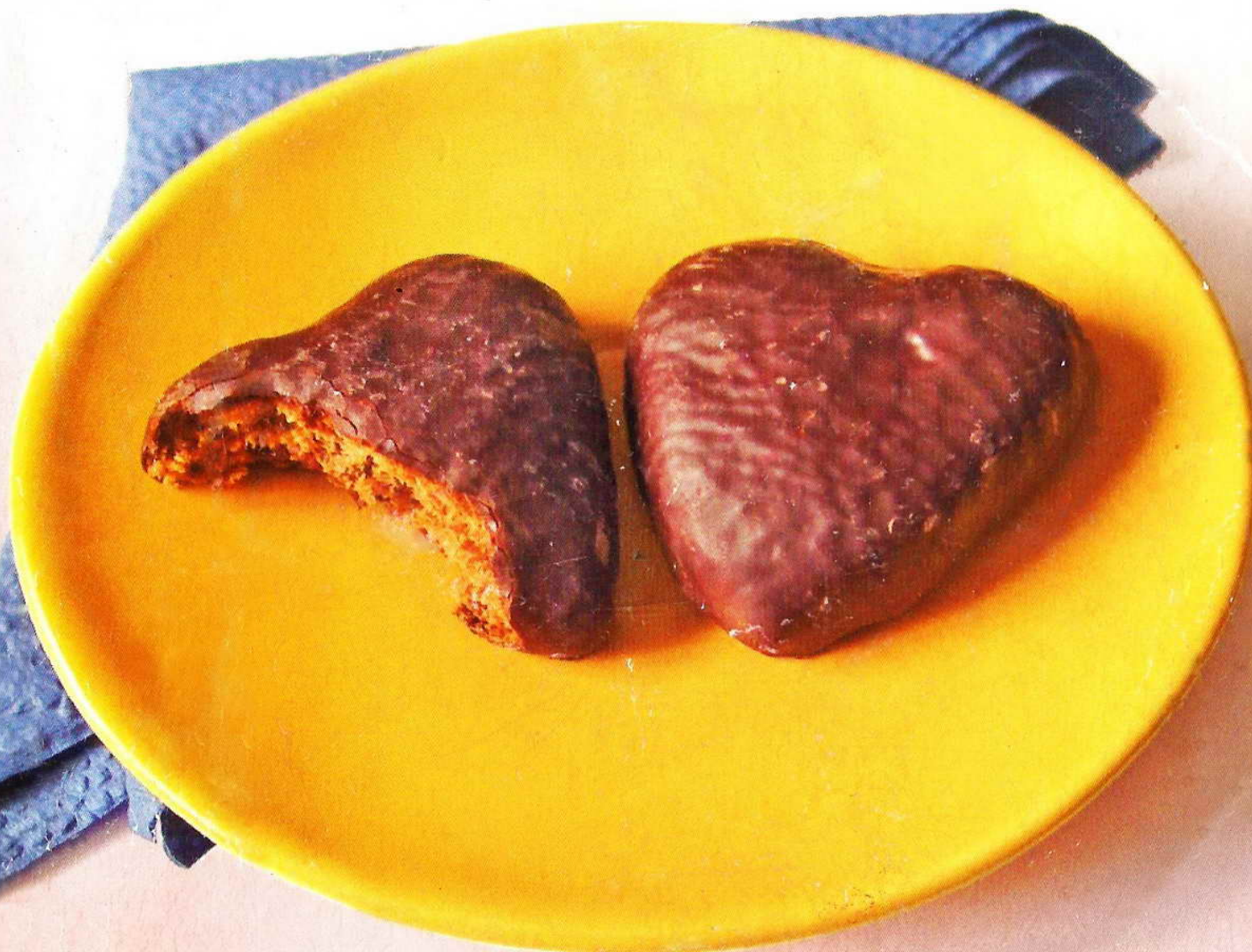

От авторката на световния бестселър „Нощна тарифа“
Илдико фон Кюрти

Сърцебиене

Colibri

ИЛДИКО ФОН КЮРТИ СЪРЦЕБИЕНЕ

Превод: Жанина Драгостинова

chitanka.info

Е, добре, в онази ранна утрин Амели Кукличката Щурм можеше и да не поглежда към мобилния телефон на своя любим. Можеше и да не прослушва пощенската му кутия. Но го направи. И чу нещо ужасяващо.

След което заля скъпите му костюми с вино. Метна се на колата и пое накъдето ѝ видят очите. Заедно с кучето и сломеното си сърце.

Тя искаше отмъщение.

А може би и секс.

Освен това на другия ден ставаше на трийсет и две.

Четирийсет и осем часа от живота на една жена, която най-последно извърши това, което винаги е заплашвала, че ще извърши.

„Нощна тарифа“ (ИК „Колибри“, 2005 г.) е първият роман на немската писателка и журналистка от списание „Щерн“ Илдико фон Кюрти. Още в първите месеци след излизането си той оглави класациите за най-продавани книги в Германия. „Сърцебиене“ категорично затвърди славата на авторката си и надмина по продажби първата ѝ рожба, достигайки два и половина милиона екземпляра. „Какво значи «типично женско»?“, пита Фон Кюрти и дава своите отговори с характерното си чувство за хумор. Като се започне от това, че посвещава книгата на личния си фризьор — един така важен за всяка жена мъж.

„Ако Илдико фон Кюрти не съществуваше, Телекомът трябваше да я измисли. Книгите ѝ се търсят като телефонния указател.“

Ди Велт

СЪБОТА, 5:30

Имам лош характер и хубава фигура. Както всяка сутрин, малко преди да отворя очи, благодаря на съдбата, заедно съм такава, каквато съм. Както всяка сутрин се радвам на талантите, с които съм надарена.

Много съм добра в паркирането, но още по-добра съм, когато трябва да кажа „не“. Вчера направо сразих едно досадно, свръхдебело женище, което се натискаше да се провре на щанда за сирена между мен и любимото ми „гауда лайт“. Искам да кажа, че тя наистина не беше на ред и ме пререди. А пък е невъзможно да не бъда забелязана.

В момента съм в процес на раздяла с любовника си. Отегчава ме с безкрайното дърдорене за Холивуд, където снима първия си игрален филм. Не обичам мъже, които непрекъснато говорят за себе си. Как тогава мога аз да кажа нещо за себе си?

Никога не съм спадала към ония жени-теменужки, дето си мислят, че хората им се възхищават само защото самите те гледат света учудено. И ококорват очи от долу на горе. Викат „Ах!“ и „Ох!“, сякаш току-що са станали свидетели на церемонията по случай откриването на Олимпийските игри. Пфу. Висока съм само метър и шейсет, но отдавна не гледам никого отдолу. Всеки е висок толкова, колкото се чувства. А винаги се чувстваш по-висок, когато гледаш от горе на долу. Мъжете те обичат, когато ги унизяваш. Не ме питайте защо. Просто си е така.

Любовникът ми например — не искам да споменавам името му, тъй като е много известен, много богат и естествено, много женен — прекъсна снимките си с Уиона Райдър, когато миналата седмица му намекнах по телефона, че не би могъл да ми стори нищо по-лошо от това да се раздели с жена си. Какво остана за мен от цялата история? Уиона се развилняла от гняв на терена. Любовникът ми ме заплаши с развод — с жена си, разбира се. И аз трябваше да съм доволна, че прекрасният пръстен от „Чопард“^[1], който ми беше подарил, ми стои чудесно. Никога не съм разбирала защо е неприлично след всяка афера да се чувствам по-богата — имам предвид не само с житейски опит.

Затова предпочитам разделите, които се случват малко след Коледа или пък след рождения ми ден.

От принципни съображения аз не правя подаръци. Преди време имах приятелки, които сами майсторяха празнични предколедни календари за мъжете си. Двайсет и четири малки чувалчета с дваайсет и четири малки нещица вътре в тях. Ууу, това унизява! Днес вече нямам приятелки.

Не правя подаръци, не готвя и не се извинявам. Жените се страхуват от мен. Защото бих могла да имам мъжете им, стига само да поискам. Могат спокойно да си се суркат в домашните си пухени чехли, да гледат по телевизията „Хайде на бас“, едновременно поглъщайки много лучен чипс. Не ми трябва нито един от мъжете им.

Имам лош характер и хубава фигура... Минава пет и половина... Събота сутрин е... Беше само сън... Само един сън...

[1] Верига магазини за изключително скъпа дизайнерска бижутерия и часовници. — Б.пр. ↑

5:35

Понякога, когато се събудя както сега, благодарение на току-що отишлия си сън се усещам по-силна. Не мога да си спомня нищо конкретно, но остава чувството от нещо хубаво. Как да го кажа по-разбрано? Отварям очи и знам съвсем точно коя съм. Но също така знам и коя бих могла да бъда.

Имам добър характер и лоша фигура. Кълна се във всичко свято, което имам — четката ми за лице „Шисейдо“, баба ми Амели Чупик и двойното CD на Уитни Хюстън — ще се променя. Да, непременно ще се променя. Днес, ако си с добър характер, се оправяш в живота също толкова зле, колкото и ако си със свръхдебели бедра. Всичко е въпрос на дисциплина.

Навън постепенно се развиделява. Обичам лятно време да се събуждам заедно с деня. Това е най-прекрасното време за покълнване на мечтите. Няколко двойки ранни птички влизат в диалог, скринът пред леглото бавно се вмести във формите си, чаршафите отново стават цветни. Розови и светлосиви, с цветчета по ръба.

В кратките мигове между нощта и деня понякога имам чувството, че мога да започна живота си отначало. Бих могла да стана безшумно, да напусна безшумно досегашното си съществуване и безшумно да вляза в някое друго.

Има само две други ситуации, в които се чувствам така безтегловна и се опитвам да започна нещо съвсем ново. Когато в „Закуска в Тифани“ Одри Хепбърн седи до прозореца и пее „Лунна река“:

„There’s such a lot of world to see“,

копнежът застава точно пред лицето ми. Да стоиш в Ню Йорк с китара в ръка до някой прозорец, съвсем слабичка, и да не се кахъриш заради оплакванията на съседите: „Мис Гоулайтли!“ Да обичаш

котката и неподходящ мъж и въпреки това да можеш да пееш. Да, това е.

Или пък: да пътувам с кола. По прав като конец път. Сама. Като Телма и Луиз. Само че без Луиз.

Аз съм много добра шофьорка. Това ме различава от повечето жени. За съжаление няма нищо друго, което да ме различава от повечето жени. Често се извинявам, при което не съм сигурна дали изобщо имам някаква вина за каквото и да било. Често враждувам с прическата си, с чупливите нокти на ръцете си и с дебеличките части от тялото си. Изслушвам десет различни чужди мнения, преди да реша какво да правя, и намирам всеки ден за хубав, ако тежа триста грама по-малко, отколкото съм била предната вечер.

Обаче, сестрички, вие, които на всяко кръстовище взимате завоите с петнайсет километра в час, които сте се впили в кормилото като отчаян каубой в своя колт и извън града трийсет минути се влачите след някой камион, тъй като ви е шубе да го изпреварите: АЗ МОГА ДА КАРАМ ПРЕКРАСНО КОЛА. И не само това: мога дори чудесно да паркирам.

Шофирането е свобода. По всяко време можеш да отбиеш. Когато видя табела, на която пише Квакенбрюк, тутакси мога да реша, че Квакенбрюк е мястото, където ще намеря щастието си. Тогава давам мигач, свивам в отбивката и започвам нов живот. Всичко е така просто. В мечтите ми.

Събота сутрин е. Малко след пет и половина. Аз се казвам Амели Кукличката Щурм, утре ставам на трийсет и две — това е единственото, което със сигурност мога да твърдя за себе си.

Ще променя живота си още преди този проклет скрин да е влязъл във формите си и преди спалното ми бельо да е приело обичайния си цвят. Нищо няма да остане такова, каквото е било. Ще се изхлузя от стария си живот и ще се откажа от привичките си. С леко сърце ще се сбогувам с всички — с изключение, разбира се, на фризьора ми Бурджи, най-близката ми приятелка Ибо, кучето ми Марпъл и спрея ми за крака „Сикстувол“. Жена на моята възраст трябва да знае какво е необходимо да вземе със себе си, когато се отправя към нов живот, и какво да остави зад гърба си. Със сигурност не се нуждая повече от...

Започвам да превъртам.

Филип фон Бюлов винаги има вид на човек, който очаква ей сега да го фотографират. Дори и като спи, можеш да си помислиш, че се прави на заспал, само за да изглежда възможно най-убедително и добре.

Сигурна съм, че ако някой ден Филип бъде избран да живее в къщата на „Биг брадър“, би предпочел три месеца да се откаже от сън, за да не се случи така някой път цялата нация да го чуе как хърка.

Филип винаги ухае приятно. По принцип не хълца, а също така и никога не се оригва — нямам представа как се справя с всичко това. На лицето му няма дори и една-единствена заблудена пъпчица, а тъмнорусата му коса по слепоочията е облагородена с онези сребристи коси, които направиха от Ричард Гиър сериозен мъж и впечатлиха силно, но уви, не за особено дълго време дори Синди Крофорд.

Но аз съм благодарна и на кратките мигове, в които Филип фон Бюлов изглежда като напълно нормален човек.

Например ето сега: леко, астматично закашляне. Всяко издишване носи миризми, които напомнят за последната нощ, разказват за дъха на пурета „Кохиба“, за водка с тоник и чашка грапа. Устата на Филип е полуотворена, а едното ѝ крайче сочи надолу. Като врата, закачена на криви панти. В такива моменти Филип фон Бюлов изглежда тъй, сякаш му хлопа дъската. Но това са миговете, в които безмерно го обичам.

Липсата на перфектност ме разчувства. Пребледняло лице. Чорлави коси. Гледам го и знам, че би умрял от срам, ако сега можеше да види себе си и мен, докато го наблюдавам. Рядко успявам така да се приближа до него, както сега, като спи. Сякаш най-после съм успяла да уловя същинския му вид. Искам да прекарам връхчетата на пръстите си леко по веждите му, а след това да нацелувам тънките му устни.

Между другото забелязала съм, че добрите, интересни и тежки за понасяне мъже, които могат да достигат висоти при измъчването на жените, винаги са с тънки устни. Пичовете с плътни устни сякаш са от онзи тип мъже, които с удоволствие биха създали извънбрачни деца с която и да е любима под средна възраст.

5:37

Филип измлясква тихичко насън и притиска малката ми възглавница за гушкане към гърдите си. Странен феномен е това: тъй като почти винаги треперя и изпитвам желание да се притискам към някого, всяка нощ спя върху агнешка кожа и прегърнала малката възглавничка с едната ръка. Не мога другояче. Дори и като отивам някъде за уикенда, напускам дома си с огромен куфар, защото винаги влача със себе си тези така необходими за съня ми атрибути.

Но всяка сутрин от изминалите години, в която се събуждах до Филип фон Бюлов, го виждах той да лежи върху моята агнешката кожа, прегърнал възглавничката ми, също както в „Откуп“ Мел Гибсън бе прегърнал сина си, прекарал много дни в лапите на злодеите, които го бяха отвели. Нямам никаква представа какво точно се случва нощем в леглото ни.

Заедно сме от две години и половина. Двойка, свързваща Берлин и Хамбург. Съжителство на дългите уикенди. Влюбени, които всеки ден по три пъти си говорят по телефона и вечер си изпращат от далечината целувки за лека нощ. Притежаваме всичко двойно: четка за зъби, четка за коса, ножичка за нокти, пинсета, нощен крем, дневен крем. Във всеки град по едно. Само агнешката кожа и малката възглавничка влача напред-назад. Всеки трябва да притежава в живота си някои единични неща. Питам се как ли спи Филип през седмицата, когато няма на кого да отнеме нещо.

Отново примлясква в съня си.

Ах, мечока ми Бюлов, той.

Почнах да го наричам така, само за да го дразня. Отначало ми се удаваше, тъй като благородникът не можеше да приеме, че името му може да се използва за посмешище. Постепенно обаче нещата се промениха. Когато дълго време се ядосваш на нещо, накрая става така, че свикваш с него. За да онагледя теорията, ще дам пример с чистачките на колата си, които три месеца подред скърцаха със силен металически звук, когато изпълняваха задълженията си. А там, където

живея аз, в Хамбург, чистачките имат много работа. Скръц, скръц... Скръц, скръц... Подлудявах.

Никой не откри причината. Един ден без никаква причина, без да са били на ремонт, те започнаха да чистят съвсем безшумно. И какво всъщност се случи? Едва понасях тази потискаща тишина.

Впрочем, ще вметна също като убедително доказателство за тезата си и случая с двете момичета „Свидетели на Йехова“, които и до днес ми липсват. В продължение на година всеки вторник вечерта те заставаха пред вратата ми и искаха да разказват нещо си за рая и че там вече съвсем нямало много свободни места. Идваха всеки вторник към 19,30 ч. И аз все ги отпращах. От шест месеца насам ги няма и съм се замислила дали да не пусна обява в „Дер вахтурм“, списанието на „Свидетели на Йехова“, че ги търся. Да, сигурна съм, по същия начин омразният прякор на моя Филип един ден ще му липсва. Но най-вероятно това, дето си го мисля, е твърде наивно.

Най-лошото ми качество е наивността. Искам да кажа, че работя върху това да се отърва от него, но такива здраво вкоренени черти на характера са много трудни за изгонване. Страшно се нервирам от себе си, но какво да се прави, като така лесно се впечатлявам. Винаги разчитам, че хората ми казват истината. И до днес вярвам във верността — не в моята, но това е друга тема. Никога не броя рестото и се доверявам на всеки, който ми каже, че в живота си досега не е срещал толкова забележителна жена като мен.

Комбинацията от толкова фатални черти на характера неведнъж се е оказвала твърде неблагоприятна за мен. Четири месеца от живота си например пропилях с един мустакатко, който, когато бях в сладките си седемнайсет години, ме заговори на улицата, за да ме пита дали не искам да отида на кастинг за модели.

— Сигурно непрекъснато те питат същото — каза той. А аз му се ококорих със сините си очи и отвърнах:

— Хмпф.

Тъй като никой досега не ме беше питал нищо такова. След което отстраних от челото си падналия кичур с жест на супер модел и изчуруликах отегчено:

— Ах, не знам...

Какво можех да му кажа? Още същата вечер преспях с мустакаткото и ден след това напуснах страхотно нежния си първи приятел. По онова време беше само един клас пред мен, днес обаче е детски лекар в Мюнхен. Зиги, ако прочетеш тези редове: прости ми!

Не станах модел. Мошеникът, който заграби изконното ми доверие, беше търговец на коли, пиеше вода от кутийки, носеше найлонови слипове и говореше неща от рода на: „Като си разкопча панталона и ще си помислиш, че пожарната си е забравила маркуча.“

Срамувам се, че ми беше необходимо толкова дълго време, за да проумея с какъв мръсник си имам работа. Впрочем, той ме остави след четири месеца. Вероятно заради някой модел.

Наивността и недостатъчната склонност към бруталност ми струваха още други две години и половина. Това беше времето с Хонка. В действителност той се казваше Рюдигер, но тъй като бе безкрайно мил, добре възпитан и безобиден, още в училище му дадоха името на известния масов убиец.

— Прякорът ми е най-лошото в мен — представи се Хонки.

Ако бях предположила, че го казва без капка хумор, изобщо нямаше да му се доверя. Но срещата ни ми се стори като пръст на съдбата — кучето му ме навали и ме смъкна от колелото, изкълчих си крака, а Хонка ме закара до болницата, където припадна. Искях непременно да узная как ще свърши цялата тази история. Бях в средата на двайсетте и още не знаех, че трябва да се избягват мъже, които не могат да подчинят дори собственото си куче.

Хонка беше от типа хора, които наричат „душичка“. Оттегляше се, когато исках да бъда оставена на мира и когато не исках да бъда оставена на мира, а дори, напротив, с удоволствие държах да бъда смущавана от него. Успокояваше ме, когато най-добрата ми приятелка замина за една учебна година за Австралия. Отнасяше ме до къщи, когато по купони се напивах като тараба и започвах да ругая домакините. Стоически понасяше факта, че отглеждах канабис на балкона на квартирата ни и дори помолих съседа, началник на охраната в полицията, да го полива, докато ние бяхме на почивка. Държеше чадъра над мен, когато завалеше. Когато се излежавах на слънце, нагласяше часовника да звъни на всеки четиридесет и пет минути, за да ме обърне и намаже с крем. Правеше ми плодова салата, за да поема колкото се може повече витамини. Когато го навиквах,

напускаше мълчаливо стаята, връщаше се след половин час, за да ме пита дали съм разрешила напрежението и дали не бихме могли заедно да гледаме „На местопрестъплението“. Лакираше ми ноктите на краката, масажираше ми слепоочията и ако бяхме стигнали до сватба, със сигурност би изразил готовност да носи двойно име с тиренце: Рюдигер Майер-Щурм. Бааа!

Искам да кажа, че нямам нищо против мъжете, които четат всяко желание в очите на възлюбените си. Но все пак има тънка разлика между мъж и мухльо. Между кавалер и смотаняк. И кой би искал да си има работа с мъж, комуто всичко се харесва? Веднъж имах такъв случай — скарахме се и аз хвърлих по мъжа отсреща бутилка „Пелегрино“. В ресторанта. На милиметри не го улучих. Той се усмихна, стана и изчезна за три дена. Цели три дена! Когато се върна, ме целуна и каза: „Съкровище, много те обичам, когато си гневна.“

Това, скъпи приятели, е мъжка постъпка. И впечатлява.

Няма нищо по-лошо в мъжа от това да разбира жените. Не, има и то може би е: когато мъжът е в състояние да показва чувствата си и да говори за себе си. Прави те страшно несигурна и измъква изпод краката ти основата, върху която се крепи цялата връзка.

Не отричам, истина е: не познавам нито една жена, която поне два пъти в седмицата да не обвинява мъжа си, че е емоционален чукундур и че тя не би искала нищо друго, освен той да сподели какво точно се разиграва в душата му. Но също така е истина: няма нищо по-унизително от това да гледаш как мъжете споделят какво се разиграва в душата им.

Пък и на кого ли му пука, че любимият ти е разтърсван от сподавена въздишка, докато гледа финалната сцена на „Мушитрънче“? Или пък, че вечер съвсем неспригодно спира телевизора и казва: „Сега искам откровено да поговоря с теб за моите страхове.“

Нека бъдем честни: емоциите са женска работа. Там ние сме по-добрите. Това е наша област. Можем да правим най-добрите представления — истерични припадъци, да мятате чупливи предмети, да получаваме спазми от смях и от плач, да измъкваме цитати от страниците със съвети на списанията и ревящи да слушаме във ваната Ранди Крофорд — все ще се намери причина да направим поне един пърформанс от целия списък.

Единственото чувство, което мъжете имат право открито да ни показват, е любовта им към нас. И непреодолимата омраза, когато някоя женска кифла във фиат пунто, караща точно пред тях, от съображения за сигурност на светофара удари спирачка още на зелено. Защото, както е известно, след зеленото изведнъж съвсем неочаквано става жълто — така се разбира, че шейсет и седемте часа кормуване не са отишли напразно.

Но да се върна на Хонка. Този мъж бе така недосегаемо перфектен, така побъркващо скучен, лишен от труден характер, извънреееедно мил, че две години и половина сърце не ми даваше да го напусна.

Две години и половина не посмях да му кажа, че не го обичам, защото се опасявах, че може да го приеме много навътре. Просто не можех да намеря достатъчно сърцераздирателна причина за раздяла.

Стоях при него, като от време на време му изневерявах с някакви си диджейчета с пиърсинг по себе си или пък с леко поддаващи се на флиртове волейболисти, само и само един ден да мога да разказвам на децата и внуците си нещичко и за своята буйна младост.

Случи се това, което трябваше да се случи. Хонка ме напусна. Докато бил на джогинг, се сблъскал с една мощна помощник-аптекарка, от сблъсъка рамото му излязло от ставата и оттогава тази щура жена пое всичко в свои ръце. Всъщност ситуацията е напълно обяснима — мекостта има нужда от твърдост. Този, който разбира от жени, има нужда от добра домакиня. На мухълото му трябва жена, която да го ръководи.

Въпреки това ми дойде като гръм от ясно небе, когато една вечер, малко преди новините по телевизията, Хонка взе ръката ми и каза, че трябва да си поговорим.

— Ох, миличък — казах аз отначало, обзета от скука, — какво пък толкова се е случило?

Дори за кратко предположих, че може да ми направи предложение за женитба. Или пък иска да обсъдим подаръците, които ще поднесем на родителите ми за Коледа? Във всеки случай вътрешно аз вече се бях оттеглила от този разговор и даже не слушах внимателно, когато той започна да говори.

— Кукличке — каза задъхан Хонка и пое въздух навътре. — Кукличке, влюбих се в друга жена и искам да се разделя с теб.

Сигурно към две минути съм го гледала, без изобщо да разбирам какво се случва.

— Всъщност да, повече нямам какво да ти казвам — рече той след пауза само за да не мълчи. — Искаш ли веднага да си тръгна?

Продължавах да го гледам ококорена като... да, както се гледа, когато те напуска мъж, когото дори не обичаш. Много е срамотно. Искам да кажа, свикнали сме да ни напускат мъже, от които не искаме да бъдем напускани. Това е огромна, изпълнена с драматизъм и достойнство болка. За нея са написани романи и книги със съвети как да се справим със ситуацията. Всеки го е преживявал. Тогава човек изисква силна доза съчувствие и никой не му прави забележки, когато поради чистото страдание за три седмици наддаде четири кила.

Но не може да прекараш две години и половина с един мъж само от съжаление към него и, да си призная — от пъзливост, след което да бъдеш изоставена от него. Можех поне да си спестя цялото това време на търпение!

— Виждаш ли — каза по-късно приятелката ми Ибо, — можеше ти да го напуснеш, и то далеч по-рано.

— Разбира се, че отдавна щях да го напусна, ако само можех да предположа, че той ще ме напусне!

Ах, това бе една твърде безплодна дискусия.

Във всеки случай изобщо не знаех как да отвърна на обяснението на Хонка, че ме напуска. Той повтори въпроса си:

— Кукличке, искаш ли веднага да си тръгна? С удоволствие бих останал още малко, за да гледам новините.

Погледнах към часовника, свих рамене и казах:

— Две години и половина скуках до теб, тъй че ще издържа още половин час.

Да, знам, реакцията ми беше евтина и съвсем не на ниво. Изобщо не се гордея с думите си. Обаче бях така дълбоко наранена, че не можах да си спестя проклетията.

Хонка, както винаги, изобщо не ми се разсърди. Гледа новините, преди да изчезне от живота ми и да се подслони при помощник-аптекарята.

Днес жената на Хонка ръководи фирма за производство на запушалки за шишенцата за лекарства. А самият Хонка, доколкото знам, в момента за трети път е в отпуска по майчинство.

Кой идиот е казал, че благодарение на опита човек поумнява? След случая с Хонка бях твърдо решена никога повече да не избирам мъжете по това дали биха се спогодили с най-лошите ми качества — обаче никога не ми се удаде. За съжаление все така се случваше, че не се влюбвах в мъже, които считах за ценни от човешка гледна точка. Всички те станаха мои най-добри приятели: Том, който изглежда страхотно секси, който ми довери проблемите си с теглото и който не се осмелява да пресече пътя на жена, която би искала да има сериозна връзка с него.

Също така и Йо, поетът, който е така умен и нежен. Който има нужда от хабилитирана мис Свят, усещаща по-хот, докато гледа тематична вечер по телевизия „Арте“.

Да не говорим за Франк, женен за трети път, и то отново щастливо. Късметлията.

Самата аз по-скоро съм нещастна. Не, нещастна не е точната дума. Но все нещо не е както трябва. Може би защото се занимавам прекалено много с проблемите си. Те са мои верни спътници и ми осигуряват материал за забавление и теми за разговор.

Не ми се случва особено често да цитирам класиците на немската литература — затова пък знам наизуст много от съвременните творби като „Али Макбийл“, „Зайнфелд“^[1] и Ксавиер Найдо,^[2] — но на това място няма как да не цитирам добрия стар Гьоте, който някога е написал:

„Няма нищо по-трудно за издържане от поредица от добри дни.“

Човекът е бил много умен. Самата аз не бих могла да го кажа по-добре.

Когато вечер на някой купон намирам себе си за неустоима, гарантирано на следваща сутрин на брадичката ми цъфва пъпка. И то от онези, които болят и без да ги докосваш.

Когато след върховно нощно чуване с някой непознат по най-модерен начин и без думи напускам апартамента, няма начин

полицаяте да не са отнесли колата ми. Значи трябва да се върна обратно и тихичко да помоля да се обадя в най-близкия участък.

Когато вечер си лягам рано, на другата сутрин не чувам будилника.

Когато нощем не пия алкохол, на следващия ден имам ужасно главоболие и клепачите ми са подпухнали.

Когато се влюбя, винаги улучвам най-неподходящия.

Когато ме напускат, отиващият си е точният мъж.

Когато отслабвам, винаги загубвам само водата.

Когато ми подарят CD-плейър, много му се радвам, но знам, че никога няма да го използвам, защото няма да мога да се справя с инструкцията за употреба на уреда.

При мен винаги нещо не е наред. Обаче аз не искам да е друго. В мига, в който разреши някой проблем, веднага си създавам нов.

Имаше един момент, в който се налагаше мъничко да наддам, тогава се случи никакво дребно камъче да не ми се изпречи на пътя.

Когато се запознах с Филип фон Бюлов, ми се стори, че небето се отваря и че милият Господ Бог лично заповядва: „А сега, приятели, идва редът на дребничката жена там отзад!“

[1] Американски телевизионен комедиен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Немска попзвезда. — Б. пр. ↑

5:38

По навик искам да се обърна към помляскващия ми спътник в живота и да му прошепна в ухото „Добро утро, меченце Бюлов“, след което малко по-високо да река: „Аз съм вече будна. Още ли ще спинкаш, любими мой?“ Тъй като не мога да понасям да стоя будна сама. Това досега не се е случвало. Не мога да понасям и когато човекът, който лежи до мен, заспи първи. Чувствам се пренебрегната, самотна и освен това прецакана, защото аз също бих искала да заспя, вместо да се ядосвам, че съм останала единствената будна. Изработила съм си няколко метода за събуждане, така че другият да си мисли, че се е събудил от само себе си. Или пък измислям причини, които да осмислят преждевременното събуждане: „Сънувах кошмар.“ „Ти сънуваше кошмар.“ „Хъркаше непоносимо.“ Или: „В кухнята има някой.“

Още не знам коя от стратегиите ще избира тази сутрин, примъквам се към моя сладур, протягам с нежност ръката си... когато изведнъж ми просветва, че вече не обичам Филип фон Бюлов. И то от снощи.

Може и да съм чувствителна натура, но вчера той действително премина границата, прекарвайки прекалено дълго време с онази пикла, с онази свинска зурличка, с онази хърбава сврака. Не, нямам нищо лично срещу жената, наистина. Тя е просто една клиентка, той се занимава с договорите ѝ, и не може да направи нищо срещу това, че тя е така слаба и естествено руса, и че преди три години е имал любовна афера с нея.

— Нищо сериозно. Беше чисто сексуално привличане — опита да се пошегува Филип, след като аз твърде непредпазливо съобщих опасенията си.

Бенте Йохансон, както вече ви казах, по професия е недохранена. Родом е от Швеция, което може да се разбере от миличкия ѝ северен акцент на момиче от програмата Au-pair. Висока е един и осемдесет и, разбира се, е работила като модел в Париж, Милано и Ню Йорк.

Оттогава с удоволствие използва американизми, при които разпъва и без това голямата си уста, сякаш иска да лапне на една хапка някой двуетажен автобус.

— Хай, Филип, дарлинг — казва шведската джофра, разтваряйки така уста, че ѝ се вижда мъжецът. За разлика от него мен тя изобщо не поздравява — което и приветствам.

За съжаление Бенте ангажира Филип не само за свой адвокат, но и за съветник по всички житейски въпроси. Тя га информира за кризите си и му звъни по пет пъти на ден в офиса, когато на снимки има проблеми с режисьора, с някой от осветителите или изобщо като цяло усеща лошо отношение към себе си.

От година Бенте работи, за съжаление успешно, като водеща на риалити шоу по RTL 2 „Овулацията на живота ти“. В него петнайсет кандидатки се затворени на „самотна страна на яйцето“, както гласи смахнатата оригинална реклама, в която има няколко колиби, много полусухо шампанско и четирима пича. Която от кандидатките след дванайсет седмици, равно на два цикъла, се окаже бременна, отива на финала.

Всяка седмица от Интернет могат да се свалят снимките от ултразвука, а след раждането чрез ДНК-тест се определя кой от мъжете е създал най-много деца. Той получава наградата от 250 000 марки. Майките получават правото до края на живота си да наливат бензин при „Есо“, а на всяко дете-победител при тръгване на училище му се връчва договор-гаранция, че един ден може да си намери работа като водещ на RTL 2.

Децата с увреждания, според клауза от договора, имат правото по-късно да участват в най-малко четири рекламни клипа на „Акция човек“.

Филип ми беше разказал, че Бенте води шоуто с огромно неудоволствие и че много повече би ѝ се искало да работи в предавания като „Шпигел тв“ или пък „Аспекти“^[1].

Само да не се разсмея. Ай! Ай! Ай!

Вероятно поради копнежа ѝ да даде сериозен облик на заниманията си последното предложение, което прие, бе да се съблече за „Плейбой“.

Ако питат мен, намирам значението на големия бюст за нещо прекалено преувеличено.

Веднъж, с Филип още не бяхме направили и половин година заедно, излязохме на вечеря с Бенте, тогавашния ѝ придружител и най-добрата ѝ приятелка. Естествено, в „Борхард“, където често ходи и бундесканцлерът, и където за Бенте Йохансон винаги се намира свободна маса, дори и да не се е обадила предварително за резервация, и където за простосмъртните няма маса, дори и да са я резервирали.

Самата аз веднъж чаках цял час заедно с Ибо, наредени на дългата опашка на безименните, на смирените ничии души, за да достигна до нашата резервирана маса — била дадена на една жена, която току-що бе дошла. Мисля, че това беше или Ханелоре Елснер^[2], или министърката на земеделието на провинция Нордрейн-Вестфалия.

Бенте си поръча супа и след това малка салата. Приятелката ѝ, черна газела, изяде само една малка салата и се кискаше, когато Филип се шегуваше, а също така и когато само се опитваше да се шегува. Струва ми се, че тя използваше всяка ситуация, предполагаща смях, само за да покаже белите си като перли зъби, блестящи на тъмния фон на лицето ѝ.

Придружителят на Бенте цялата вечер не обели нито дума, затова пък изглеждаше страхотно. Като Пиърс Броснън. Вероятно не искаше да развали със словесни излияния прекрасното впечатление, което външността му създаваше. Явно дотолкова му стигаше акълът.

Всъщност всички слушаха Филип. Добре де, всички, с изключение на мен. Тъй като междувременно съм научила наизуст историята с Томас Готшалк^[3]. Или пък другата как един мъж съдил вестник „Билд“, тъй като на първа страница било написано за трагичната смърт на жена му по следния начин: „Марго (42) остана на 41 години“.

Лавина от смях.

Аз мълчаливо се посветих на не особено добрия шницел. Порано винаги старателно се смеех на смешките, които добре познавам или пък на такива, които не намирах за много смешни или не разбирах. От известно време се опитвам да се разделя с този си навик.

Стори ми се, че Бенте за първи път забеляза съществуването ми, когато единствена си поръчах десерт:

— Хей, Филип — рече тя и отпи от трапезната си вода, — намирам, че е прекрасно, когато човек яде това, което наистина му се

яде, без да се притеснява за фигурата си. Хай шуд ай сей^[4]? Това е начин на живот, насочен към удоволствието.

Преглътнах мълчаливо думите ѝ, казвайки си: „Бенте Йохансон, ти, отвратителен скелет! Аз мога да отслабна, когато си поискам, но ти нищо не можеш да промениш по отблъскващата си физиономия! Аз съм умна, аз съм забавна. Имам мъжа; когото ти искаш да имаш, и освен това твърдо съм решила да започна тренировки за коремните си мускули!“

Иначе казах:

— Ееех? Така ли? Благодаря. Между другото викат ми Кукличката.

Тя отвърна:

— Оу, хау суийт!^[5]

А аз видях как в същото това време намигна на Филип.

Това бе началото на вражда, която ще продължи цял живот — поне за себе си гарантирам. След това сме се срещали още три-четири пъти. Отначало бях решила никога повече да не я поздравявам. Което обаче изобщо не направи впечатление, тъй като досега аз и бездруго не я бях поздравявала. За съжаление Бенте не ми даде повод да се отнеса лошо с нея, защото тя просто напълно ме бе задраскала от вниманието си.

Много страдах. Също и затова, дето Филип не показваше никакво разбиране на душевната ми мъка:

— Няма нужда да страдаш. Бенте е моя клиентка и добра позната, нищо повече. Освен това ревнува от теб.

— Това пък защо?

— Защото си така естествена.

Знам, че искаше да ми направи комплимент. Въпреки това в присъствието на Бенте се чувствах като абориген в магазин на Жил Сандер, като неоперирана до Рамона Дреус^[6], като необлечена до Жизел Бюндхен, като необразована до Ханс Магнус Енценсбергер^[7] и така нататък.

И до днес ми е трудно да се оправям в света на богатите и хубавите — ако и повечето хора да са все по-богати и по-хубави от мен.

Във всеки случай снощи, когато с Филип искахме да пийнем по едно в бар „Париж“, ми дойде до гуша. Едва бяхме влезли, и се чу

пронизителен вик: „Фил! Хъни^[8]! Най-последно!“

Бенте Йохансон скочи от стола, задърпа към себе си моя мечок и го замъкна в посока към тоалетната.

Измърморих нещо от сорта на: „Ах, Бенте, за малко да те не разпозная“, но тя бе вече далеч, за да ме чуе. Стоях изоставена до бара и се правех, че се чудя до кого ли от многобройните ми познати да се настаня.

Почувствах се безкрайно щастлива, когато открих Силвия на една от масите. Силвия е най-добрата актриса на Германия и най-натоварваната те личност, която познавам. Освен това е единствената жена на света, която се осмели да напусне мъжа си, въпреки че тя е над четирийсетте, а той под четирийсетте. Много я обичам. Може би защото и тя ме харесва.

В нейното обкръжение по правило жените не се държат мило една към друга. Разменят си или ролите, или мъжете. И тъй като аз не играя никаква роля, се налага много да внимавам за мъжа.

В продължение на трийсет и четири минути Филип не се погрижи за мен. Ето това не мога да го понеса. В това отношение реакцията ми е типично женска. Когато присъствам някъде, искам присъствието ми да се отбележи. И то по възможност изчерпателно. Ако не бъде направено, възникват проблемите.

Поговорих със Силвия за предимствата на младите мъже.

Филип е с осем години по-възрастен от мен. След два месеца ще празнува четирийсет. В настроението, което бях, започнах така разпалено да хваля преимуществата на млад любовник, че дори Силвия, която по същото това време имаше за гадже един двайсет и две годишен, се настрои скептично.

По време на разговора ни непрекъснато хвърлях по някое око в посока на тоалетната — Бенте говореше възбудено и с широки жестове с Филип. През цялото време държеше главата си отметната назад, както правят жените в реклами за козметични продукти за коса.

Опитах да се концентрирам върху разказа на Силвия за някакъв нов филм, където тя отново щяла да играе ролята на измамена съпруга.

— Знаеш ли, Кукличке, продуцентите просто не могат да разберат, че на жените след четирийсет също още им се чука.

Понаведох се малко, защото Силвия по характерния си начин говореше доста силно.

— Ама наистина ли е така? — попитах, изпълнена с надежда.

Аз съм едва в началото на трийсетте, но поставена пред избора секс или най-новия филм с Хю Грант, честно ви казвам, със сигурност ще ми трябват няколко минутки, за да си помисля...

— Разбира се, че е така — наду тромпета Силвия. — На трийсет и пет изживях първия си вагинален оргазъм. Оттогава става все по-хубаво!

Едно младо мъжле с художествено оформена козя брадичка се загледа с интерес в нас и ни попита какво искаме за пиене.

Към един часа Силвия си тръгна. С козята брадичка под ръка. Целуна ме по устата и каза на сбогуване:

— Слушай, малката, това тук не бива да го търпиш повече. Или си иди у дома, или шибни един по мутрата на Филип.

Пет минути гледах объркана в чашата си с вино.

Виждам се как се засилвам.

Виждам учудената физиономия на Филип и надутата му буза. От ъгълчето на устата му протича тънка струйка кръв.

Виждам се да се усмихвам.

Блъсвам диетичните сандвичи към кокалестата гръд на Бенте Йохансон и казвам:

— Момиче, иди си вкъщи да хапнеш нещо.

След това отново се обръщам към Филип.

Той ме гледа втренчено, без изобщо да разбира какво се случва.

Аз казвам:

— Сладурче, ти си от аристократично потекло и имаш прекрасен задник, но аз съм Амели Кукличката Щурм и заслужавам много повече.

След това се обръщам кръгом на тънките си токчета, махвам с два пръста на тъмнокожия келнер, който изглежда като напълно истински Дензъл Уошингтън, увивам ръцете си около бедрата му и заедно с него излизам бавно навън — не и без да разклатя видимо съблазнителното си дупенце.

Йеееее...

Въздъхвам облекчено.

След това се прибирам вкъщи.

Без да бъда поздравена. Смазана. Но твърдо решена на другата сутрин да възвърна достойнството си.

-
- [1] Публицистични телевизионни предавания. — Б.пр. ↑
 - [2] Германска киноактриса. — Б.пр. ↑
 - [3] Водещ на телевизионно токшоу. — Б.пр. ↑
 - [4] Как да го кажа? (Англ.) — Б.пр. ↑
 - [5] Колко мило (Англ.) — Б.пр. ↑
 - [6] Прочута силиконова немска красавица. — Б.пр. ↑
 - [7] Немски поет и есеист, роден 1929 г. — Б.пр. ↑
 - [8] Сладурче (англ.). — Б.пр. ↑

5:40

Един видимо ядосан кос ме измъква от тъжните ми размисли. От перилото на балкона реди в стакато сърдити ругатни в мрачната утрин, мрънка заради някакви си свои работи.

Аз съм привърженичка на мрънкането. Правя го с удоволствие. Но непрекъснатото мрънкане не е достатъчно да постигнеш каквото искаш.

Шест без двайсет. Знам защо се събудих така рано. Иначе никога не ми се е случвало. Със сигурност не и след такава нощ. Но днес е денят, в който най-после ще направя това, което само заплашвам, че ще извърша.

Сестрички! Колко пъти ви се е случвало да хвърляте чаша по стената, поне във въображението си, и да избоботвате сърдито: „Така повече не може! Няма да ме видиш повече!“ Колко пъти сте посягали към чантичката си с тоалетните принадлежности и към концентрата за възстановяване на кожата на „Кларинс“, след което, блъскайки вратата, сте напускали къщата? Къщата, в която мъжът ви в това време си е налял чаша хубаво червено вино и е пуснал телевизора с мисълта, че в следващите двайсетина минути така и така отново ще цъфнете на вратата?

Колко пъти сте се връщали, защото той не е тръгвал подире ви?

Колко пъти отново сте се опитвали да подхващате разговора, въпреки че сте били напълно убедени, че повече няма какво да си кажете?

Толкова пъти, колкото и самата аз?

Тогава трябва да си основете група за самопомощ на жени, които често заплашват, но никога не действат. Обаче този път без мен. Този път аз ще мина от другата страна и това е напълно сериозно.

Внимателно измъквам от Филип възглавничката си за гушкане. Сантиметър по сантиметър дърпам изпод спящото му тяло моята агнешка кожа. Той премлясква, дърпа енергично към себе си одеялото и грубо се обръща на другата страна. Погледната отзад, косата на тила

му прилича на място, където се пренощували стадо кози, които току-що са си тръгнали.

Това ли трябва да е последната мисъл, минала през главата ми, на сбогуване с Филип фон Бюлов?

От мен да мине.

Отивам в кухнята и пускам кафемашината, за която Филип и до днес вярва, че не мога да използвам.

5:42

Мисля, че това, което Филип фон Бюлов харесва у мен, е способността ми да го изненадвам. Е, признавам, че, изненадата снощи не бе никак приятна, но мъж с неговата професия е свикнал да гледа толкова много гадости, че не може лесно да бъде изваден от равновесие.

Филип и партньорът му Юлиус Шмит са най-известните от известните адвокати в Берлин. Филип движи договорите за реклама и голяма част от парите му са дошли от рекламите на Томас Готшалк за бонбоните „Харибо“ и от тези на Щефи Граф за дезодорант с ролка. Мисля, че Филип има нещо общо и с онази реклама, в която Йоханес Б. Кернер^[1] представя мляко, чиято капачка се отваря надясно. Филип винаги малко се е срамувал заради тази реклама, но според мен е трябвало по-рано да си даде сметка, че при Йоханес Б. винаги излиза нещо такова, от което после човек може да се срамува.

Филип завежда дела и срещу вестници, които са писали неверни неща за клиентите му или защитава богати хора. Напоследък защитава един banker, срещу когото съседът му завел дело, защото четирите стари дъба, които стояли пред вилата на bankera и препречвали гледката към езерото Шлахтензее, през нощта били отсечени от група косовски албанци. Филип срази бедния човечец.

Тц, тц, тц, колко лошо — купуваш си колибка за шест милиона, разширяваш я за още три милиона, от теб забогатяват архитект и сума ти градинари и единственото, което приятелите те питат по време на купона за осветяване на къщата е: „К’во? Не скиваш езерото?“ Не, това не е живот.

Филип е преживял много унижения. Споменава е и че е представлявал Юрген Дреус^[2] и Жени Елверс^[3].

И въпреки това толкова същество като мен е твърде голямо предизвикателство и му доставя огромен стрес.

Веднъж Филип бе на посещение при сестра си в Хамбург, за да празнуват рождения му ден. Трябва да е било към два и половина

сутринта, когато по пътя към хотела той изведнъж станал крайно внимателен. По-късно, във весели компании, винаги разказваше с удоволствие що за гледка му се явила:

— Беше топла лятна нощ и аз се връщах пеш в хотел „Атлантик“. Когато свих по улица „Шмилински“, изведнъж ми замириса на коксувана пластмаса. Видях един сравнително дребен и видимо много възбуден човек в тъмно горнище от анцуг да подскача около някакъв димящ предмет. Изключителна гротескова гледка! Точно исках да се обадя в полицията по мобилния, когато дребният човек се извърна и ме погледна, изпълнен с ужас.

Беше жена! Заради нахлузената на главата качулка можех да видя само лицето ѝ. Всъщност само очите ѝ — огромни, кръгли кафяви очи. Над тях — някакви остатъци от вежди. Като цяло приличаше на опърлена мечка-талисман. Сигурен съм още, че тогава ми мина мисълта, че на следващата Олимпиада може да си опита късмета като талисман на игрите. Гледахме се няколко секунди. Зад нея продължаваше да се издига дим, вонеше ужасно. Попитах я какво се е случило, а тя ми отвърна с въпрос дали не бих могъл да продължа по пътя си и да се правя, сякаш нищо не съм видял. От едното от огромните ѝ очи се спусна сълза. Право в сърцето ми. Хванах я за ръка и погледнах през нея към запаления огън — там гореше една пощенска кутия. Изведнъж по много странен начин се почувствах извънредно щастлив.

Ах, изречено от неговите уста, не звучи ли възхитително романтично? Разбира се, че ситуацията не беше такава. Беше съвсем идиотска! Тъпотия, която може лесно да бъде обяснена.

Вече споменах приятеля си Хонка, който ме напусна заради неговата упражняваща джогинг валкирия. След което влязох в период, в който трудно можех да дойда на себе си. От две седмици бях сама не по свое желание, лятото бе горещо, от мъка бях отслабнала с четири килограма, намирах, че изглеждам добре, но неспособна да взимам решения и в лошо настроение, освен това в онази нощ бях съвсем сигурна, че никога повече няма да се почувствам щастлива, ако не си върна Хонка.

Добре, не отричам, че с него ми беше скучно и че често го мамех с други. Но това съвсем не е основание някоя друга да отиде да скучае

с него и да започне да го мами.

Затова заложих всичко на карта. На пощенска картичка. Написах: „Хонка, ти си моят живот! Върни се при мен и никога няма да съжаляваш, че си го сторил! Завинаги твоя, твоята Кукличка.“

Пуснах писмото в кутията към два часа през нощта. Пишеше, че писмата се събират в седем сутринта.

В два и двайсет ми стана ясно, че съм най-голямата жива глупачка на света.

Какво направих!?

Какво!?

Когато около полунощ температурите останат по-високи от двайсет и два градуса, жените са склонни да вършат неща, които никога не биха сторили при петнайсет градуса. Горещината размътва мозъка. Изобщо не се учудвам, че в южните страни на Европа броят на завършващите висше образование е много по-малък отколкото в студените и дъждовни региони на континента. Живея в Хамбург и не съм свикнала с подобни високи температури. Изобщо не исках да си връщам Хонка! В никакъв случай! Най-вероятно от гадната си любов към истината той ще покаже пощенската картичка на своята аптекарска джофра. Добричкият той! Що да сторя?

Нахлузих горнището от анцуга си, който иначе обличам само зимно време, когато по тъмно излизам за джогинг, и се върнах при пощенската кутия на мъката си.

Десетина минути се опитвах да уловя проклетата картичка. Едва не си счупих ръката. Дори в един момент се уплаших, че ще ми се наложи до седем сутринта, когато дойдат да приберат писмата, да стоя с ръка, пъхната в кутията. Към два и четирийсет ме обхвана ужасяващо отчаяние. Вече бях готова на всичко. Изтичах до къщи и за три минути приготвих саморъчно направен експлозив: вестник „Билд“ плюс спирт за горене. Напоих обилно хартията, напъхах я в пощенската кутия и хвърлих вътре запалена клечка кибрит.

Нищо не последва.

Двайсет и едно.

Двайсет и две.

Двайсет и три.

Обезпокоена погледнах през процепа на кутията, който точно в този момент избълва кълба пушек. Гъсто следвани от огън.

Сетих се за „Последните дни на Помпей“ и си казах, че би било крайно неприятно да изгубя живота си благодарение на експлодираща пощенска кутия. Подуших изгорелите си вежди, усетих вкуса на сажди на горната си устна, започнах да подскачам панически около пушещата кутия, като в същото време се заклевах да не разказвам никому, дори и на най-близката си приятелка Ибо, за тази глупост. Ама наистина. Някои са хвърляли съвсем безкористно коктейли „Молотов“ срещу сградата на „Шпрингер“. А аз? Трябва ли да разкажа на децата си, че изпълнена с храброст съм бомбардирала пощенска кутия, в която преди това съм пуснала безмозъчната си картичка? По-добре не.

„Сърцето на всяка жена е дълбок океан, пълен с тайни.“

Това казва Глория Стюард като старата Роуз от „Титаник“, преди да хвърли колието си в морето.

По същия начин и аз ще запазя дълбоко в себе си моята тайна за пощенската кутия, ще я пусна в дълбините на моето сърце-океан.

Но оттук нататък пощенската кутия не спря да дими. Изведнъж, предизвикана от нещо, аз се обърнах — и се срещнах със съдбата си.

[1] Водещ на тв шоу по ЦДФ. — Б.пр. ↑

[2] Немски фолкпевец. — Б.пр. ↑

[3] Дизайнерка на бижута. — Б.пр. ↑

5:45

— Хе, как си, шишкава Марпъл — казах аз и както всяка сутрин, като я видя, настроението ми мигновено се подобрява.

Идва все още сънena по коридора към мен, взимам я под мишница и я занасям в банята. Тя стene като третокласна курва, която лъже, че получава оргазъм.

Филип строго ми е забранил да оставям Марпъл в банята. Не било хигиенично! Естествено, няма право и да се качва на леглото. Не гледа с добро око и когато тя се мотае из кухнята. Но днес за мен е удоволствие да зачеркна всичките му изисквания. Преди окончателно да си тръгна, ще пусна в тоалетната чиния няколко памучета, няма да върна маслото в хладилника, ще се поразходя два-три пъти напред-назад с високите си тънки токчета по току-що излъскания паркет и ще надробя трохи от любимите си бисквитки между възглавниците на канапето.

Все пак много по-добре се чувства човек, като знае, че оставя следи в живота на другите хора.

Внимателно слагам Марпъл върху голямата плоскост за миене в банята и двете заедно поглеждаме в огледалото.

Кукличката и Марпъл.

Марпъл е от китайската порода шарпей. Всъщност се казва мис Марпъл. Заради мис Марпъл. Тъй като изглежда по същия начин и е съвсем същата. Цялата в бръчки, със свадлив характер и склонност винаги да цъфва там, където най-малко я очакваш и където най-малко ти липсва.

Моята Марпъл е с цвят на кайсия, с дебела кожа с къси косми и изглежда така, сякаш козината, в която се е подслонила, ѝ е с три номера по-голяма. Много тежки гънки по челото ѝ, които падат почти над очите, понякога ѝ придават вид на дълбока вгълбеност и тежка меланхолия.

Или, както обича да казва Филип: „Изглежда така, сякаш проблемите ѝ нарастват с всяка следваща минута.“ Марпъл влезе в

живота ми преди три години, когато я взех от една позната, която пък я беше купила за страшно много пари още като кутре, но две седмици по-късно бе получила алергия към кучата козина. Може би просто е била алергична и към вида на Марпъл. А тя наистина изглежда много, много отвратително.

Филип винаги е отказвал да я разхожда през деня. Разбира се, никога не я е взимал със себе си в офиса. Казва, че авторитетът му мигновено би се срутил, ако влезе там, водейки с каишка набръчкана, лигавеща се кайсия.

Когато за първи път прекарахме нощта в дома на Филип, той изнамери за Марпъл един огромен, невероятно отвратителен кош за кучета. Отначало бях много поласкана, тъй като си помислих, че моят нов, божествен приятел иска моята малка Марпъл да се чувства през уикендите галена като истински пудел. Но той постави коша в най-неуютния ъгъл на жилището си от 180 квадрата: в тясното помещение между дъската за гладене, простира и етажерката за вино.

Не исках да се представям за много сложна, мълчах, демонстрирайки непукизъм, и замислено изтиках Марпъл встрани. Грешка.

И до днес ме преследват угризения на съвестта и кошмари.

Но в онази нощ нямах време за угризения на съвестта, тъй като бях заета с това да направя добро впечатление на Филип фон Бюлов и той да си помисли, че съм първокласна любовница. Точно го гризках по гърба надолу по гръбнака — както е описано в наръчника „Горещи съвети за горещите нощи“, — когато пронизително дрънчене ме изкара от унеса ми.

Марпъл бе имала лоши сънища — което лесно може да се случи в чуждо и с нищо не напомнящо за дома обкръжение — и в съня си бе блъснала дъската за гладене. Тя от своя страна бе паднала върху простира, който пък помъкнал подире си етажерката с виното. Марпъл лежеше объркана и напълно изгубила ума си сред огромна червена локва вино, която аз, без контактните си лещи, взех за локва кръв. Още помня как, изпълнена от чувство за вина, паднах на колене пред кучката си и извиках: „Тя е мъртва! Филип, свиня такава, ти си я убил!“

В този момент Марпъл се надигна, изтръска виното от козината си и размаха радостно опашка. От сърцето ми се смъкна огромен

камък, и днес вече Филип може да се отнася към цялата история с чувство за хумор. Поне така се надявам.

Звучи ви като клоунада? Свикнала съм. Целият ми живот изглежда като измислен. Непрекъснато ми се случват такива неща, които, когато на следващия ден разказвам на компанията, звучат така, сякаш по най-евтин начин се опитвам да обърна внимание върху себе си.

За съжаление често ми се случва да оплитам конците и да развалям нещата. Не само предмети. Но също така и поанти, изпълнени с надежда части от разговори, както и добро настроение. Не го правя с лошо намерение, не съм достатъчно зла за тази цел. Филип ме намира тромава и несръчна. Аз пък лично съм на мнението, че просто добрият късмет ми бяга. И вместо него идва лошият.

5:47

Отражението ми в огледалото днес изглежда по-добре, отколкото се боях, че ще бъде. Добре де, косата ми стои твърде своенравно разпръсната из главата, но на лицето ми е изписан израз на решимост, което рядко ми се случва. Заради кръглите си кафяви очи винаги изглеждам някак учудена. Сякаш съм ги ококорила в изумление. Всъщност аз никога не се кокоря. По природа са си така ококорени. За съжаление винаги имам вид на човек, който ужасно много се интересува от това, което другите му разказват.

— Мъжете получават измамното чувство, че ги разбираш — казва винаги приятелката ми Ибо. — Гледаш ги тъй, сякаш си нещо средно между уплашено сърце и опитна медицинска сестра от нощната смяна.

Истината е, че изобщо не ги гледам. Просто си гледам! Положението е доста объркано. Изглежда, че очите ми имат вид на наострени уши. И всеки може да надникне в тях. А само да чуят и псевдонима ми, тутакси пада всяка задръжка да ми съобщят нещичко, което изобщо не ща и да чуя.

— Кукличка? Колко сладко! Много ти подхожда!

Откакто се помня, хората ме наричат „кукла“. Причината е в баба ми Амели Чупик.

Майка ми е искала да достави особена радост на майка си, кръщавайки дъщеря си с името Амели. Ужасно име, няма никакво съмнение, и баба Амели Чупик също така го е възприела.

Когато ме е зърнала за първи път, избухнала в неудържим смях. Врещяла съм като набучена на кол, трябва да съм била много мъничка, много кльощава и надарена с буйна грива. При всички случаи съм изглеждала доста странно и смешно, но въпреки това майка ми страшно се обидила, тъй като по принцип майките не понасят някой да се смее при вида на бебето им. Същата чувствителност демонстрират мъжете по отношение на гениталиите им и жените, що се отнася до новата им прическа.

Във всеки случай Амели Чупик се пошегувала с косата ми: „Някои още не са дошли на този свят и вече трябва да ходят на фризьор!“, с набръчканата ми кожа: „О, небеса, това дете изглежда по-старо и от мен!“, и накрая рекла: „И освен това, кукличката ми, и аз да имах такова глупаво име, и аз щях да крещя като набучена на кол.“

Според преданието след тези й думи мигновено съм спряла да врещя. От този момент нататък аз се превърнах в „Кукличка“. Майка ми продължаваше да ме нарича Амели, когато отказвах да разчистя масата или пък ме хващаше с цигара в градинската беседка.

И така, казвам се Кукличка, и изглеждам по този начин. Така, сякаш ще се засмея, ако ме натиснат по корема или автоматично ще си затворя очите, ако ме сложат да легна по гръб.

Филип смята, че трябва да отида да работя в комисията за разкриване на убийци или пък да стана репортерка в жълтата преса. Трябвало просто достатъчно дълго да гледам заподозрените, докато те почнат да си признават къде са скрили частите от труповете или с коя жена по погрешка имат извънбрачно дете. За щастие обаче имам професия, от която съм много доволна.

Изборът ми на професия бе пълна случайност и винаги ми става мило на сърцето, като се сетя как се случи.

Беше преди пет години, когато също съвсем случайно се запознах с Ибо. Цялото име на Ибо звучи така — Ингеборг Химелрайх^[1], тя е с две глави по-висока от мен, има къса руса коса, мощна фигура, чепат характер и искрящи сини очи, каквито никога дотогава не бях виждала. Може да участва в реклама за цветни контактни лещи, без да носи цветни контактни лещи.

Харесахме се от пръв поглед. Разлях кафе върху блузата й, при което тя зарадвана рече:

— Най-последно едно човешко същество в това така скучно заведение.

Ингеборг Химелрайх беше икономистка и три дена по-рано бе започнала работа в счетоводството на „Подови настилки «Солдеман»“, най-големият производител за подови настилки в Хамбург. От една година работех там и всеки ден търсех някакво предизвикателство, без да знам защо.

Учила съм вътрешна декорация, след това записах, но не изкарах до края графичен дизайн, после се хванах с немска филология, накрая история на изкуството, от която се отказах след три семестъра. Няколко месеца правех корици на дисковете на ъндърграунд-групи. На двайсет и шест години реших, че е време да изкарвам пари и приех предложението на Солдеман да правя дизайна на подовите настилки.

Искам да кажа що за идиот е този, който прави дизайн на подови настилки? През целия си живот досега не съм се срамувала така, както тогава, когато вечер на парти ме попита с какво се занимавам професионално. Към това ще добавя, че аз лично предпочитам паркета.

За разлика от мен Ингеборг Химелрайх не прие да се чувства нещастна в „Подови настилки «Солдеман»“. За нея счетоводството на това предприятие се оказа толкова досадна и скучна работа, че само три месеца след назначението си тя поиска среща със Солдеман младши, влезе в офиса му, остави молбата си за напускане на бюрото му и каза:

— Съжалявам, господин Солдеман, но вие не издържахте изпитателния срок.

И до днес завиждам на Ибо за това ѝ представление. Обичам подобен род велики изцепки — за съжаление те ми се удават много рядко.

В деня, в който Ибо обяви напускането си, аз напуснах офиса заедно с нея, мрънкайки нещо за женските мъки, след което седнахме в бара в „Алстер парк“^[2]. Ингеборг Химелрайх и Кукличката Щурм се насвяткаха още в късния следобед. Естествено, с шампанско. Във Клико^[3]. В малки бутилки. Седемнайсет на брой. Ибо каза, че винаги е мечтала за това — като доброволна безработна да порка шампанско от малки бутилки под масата. Накрая се чукахме за наздравица направо с бутилките и викахме на висок глас: „Няма нищо по-ниско от подовите настилки!“

Късно след полунощ на зигзаг стигнахме до къщи, където прекарахме нощта, кикотейки се в двойното ми легло. Погълнах доста маслени бисквити, докато в това време Ибо се опитваше да разсъждава дали човек се изчервява и в тъмното, ако се засрами от нещо. Думите ѝ ме отведоха до една друга мисъл, а именно: как се нарича намереното дете, преди да бъде намерено?

И защо човек намалява радиото, когато е в кола и търси определена улица?

Дълго си говорихме по тези въпроси. Само с Ибо мога да си дрънкам по такива теми, които всеки друг би намерил за напълно глупави. Веднъж вечеряхме дълго, почти цялата нощ, като ни доставяше огромно удоволствие да си правим словесни игрички с някои от познатите ни препарати за миене. От „Омо-Сексуалния“ до „Почивка на Сагротан“.

Друг път пък измисляхме модерни имена за фризьорски салони. Както никога този път най-доброто предложение бе мое: „Хеър Форс Едно“^[4].

Ингеборг Химелрайх е много умна жена, а аз съм особено горда, че съм нейната най-добра приятелка, и то въпреки че не съм си завършила до края висшето си образование. Ингеборг винаги казва, че при външния си вид, с който разполага, никога не е имала друг изход, освен да стане умна. Намирам изказването ѝ за кокетство. Окей, тя не е мадамата, която мъжете веднага ще поканят на питие. За съжаление интелигентността ѝ не се забелязва от пръв поглед и затова при седемдесет и пет процента от мъжете изначално няма никакъв шанс. За разлика от нея аз безсрамно бивам заговаряна от всеки кръгъл глупак и освен това събуждам у мъжете инстинкта да ме пазят, въпреки че по-добре би било самите те да се пазят от мен. Само когато изляза с Ибо, никой от тия свалячи не смее да ме приближи. Така че можем да се наслаждаваме на спокойствието си.

В онази нощ, която прекарахме в двойното ми легло, гледахме на видео „Закуска в Тифани“, взаимно си лакирахме ноктите на краката, а когато чухме „Лунна река“, аз се разплаках поради неясен копнеж по нещо си.

There's such a lot of world to see^[5]

Струва ми се, че към два и половина сутринта ни осени идеята, която за четири години и половина ни направи щастливи и състоятелни.

В пет и половина всичко бе решено.

В шест и половина станахме от леглото и наченахме деня с шепа аспирина и последна чаша шампанско.

На следващата сутрин аз също напуснах предприятието и заедно с Ингеборг Химелрайх станах съсобственичка на кафене „Царството небесно“.

[1] Химелрайх — царството небесно (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Алстер — река в Хамбург. — Б.пр. ↑

[3] Много скъпо френско шампанско. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи: Еър Форс Едно (въздушни сили едно) е названието на самолета на американския президент, а хеър на английски е коса. — Б.пр. ↑

[5] Има толкова много свят за виждане (англ.). — Б.пр. ↑

5:50

— Е, Марпъл, почва се! — казах аз окуражително, което за съжаление Марпъл прие като повод да помахна с късата си опашка. С един удар помете от умивалника четката за бръснене от косми на язовец, чашата от френски порцелан, в която стои четката за зъби, както и копчетата за ръкавелите на ризата, всичко това все вещи на Филип. Ценностите плъснаха в коритцето на чешмата, в което се киснеха няколко мои сутиена, а в очите на Марпъл блиска сапунена вода.

Знам, че кучето ми е тромаво и отвратително, но за разлика от много други аз веднага забелязах предимствата на Марпъл: до едно такова животно винаги мога да изглеждам добре, мога да остареея до него, без да се чувствам стара и без остаряването ми да прави особено впечатление.

Намираш, че сутрин изглеждаш отвратително? Че имаш следи от крака на гарга под очите си?

Челото ти изглежда така, сякаш по него може да се завинти капачката на сифона?

Деколтетото ти прилича на областта Сахел след сух период?

Горе главата, усмихни се, погледни мис Марпъл. Винаги може да стане и по-зле. Това е като израстването до майка Тереза. Като да отидеш на открит басейн с Инге Мейзел^[1].

Или на сауна с Иля Рогоф^[2].

В такъв случай автоматично държиш в ръката си по-добрите карти.

Слагам мокрото си куче във ваната, изсушавам го с кърпата на Филип, след което я закачам на мястото й. Малко преди шест е, а през уикендите Филип не се събужда по-рано от десет и половина. Дотогава кърпата отново ще изсъхне, а пък аз ще съм си събрала парцалките и отдавна ще съм духнала.

Ще съм духнала. Звучи като разярен кучешки лай в мъглата, светлина от фенерчето, разрязваща тъмнината на нощта, на

американски маршал с белязано от шарка лице като това на Томи Лий Джонс, който казва: „Обкръжете цялата местност в радиус от двайсет мили. Искам да намерите момичето. Амели Кукличката Щурм не бива да ни се изпълзва!“

Амели Кукличката Щурм ще влезе в настъпващия ден самотна, но горда. Поставила нежните си, но решителни ръце върху вибриращото кормило на съдбата. Дивата ѝ, но невероятно добре изглеждаща коса ще се вее от сутрешния ветреца. Ще даде газ, с тънка пурета между тъмно начервените и устни, ще погали кучето си по гънките на гърба му и ще прогони от пътя си всички дребосъчеши коли, като пусне фаровете на дълги.

В десет и половина ще избухне в крамолен смях само защото ще си представи как многоуважаваният господин Филип фон Бюлов ще постави тялото си, за което се полагат извънредни грижи, под душа, след което ще го подсуши с кърпа от най-благородни влакна: трийсет процента памук и седемдесет процента фина, с цвят на кайсия, кучешка козина.

[1] Театрална и телевизионна актриса. — Б.пр. ↑

[2] Изобретателят на хапчетата с екстракт от чесън. — Б.пр. ↑

5:55

Телефонът! Моля? Телефонът!

Планирам вълнуващото си бягство, търкайки лицето си с четката „Шисейдо“, за да отделя мъртвите кожни клетки, и точно в тоя момент звъни проклетият мобилен телефон на Филип фон Бюлов?

Панически се опитвам да определя откъде идва звънът. Къде ли пичът си е оставил телефона? Днес вече правят проклетите апарати така мъндзърки, че по невнимание можеш да ги вдишаш и след това дълго да се чудиш защо звънтят бронхитите ти.

Тръгнах на пръсти, колкото се може по-бързо, от стая в стая.

„Дюдю дю дю дю дю дюдю.“

Мелодията на „We are the champions“ сякаш извира отвсякъде, като единствената ѝ цел е да ме подлуди. Винаги съм казвала на Филип, че намирам този звън за смехотворен, но явно всеки път, използвайки го, той искаше да обърне вниманието ми към ненакърненото му самочувствие. А това повече не може да се търпи.

We are the Champions, my friend!

Къде ли е телефонът!? Къде? Ако Филип се събуди, целият ми план отива на кино! Не долавям ли вече ядосано мъркане откъм спалнята? Стъпки в посока на коридора?

And we'll keep on fighting 'till the end

Ето го! Най-послед!

Откривам дребосъчестия уред в джоба на самото му. Измъквам го доста непохватно — не и без да откъсна малко от пълнежа на подплатата — и натискам върху зеленото копче за приемане на разговора. В същия миг звъненето е задушено. Пускам телефона и едва поемайки си въздух, се подпирам на стената.

Дали Филип е чул нещо?

Дали пък няма да провали бягството ми?

Дали пък няма да прецака великия ми номер, като се появи от спалнята, търкайки очи, и ме попита: „Кукличке, ще донесеш ли «Зюддойче», или аз да отида?“

Дълго се заслушвам.

Нищо.

Навсякъде цари тишина.

Само Марпъл шляпа по коридора, търсейки ме, и страшно са зарадва, когато ме открива цялата плувнала в пот в гардеробната.

— Всичко е наред, мъничката ми дебелана — казвам ѝ аз, когато я виждам да маха с опашка срещу ми. За щастие тя няма навика да лае, за да обръща внимание върху усещанията си. Точно обратното на мен.

Навеждам се надолу към Марпъл, обвивам ръцете си около ѝ и в същия момент чувам мобилния на Филип да ми говори.

„Нови съобщения в гласовата ви поща.“

„Нови съобщения в гласовата ви поща.“

„Нови съобщения в гласовата ви поща“

5:58

По-късно ми се стори, че всичко това съм го знаела. Но не го знаех. Кълна се. Може да е било наивно, глуповато, идиотско, тъпо. Всичкото, взето заедно. Но аз наистина нищо не подозирах.

До този момент единственото, което исках, бе да дам един урок на Филип фон Бюлов. Исках да си тръгна, обладана от гняв, и да се върна най-вероятно в Хамбург. Исках да се чувствам изчезваща, без всъщност да съм. Исках да представя драма, без да страдам. Исках в продължение на четирийсет и осем часа да не отговарям на позвъняванията му, да се оплача на Ибо от него, след което благородно да кажа, че съм готова на помирителен разговор.

Това беше всичко, което исках. Често го бях правила. На всеки три месеца по веднъж ме обхваща желанието за Драматични интермедии. Това поддържа огъня на любовта и прави връзката пълна с изненади. Да, имам склонност към хиперактивност, но това не означава, че имам намерението нещо да променям, просто животът ми така е много по-интересен, отколкото ако посрещам всичко с премерени реакции.

До този момент Филип фон Бюлов не ми е сторил никакво истинско зло. И ако не бях се събудила така рано, ако не бях станала, за да мога да задвижа механизма на безобидното си шоу, ако още вчера бях дала воля на яда си, ако не бяхме отишли в бар „Париж“, ако не бях пуснала онова проклето писмо до Хонка в тъпата пощенска кутия — да, тогава всичко това щеше да ми бъде спестено.

5:59

„Нови съобщения в гласовата ви поща.“

Да го прослушам ли? Или да не го прослушам?

Никога не съм била особено дискретна. Ако някой има важна тайна, най-добре да я крие от мен. Ако пък не може да го стори, тогава да не ми се сърди, че я изслушвам. Такова е било винаги твърдото ми убеждение по отношение на тайните.

Добре, имам склонност да шпионирам, признавам си. Не познавам жена, която да не е същата като мен. Бих отишла и по-нататък, като кажа, че дискретността при жените представлява пречка при комуникацията.

Да си представим само: жена открива пощенска картичка с ръчно нарисувано сърце на нея, адресирана до приятеля ѝ, и не я прочита. Болезнено.

Да си представим само: жена вижда отворен календар на любимия си и не се информира за срещите му следващата седмица. Да се замислиш.

Да си представим само: жена намира на бюрото му незатворен плик с надпис „лично“ и не поглежда какво има вътре. Или пък чува, че мобилният му казва: „Нови съобщения в гласовата ви поща“, и не отваря пощенската му кутия. Напълно неженски, напълно нереалистично.

Лично за мен шпионирането може да бъде за порицание, ако оставяш следи. Никога не бих късала неотворени пликове, никога не бих чела чужди имейли, ако я няма функцията „Запази всички нови“, никога не бих търсила в портмонето му подозрителни квитанции, ако не съм напълно сигурна, че в момента спи дълбоко.

Не, не съм недоверчива. Просто съм любопитна и искам да изживея нови приключения. Шпионирането доставя удоволствие, защото при него можеш да откриеш нещо, което след това няма да ти донесе никакво удоволствие.

Логика, която най-вероятно не може да бъде разбрана от всеки. Най-често обаче откриваш, че в действителност мъжете нямат какво да крият. И някак си се оказва, че това не е достатъчно за повечето жени. В това отношение ние сме изключително диалектични. Искам да кажа, и този път напълно честно: коя иска напълно верен мъж? Коя иска мъж, за когото да не се тревожи? Коя иска мъж, на когото, когато той тръгва сам за четири седмици на почивка в клуб „Робинзон“ в Турция, на всичкото отгоре и да му пожелае „Приятно прекарване“?

Мъжът ти е верен? Е, сърдечни благопожелания! Може би, защото освен теб никоя друга не го иска?

Когато например на Ибо за първи път ѝ изневериха и тя го разбра — беше истински празник! От четири месеца беше заедно с Хайнер, когато за уикенда отиде при родителите си и в понеделника с умели движения бръкна в джоба му и изкара оттам сметка от ресторант, пропусна покрай ушите си обяснението: „Отидох с Мартин, Удо и Джон да хапнем и след това играхме билиард“, тъй като не ѝ се видя съвсем скопосно и не можа да го свърже със сметката — петстотин и осемдесет марки за две менюта в най-изискания ресторант в Хамбург „Льо Канар“.

Ингеборг погледнала строго Хайнер и той всичко си призна — бившата му приятелка изненадващо минала да го види. Отпразнували срещата. Много пили. Но не се е случило нищо, което да заслужава внимание.

Всъщност на мъжете не бива да им се обръща много внимание.

Но Ингеборг не била готова за прошка, нито пък да отмени просто ей тъй случката.

Най-поел е подходящ случай!

Първо ударила Хайнер с дамската си чанта по главата, не казала нито дума повече, събрала си нещата в едно малко куфарче, извикала такси и изчезнала. В апартамент на най-люксовия хотел в града.

Там прекарала нощта, смучейки коктейли на балкона. С доволство гледала към мобилния си телефон, който честичко звънял или пък получавал отчаяни sms-и от Хайнер.

Когато към три часа сутринта ми се обади и ми разказа за безчинството на Хайнер, аз изненадана казах:

— Какво? Никога не бих повярвала, че е способен на такова нещо.

За мой късмет Ибо не се обиди. Разкиска се и рече:

— Аз също.

След което се разрева.

Отидох при нея на терасата на покрива на хотела. Посрещна ме с думите:

— Какво толкова си се загрижила? Та аз даже не го обичам. Просто съм накърнена, задето съм мамена от мъж, който нищо не означава за мен.

Сетих се за неприятния опит с нелюбия Хонка и казах мъдро:

— Щом не го обичаш, значи можеш да му простиш.

Така и стана. Два месеца по-късно Ибо и Хайнер се разделиха, тъй като Хайнер не можа да прости на Ибо, че така кратко е страдала заради неговата изневяра.

Боравенето с истината и дискретността значително различава мъжете от жените. Жените искат да бъдат лъгани. Мъжете не искат да знаят истината.

Но това е много обширно поле за дискусия. Затова се връщам към моята тема.

6:10

Отварям бутилка много, ама много скъпо червено вино. Спомням си, че е изпратена от Каролина, принцесата на Монако, когато Филип принуди „Бунте“ да ѝ плати солидна сума обезщетение.

„Изкуствените гърди на Каролина“, мисля, че бе заглавието. Или може би: „Каролина — бременна от Борис Бекер?“

Не помня съвсем точно. По едно време бях убедена, че едва ли не всяка бременна се е сдобила с детето си благодарение на Борис Бекер.

Заставам с бутилката в ръка в хола и разглеждам кладата на моята любов.

„Нови съобщения в гласовата ви поща“. Така повече не може да продължава.

Не е смешно. Но пък по свой начин звучи като трагикомедия.

Разсмивам се, въпреки че хич не ми е до смях.

Бях нахвърлила в коридора на купчина костюмите на Филип. Сигурно метър и половина висока. Щом си адвокат; всеки ден трябва да изглеждаш представително. Там са и дузина кашмирени пуловери, както и копринените му боксерки. Светлите летни костюми на „Жил Сандер“ и карамеления кадифен костюм на „Гучи“ сложих най-отгоре, защото материите им са най-чувствителни.

Сипах си една чашчица, отпих две глътки — все пак не бива да се наливам преди закуска, — казах „Наздраве“ и излях остатъка от бутилката върху купчината дрехи.

Фините и изискани платове поеха виното, сякаш в предишните си животи са били амбициозни парцали за бърсане. Особено светлото кадифе изглеждаше доста жадно.

Наблюдавам се отстрани, докато извършвам всичко това.

Виждам бутилката в ръката си и виждам лицето си. Очите ми искрят. Имам решителен и съсредоточен вид. Сякаш за мое пълно удовлетворение съм разрешила някоя страшно заплетена задача.

Има ли моменти, в които действително човек се чувства точно така, както после го разказва? Или удовлетворението, отмъщението, облекчението, щастието се изживяват постфактум в спомените, в преработването на преживяното?

Признавам, че често съм правила неща само за да мога след това да ги разкажа. Например убедена съм, че нямаше да остана така дълго девственица, ако не чувствах необходимостта и аз да дам своя принос към разговорите в училищния двор. В действителност самият акт ми донесе много по-малко удоволствие, отколкото след това го представих в присъствието на моите тогава дванайсет най-верни приятелки.

Да изживееш нещо, е хубаво. Но да го разкажеш след това, е много по-хубаво.

Не е ли истина, че едва в спомените си определяме какъв точно е бил даден момент? Купони, секс, интервюта за работа, битки: нима всички тия преживелици не стават действително приятни едва когато ги разказваме на най-добрата си приятелка на доста чашки „Гави ди гави“ — реномирано бяло сухо вино от италианската провинция Пиемонт и два леки „Голоаз“?

Никога нямаше да спя с Томас Клинг, никога не бих целунала Михаел Талхайм, не бих тръгнала на море с Ян Герман, ако преди това не бях дала обещание никому да не разказвам за това си преживяване.

Момичета, бъдете честни: с колко много неща изобщо нямаше да се захванете, ако нямаште приятелки, с които после да се съветвате? Колко скучен би бил животът ви, ако непрекъснато не полагаште усилия да натрупате житейски опит, който след това да става за разказване?

Обичам да чопля тази тема. Но сега приключвам.

Това, което исках да кажа, е: доброто червено вино, което излях върху костюмите на Филип фон Бюлов, е най-доброто, което съм правила в живота си.

Може би само с изключение на решението да нося цветни контактни лещи, което взех миналата година. А най-хубавото сега е, че съзнавам гениалността на мига, и то в момента, в който го преживявам. Това рядко се случва. Затова трябва да съм благодарна на съдбата.

Дебелата ми Марпъл скимти зад мен. Миризмата на вино, видът на бързо разрастващата се червена локва може би й напомня за първата ѝ ужасна нощ в това жилище. Набръчканото ѝ чело изглежда особено

загрижено. Взимам мис Марпъл на ръка и я притискам здраво към себе си.

Кучето ми и аз — и двете страдахме достатъчно.

Тя пъхва нос в ухото ми. Убедена съм, че ако на мястото на Марпъл беше някое нежно бебче или пък уплашено малко дете, ситуацията би изглеждала далеч по-драматична. Но човек невинаги може да избира.

Това е моят живот.

Това не е Холивуд.

Но все пак положението е достатъчно скапано.

Гледам още известно време как винената локва се изтича в тънко ручейче, което тръгва по кремавия килим.

„Нашето летящо любовно килимче“, го наричаше шеговито Филип.

О, Божичко!

Взимам от банята тубичка с паста за зъби „Елмекс“ и я изстисквам върху няколко костюма на райета. Действа успокояващо. Известно е, че пастата за зъби завинаги обезцветява платовете.

Поемам дълбоко въздух. И си прибирам нещата.

6:30

Бавно затварям вратата подире си.

Навън съм.

Всичко е вече минало.

Така да се каже — без мен и сбогом.

Вдигам напред и нагоре брадичката си и се опитвам да изпъна тялото така, че да изглеждам добре, докато влача надолу по стълбите тежкия куфар, огромната пътна чанта и две найлонови торби. Марпъл подскача свободно покрай мен и така енергично маха с опашка, сякаш иска да се освободи от нея. Както винаги в края на гладкия каменен коридор от превъзбуда тя изгубва равновесие, завърта се веднъж около себе си и се плъзга едновременно с четирите си крака, опънати напред, към изходната врата.

Трааан.

Всеки път едно и също. Марпъл е свикнала и отбелязва сблъсъка с онова типично „Пфффшхххююю“. Шум, който се чува, когато на много надута гума изведнъж ѝ се изпусне въздухът.

Колата ми е паркирана точно пред вратата. Натъпквам куфара и чантите в багажника, смъквам покрива и слагам Марпъл отпред на мястото до шофьора. Карам небесносин металик фиат спайдър. Не какъв да е „спайдър“, а първият, чийто дизайн е дело на Пипин Фарина, прекрасен и единствен по рода си малък кабриолет със забележителни дръжки на вратите и приличащи на език извивки по предния капак.

Купих го по време на втората година от самостоятелния ни бизнес с Ибо, когато печалбите бяха много добри, дори повече от добри. На предната дясна врата е написано с червени букви www.safe-himmelreich.de. Намирам го за добра реклама, тъй като небесносиният фиат спайдър за мен е най-подходящата кола за жена, която дори и на токчета не става по-висока от един и седемдесет.

Колата ми е като плюшено мече за гушкане, което притискаш до себе, ако си извън дома си и не можеш да заспиш. Тя е моето убежище,

моята утеха, моето парченце родина в тежките времена, когато съм далеч от нея.

Не познавам много жени, които да имат толкова емоционално отношение към колите си, както аз към моята. В колата на Ибо например трябва да си повдигна крачолите на панталона, когато сядам до шофьорското място. От всичко, което тя прави в този автомобил, остават следи. Преглежда си пощата, докато стои на червен светофар. Докато кара, яде банани, бонбонки за възпалено гърло и шоколади. Пликове за писма, сметки, пощенски картички, обелки от плодове, хартийки от бонбони — всичко това тя изхвърля на земята до себе си.

Освен това Ибо оставя в багажника разни неща, за които вече не се намира място в дома ѝ. Ролерите ѝ например, дванайсет тома от речника „Майер“, както и мултифункционалният кухненски робот, който получи като подарък за Коледа от тъпата си кръстница. И когато е в задръстване — а Ибо стои всяка сутрин в задръстване, — обръща огледалото за обратно виждане към себе си и започва да си скубе веждите.

Крайно отвратително! Където и да се облегнеш в колата ѝ, веднага по пръстите ти залепват косъмчетата от бившите вежди на Ибо. Или пък, докато сядаш, в задника ти се забива пинсетата ѝ, която стои винаги на седалката до шофьора, готова да влезе в употреба при първата хрумка на Ибо.

— Казвам ти, Кукличке, скубането на веждите може да се превърне в мания — твърди Ибо.

Откакто самата почнах да го практикувам, знам, че тя има право. Значи в това отношение мога да я разбера. Иначе изобщо не я разбирам. Обичаме се от все сърце, но сме коренно различни. Освен това много ме боли, като гледам колко малко внимание обръща на истински ценните неща в живота: дрехите, индекса на теглото, мъжете, клюките и имиджа.

Така че колата идеално ѝ пасва. Погледнато по-надълбоко, Ибо даже не кара истинска кола, а някаква си опел астра.

— Важното е, че се движи и завива наляво, когато аз искам да завие наляво — казва тя винаги.

Може би жените избират мъжете си по също така скромни критерии. Ето затова много от връзките се провалят.

Във всеки случай аз забраних на Ибо също да сложи реклама на нашето кафе „Царството небесно“ на вратата на колата си. Стига ни, че кафенето има за собственичка шофьорка на опел астра. Не искам сред клиентелата ни да има шофьори на опел астра.

За Ингеборг автомобилът няма значение и затова тя съвсем не е размислила както трябва, преди да го купи.

Все пак по-добре е от това, което правят някои — дълго да мислиш и накрая пак да купиш грешната кола. Като например крантите с лифтинг на лицето, които идват в офиса на Филип, за да се оплачат от неизпълнение на брачния договор, защото мъжете им ги напуснали заради други жени, които след десет години също ще се появят в офиса на Филип като кранти с лифтинг на лицето, за да се оплачат от неизпълнение на брачния договор.

Тия са така скъпо облечени, че ако се случи нещо и експлодират, със сигурност ще причинят щети за 80 000 марки. Прекарали са часове в бутиците, където са се информирали за модните тенденции на различните фирми, и дълго са преценявали дали цветът на дамската им чантичка пасва на гардероба, а гардеробът от своя страна на цвета на очите им. Тия непрекъснато мислят за това как изглеждат и въпреки всичките усилия изглеждат крайно посрано.

Не, не бих могла да упрекна Ибо точно за това. Тя не губи времето си, за да изглежда след това зле.

Поемам дълбоко въздух, завъртам ключа и си казвам, че оттук насетне ще правя всичко по съвсем различен начин от този, на който съм свикнала.

Какво ли пък ме е карало да правя нещата така, както съм свикнала?

Виждам се принудена в нечовешки ранния час да си обирам парцалките. Обидена, смазана, наранена, обществено опасна. Твърде дълго проявявах разбиране. Човек може да се разбере с мен. Аз съм така естествена. И открита. Също така и любезна.

Аз съм пълна глупачка.

Но на всичко това, приятелки, му теглихме чертата. Имам своята най-добра приятелка, фантастичен фризьор, притежавам половината от едно добре печелещо кафе, имам куче китайски шарпей и небесносин кабриолет фиат спайдър. Няма да позволя на никого повече да ми нарежда.

Слагам край на естествеността си.
Ставам лоша.

6:33

Давам газ. В тази ситуация ми се струва съвсем в реда на нещата със свистящи гуми да завия по Курфюрстендам^[1].

Дълго съм го тренирала нощем на неосветени и безлюдни паркинги. Защото няма нищо по-неприятно от неуспешен старт, в който моторът се задушава, после стихва уморено и ти минаваш последен на светофара, като ставаш за смях на всички.

Това е като на стадиона да искаш да свириш с два пръста, но от устата ти да хвърчат само слюнки, с арогантен поглед да преминеш напето през празната танцова площадка и едва като сядаш, да забележиш, че влачиш подире си дълга лента тоалетна хартия, която се е прищипала в чорапогащите.

За съжаление наоколо няма никой, който да оцени свистенето на гумите ми като в екшън. По това време на деня почти никой не излиза навън. В района няма магазин, който да отваря преди десет, а пък и в събота никой не става по-рано от необходимото.

Познавам „Кудам“ само когато улицата е пълна. С хора, с коли, с шумотевица. И като всяко място, което познавам само в оживения му вид, ме обземат странни чувства, когато го видя безлюдно.

Същото чувство като едно време след онова парти. Родителите ми бяха отишли на почивка и аз поканих приятели у дома. В кухнята поставих студения бюфет с макаронената салата и хапките сирене. Полусухото шампанско и бирата бяха в хладилника. В хола бяхме надули „Полис“.

В спалнята на родителите ми Кристине Меркщайн, която в час по немски стоеше на чина до мен, изгуби невинността си. В банята повръщаше Георг Зайц, най-големият слабак по математика, защото бе прекалил с мартини росо. Йоахим ми пусна един език и ме издърпа да танцуваме пред шкафа, а в това време Стинг пееше:

Roxanne! You don't have to wear

*that dress tonight
Walk the streets for money
You don't care if it's wrong or if it's right
Roxanne!*

В един часа всичко беше приключило. Приятелите си тръгнаха, целувачът ме беше нацелувал, бутилката „Асти спуманте“ бе празна, с мартинито също, къщата се опразни. Няма по-празно от това, което допреди миг е било пълно.

Никога не съм се чувствала така самотна, както на такива места. Когато суетнята отmine. Когато ти се струва, че все още чуваш смях и гласове. Но навсякъде е страшно тихо. Още се усеща миризмата на хора, на приятелите, но вече няма никой. Мирише на цигарен дим, но никой не пита останали ли още цигари. Мирише на пот, но никой не се поти. Около теб вече няма хора, а само следите, останали от тях. Помня това тягостно чувство. Сякаш беше вчера. А всъщност бе така дяволски отдавна.

Отпреде ми се влачи една от колите, с които чистят улиците. Лъска „Кудам“ за предстоящия съботен щурм. Бавно задминавам колата. Кой ли я кара? Все едно. Шофьорът ѝ е единственият ми приятел, когото имам в момента. Всеки, който сега е буден и е на улицата, ми е приятел. Поглеждам към шофьорската кабинка и махвам най-глупаво.

Мъжът не ме вижда. Гледа съсредоточено в дясното външно огледало, за да може да улучи всяко топченце боклук. Има оранжева шапка с козирка, която е нахлупил дълбоко към очите си, в крайчето на устните му виси цигара. Със сигурност е мъж, който влачи със себе си мъката си и сам се справя с нея.

Добре, че не ме видя. Най-вероятно нямаше да ми махне за поздрав. По принцип мъжете не са склонни да отвърщат на махане. Също така и не се радват особено, когато в стола им извикаш високо: „Юхууу, Олаф!“ или пък вечер в кръчмата се появиш зад гърба им, затвориш им очите с ръка и кажеш: „Познай коя съм?“ Или пък на гарата, като ги видиш само, развълнувана да спреш, да си изпуснеш куфара и да извикаш: „Кой идва насреща ми!!???“

С ето такива неща никак не умеят да се справят. Може и да намират за забавно да наблюдават другите при емоционални изблици, обаче смятат, че спонтанните позитивни вълнения не са подходящи за тях. Ако и да става дума за големи спортни събития като неочаквана победа на националния отбор по футбол. Филип винаги е казвал: „Кукличке, помисли, ако двамата бяхме така емоционални, каквато си ти, какво щеше да остане от покъщината ни?“

Филип е много по-разумен от мен. Принадлежи към породата мъже — това го забелязах много бързо, — които обичат сами да преживяват проблемите си.

За разлика от мен. Аз почти нищо не преживявам сама. Просто не съм този тип. Когато ми се случи нещо, след това искам да го разкажа. Ако нищо не ми се случи, пак искам да го разкажа. Ако ми е криво, искам да натоваря с мъката си колкото е възможно повече хора. Когато нещо ме боли, най-доброто лекарство е вниманието, което ще ми бъде обърнато. Чувствам ли се радостна, не търпя никакво мръщение около мен. Когато имам някакъв проблем, всички наоколо трябва да участват в търсенето на изход. Като при големите преследвания — колкото повече кучета душат следите, толкова по-бързо ще бъде заловен злосторникът.

При Филип е точно обратното — колкото повече нещо бушува в душата му, толкова по-малко говори. Той с удоволствие потъва в дълбок размисъл, взема странни решения, страда мълчаливо, след което ме обвинява — което е пълен абсурд — в липса на съпричастие.

„Ти се занимаваш само със себе си“, опита той съвсем наскоро отново да ме обиди. Цялата вечер възбудено бях разказвала разни интересни случки с постоянните гости в кафе „Царството небесно“ и в унесеността си забравих да попитам как е минала важната среща в съда, на която е бил Филип.

Признавам, преди няколко седмици той бе споменал, че е много важно за кариерата му Ирис Бербен^[2] да спечели делото срещу фризьора си. Той я бил така накъдрил, че заприличала на Майкъл Джексън, когато той още пееше в „Джексън файв“. След което тя не посмяла да се появи на раздаване на телевизионни награди, въпреки че била от печелившите и призът бил връчен на Ханелоре Елснер^[3].

Добре де, признавам, забравих да попитам. Или по-точно — просто забравих за цялата история. Но Филип сам си е виновен. Той не

успява да ме завладее с това, което наистина е важно за него. При усилията си да изглежда мъжествен, стоящ над дребнавостите в живота, и неемоционален, всичко, излязло от устата му, става незначително. При мен е обратното — всичко е на живот и смърт — което също затруднява поставянето на акцентите и затруднява възприемането.

— Филип — казвах му аз с упрек в гласа, — ти почти нищо не разказваш за себе си.

— А какво трябва да разказвам? Това, което мога да кажа, вече е известно.

Филип, това също много бързо забелязах, принадлежи към породата мъже, които след работа имат нужда да останат сами.

Това никога не ми е звучало убедително. Защо един мъж има нужда от време за себе си и иска да остане сам, вместо това време да го прекара с мен? Защо иска да бъде оставен на спокойствие, за да си прочете вестника, когато аз съм готова да му разиграя всички важни събития от деня, да му ги разкажа в детайли и към тях да прибавя коментар?

Познавам много мъже, които имат нужда от време само за себе си — и малко жени, които проявяват разбиране към този навик. Кое то най-често води до това, че в часа, който мъжът е определил за себе си, най-често се кара с жена си, която пък по никакъв начин не иска да остане един час сама.

Бързо се разбра, че Филип и аз никак не сме един за друг. Оценявам констатацията като многообещаваща. Искam да кажа, че човек като мен също би могъл да остане понякога сам. И тогава няма да правя впечатление никому.

Не разбирам много от поддържане на хармонията. Смятам, че на проблема се отдава твърде голямо значение, а не си заслужава. Също като при уравновесеността, освободеността и комуникативността. Че Филип и аз никога не бихме могли да изглеждаме като хармонична двойка, беше ясно от първия миг на запознанството ни — и двамата стояхме известно време безмълвни пред стопяващата се пощенска кутия, където вътре догаряше любовното ми писмо до Хонка. Топлехме биещите си един за друг сърца като на буен огън от камина, а аз схващах мига като изблик на невероятна романтика, докато Филип фон Бюлов се покашля, измъкна мобилния си и каза:

— Ще се обадя в полицията. Ако искате, бих могъл да ви защитавам в процеса за причинени щети. Убеден съм, че ще мога да ви измъкна оттам без предварително наказание. Но при всички случаи ще се наложи да платите солидно обезщетение.

Погледнах го изумена. Какви ги дрънка тоя човек? Не забелязва, че в момента се случва нещо изключително? Всъщност без значение е, важното е, че единият от нас го забелязва. Бях така сигурна в себе си и казах:

— Ах, знаете ли, мисля, че някак ще го уредим. А сега ви предлагам просто да си тръгнем оттук.

След което се закачих за него, а той и до днес не смее да ми противоречи, че от този момент нататък ние бяхме вече двойка.

Когато на следващата сутрин се събудих — рано, защото винаги когато ми е много гот или пък много кофти, се събуждам рано, — за първи път имах възможност да огледам мъжа, който така неочаквано се изпречи на пътя ми.

Естествено, че прекарахме заедно нощта, тъй като съдбовността на срещата ни направи всяка игра, всяко тактическо изчакване, всяко надхитряне напълно ненужно.

Още помня колко изненадващо и вълнуващо е изведнъж да се събудиш до непознат мъж, когото с удоволствие би разгледала на празен стомах.

Много хора, и това не важи само за мъжете, сутрин не представляват хубава гледка. В такъв случай за предпочитане е да си държиш очите затворени, докато любимият не излезе от банята, ако искаш да продължава да ти бъде любим.

Но когато в нашата първа сутрин Филип се надигна от леглото, очите ми се изпълниха с радост. Той е значително по-висок от мен, което, разбира се, не е голямо изкуство. Косата му е тъмно руса, много мека, много гладка, така че и при най-малък полъх на вятъра пада в очите му. Както на Том Круз в „Мисия невъзможна 2“.

Само заради носа си Филип заслужава да носи аристократичната представка „фон“, тъй като той е с лека благородническа извивка и изпъква напред от тясното му лице. Кожата му е светла и когато не се е бръснал дори само един ден, изглежда интригуващо мрачен, сякаш в някой заден двор е въртял далавери с електрически артикули, изпаднали при транспортирането от каросерията на камиона.

Филип има кафяви очи. Живи очи, които са в постоянно движение като на куче, изведено на разходка край блока, което се опитва да държи под контрол, ако може, едновременно целия свят.

Моят Филип е слаб, но не е кльощав, има дълги пръсти на ръцете и на краката и — слава Богу — задник, който си заслужава това име.

Има за съжаление много мъже — о, бедни създания! — които изглеждат така, сякаш са си забравили дупето вкъщи. Които, когато са с дънки, гърбът им в права линия минава към бедрата и след това към коленете. И това въпреки резултатите от всички анкети, според които първото нещо, което гледат жените у мъжете, е задникът. Често поглед в празното.

Във външния вид на Филип няма нищо, което да не е както трябва. Е, може би ръцете му не са така силно окосмени, както би ми се искало, а малкото окосмено пространство на гърдите му прилича повече на заплашено от прилив островче в Северно море. Но винаги съм твърдяла, че човек не може да има всичко наведнъж. Което съвсем не означава, че по принцип не искам да имам всичко наведнъж. Още от самото начало бях напълно доволна от това как изглежда Филип. Много повече грижи, и това вече го казах, ми създаваше неговият характер. Юристите са трудни за общуване. Свикнали са винаги да имат право, а когато правото не е на тяхна страна, се държат така убедително, сякаш пак имат право.

За разлика от тях аз непрекъснато и с удоволствие се съмнявам в себе си. И когато мненията ни се различават, на никого дори на ум не му идва, че и аз бих могла да имам право. Понякога това води до куриозни затруднения.

— Хей, Филип — казвам аз, след като вече четири месеца съм прекарвала уикендите си в берлинското му жилище и смятам, че добре го познавам. — Какво смяташ, че представляват тия странни неща на тавана?

Филип хвърля бегъл поглед нагоре и намръщва чело.

— Кукличке, не се задълбочавай.

Филип често ми казва, че не бива да се задълбочавам. Но много по-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

През следващия уикенд странните неща на тавана се бяха увеличили. Качих се на един стол, за да ги погледна по-отблизо. Гледката бе отвратителна.

— Филип — извиках при първата следваща възможност, — това на тавана са червеи, които стават все повече и повече.

Този път Филип задържа по-дълго погледа си нагоре, погледна ме със съжаление и рече, изпълнен с търпение:

— Кукличке, ларвите пълзят по тавана в посока към прозореца. Това е добър знак. Напускат ни, защото не намират нищо за ядене.

Мисля, че това беше най-голямата глупост, казана от човек, завършил елитна гимназия и след това висше образование, но единственото, което отвърнах, беше само:

— Хмммм. Щом така смяташ.

Не е лесно да обясниш на юрист, че говори глупости, а когато си само учила-недоучила изкуствоведка, това си е направо невъзможно.

Докато Филип се приготвяше в банята за съботното пазаруване, аз се позамислих още известно време върху думите му, естествено, със съмнение, погледах отвратителните същества на тавана и започнах издирване на причината за появата им.

Откривателството ме озари точно в момента, в който Филип пусна новата си машина „Павони“, за да направи капучино: пиниевите ядки в кухненския шкаф се бяха превърнали в гърчеци се топчици. Противно на теорията на Филип, по всичко личеше, че там червейчетата се чувстваха много добре.

Вместо да ми бъде благодарен, че съм спасила жилището му от инвазия на червеите и даже изразих готовност да унищожа гнездото на злото със „Сагротан“, господин д-р фон Бюлов Младши се чувстваше някак... е, как да го кажа... прецакан.

Не само че имаше червеи — той и не беше прав. Това смъкна доброто му настроение за целия уикенд до непоносимия минимум. А когато в неделя вечерта едно червейче, което за съжаление не бях забелязала, падна от тавана директно в равиолите му с трюфели, си помислих, че краят на нашата връзка приближава.

— Намираш го смешно, така ли? — промърмори той.

Ами пък смешно ми беше.

И сега какво. Вечерта завърши с това, че си прибрах под мишница кучето, джиесема и четката за зъби и ревяща пренощувах на канапето у фризьора ми Бурджи.

— Мъжете възприемат критиката като посегателство върху самолюбието им — каза Бурджи, погалвайки ме загрижено по врата.

— Покажи му, че си мислиш за него като за Господ и повече няма да си имаш никакви проблеми с него.

Бурджи всъщност се казва Буркхард Гинстер, резбата му е изцяло обратна и е доста заможен. Заедно с Удо Валц той е най-търсеният фризьор в града. И тъй като Бенте Йохансон ходи при Удо, аз избрах Бурджи. Не бих могла да си представя нищо по-ужасно от това, както си стоя под каската за сушене с ролки в косите, променена до неузнаваемост, изведнъж да чуя радостния вик: „Кукли! Уат ъ лавли сърпрайс^[4]! Никога не бих се сетила, че можеш да дадеш толкова много пари за фризурата си.“

При Бурджи се чувствам на сигурно място. Намирам за безумно шикозно да си имаш фризьор в Берлин.

Познавам Бурджи почти от толкова време, колкото и Филип. Честно казано — всяка жена, която си е намерила точния фризьор, ще ме разбере — вече не бих могла строго да определя кой от двамата мъже е по-важен в живота ми.

Бурджи наистина ми е страшно добър приятел. Той е същата драматична натура, каквато съм и аз. Що се отнася до чувствата му, той е същинско момиче, но откъм глава и телосложение си е мъж. Много поучително.

Съвсем естествено и за мое съжаление Бурджи е голям фен на Филип. По свой начин много хора се оказват фенове на Филип. Някои от тях се чувстват привлечени от генетично определената му арогантност. И тъй като вярват, че всеки, който се отнася лошо с тях, е много по-добър от тях, дават мило и драго, да му се харесат. На жените им допада онзи поглед, с който им казва: „Не ме интересувате ни най-малко.“ Моментално го възприемат като цел, до която трябва да се домогнат, както и считат всяко изречение, което се отронва от устатата му, за безкрайно интелигентно само защото не могат изцяло да схванат смисъла му.

Мъжете го уважават, защото печели добре. А обратните припадат по него, тъй като косата му пада художествено върху челото и защото не може да танцува. Според тях това изглежда много мъжкарско. Мисля, че и моето отношение към него е горе-долу същото.

Мъжете, които могат да танцуват, не са никакво предизвикателство. А още по-малко мъжете, които могат да изричат гласно чувствата си, които не забравят рождения ден на майка си и

които умеят да пеят хубаво. Не, благодаря, тези точно не ги понасям. По тях няма какво да ваеш, няма нужда да ги променяш, не можеш да ги ругаеш и не можеш да ги презираш с цел повдигане на собственото ти самочувствие. Бих си умряла от скука с мъж, който е точно такъв, какъвто аз бих искала да бъде.

Ние с Бурджи харесваме един и същи тип мъже. Често му нося снимки — Филип с разкопчана риза, подпрян на калифорнийска палма, Филип по шорти стои в турскосинята вода на Коста Смералда. Филип в костюм от три части на „Бриони“ пред бюрото си, поставил закрилнически ръка върху рамото на Томас Готшалк.

Бурджи колекционира хубави мъже. За всяка от снимките получавам безплатен масаж на главата. Мм-мхххм.

Филип, естествено, си няма и представа колко много го обожава фризьорът ми. Твърде е възможно това още повече да повиши самочувствието му — нещо, което задължително трябва да бъде избегнато.

[1] Най-лъскавата улица в западната част на Берлин. — Б.пр. ↑

[2] Германска актриса. — Б.пр. ↑

[3] Германска актриса — Б.пр. ↑

[4] Каква прекрасна изненада (англ.). — Б.пр. ↑

6:35

На мен така ли ми се струва, или си е точно така, че мъжете си имат много по-малко проблеми от жените? Убедена съм, че ако не съществуваха жените, мъжете не биха имали изобщо никакви проблеми.

Пътувам из спящия Берлин и си пожелавам да съм мъж. Може би пък мога да се преобразя за съвсем мъничко, просто ей така.

Десет причини, поради които искам да съм мъж:

1. Най-после ще престана да си бръсна краката и да измислям какви ли не техники за обезкосмяване, от които получавам страхотно сърбене и противни гнойни пъпчици.

2. Ще мога да ставам посред кавга, за да изляза за джогинг, да се върна след час с ведро настроение и радостно да питам: „Е, какво, съкровище, отпусна ли си нервите?“

3. Ще мога да ставам посред кавга, да отивам до някой бар, да се оставя да бъда заговорен от някоя жена колко съм страхотен, за да съм сигурен, че вината за кавгата, която съм напуснал, съвсем не е в мен.

4. Няма да ми се налага преди посещение на всеки гала спектакъл часове наред да разсъждавам какво да облека, а три дена по-рано да мина само на сокове.

5. До късно през нощта ще играя бiliarд с най-добрия си приятел, без да му обяснявам, че точно в този ден съм загубил работата си.

6. Винаги ще си мисля, че имам право.

7. Винаги ще си мисля, че не съм много дебел.

8. Винаги ще си мисля, че жените са неразбрани, а по същността си и неразбираеми същества.

9. Ще разрешавам проблемите, вместо да говоря за тях.

10. Няма да отрупвам мъката си с думи, ще предпочета да я поливам с бири.

Този път и аз ще се справя сама с мъката си. Ще опитам този странен вариант за преодоляване на проблемите. Няма веднага да се

обадя на трите си най-добри приятелки, за да събера различни мнения и чак след това евентуално да оформя свое собствено. Ще действам спокойно и разсъдливо, ще се оттегля, докато пътувам по дълга отсечка на магистралата, ще се опитам да открия златната си среда, да подредя мислите си, след което да спра на някоя бензиностанция, където с цел заздравяване на самочувствието ще се изчукам с някой добре сложен шофьор на камион.

Когато се чувстват кофти, мъжете спят със случайни жени. Освен това мъжете биха могли да станат папа, президент на САЩ или пък шеф на „Даймлер-Крайслер“.

Мамка му, все някога тия момчета се захващат с-сериозно, нали?

И аз също бих могла да го направя.

Аз съм самотен ездач.

Лаконичен.

On the road.

Разрешавам проблемите си съвсем сама. Няма да се обадя на никого...

6:36

— Кккквввоооопрааааииишшш?

— Ибо, знам, че е дяволски рано, обаче е страшно важно.

— Кккквввоооо?

— Моля те, събуди се! Ало! Ибо!

— Квииигидрънкаааашшш?

— Ама наистина е много важно. Искам да кажа, знаеш ли... как да ти го кажа... защото... преди малко... преди малко напуснах Филип.

За Ибо сънят е свято нещо, но аз усетих как изведнъж тя напълно се събуди. Сякаш я виждам пред себе си как сяда в леглото с разчорлена коса и остатъци от снощния грим по лицето и възглавницата, а на краката обута с вълнени чорапи. Също като мен и тя е зиморничава и през цялата година спи с чорапи, а от септември до май и с вълнен пояс на кръста.

Няма две мнения, винаги мога да се доверя на приятелката си Ибо.

Чувам я да казва:

— О, Кукличке, пак ли? Обади ми се след четири часа. Тогава ще съм напълно будна, а пък вие със сигурност отново ще сте се събрали.

Затваря телефона.

И какво?

— Ибо?

Настина ли е затворила телефона?

Гледам объркано към мобилния си. Да не би да му е свършила батерията? Ей така, спонтанно? Да се е повредил? Или пък нещо друго?

Нищо подобно.

Трябва да отбия вдясно, за да дойда на себе си. Хвърлям поглед към Марпъл, която лежи на седалката до мен и както винаги ме наблюдава меланхолично.

Очите ми се пълнят със сълзи, защото, както често ми се случва, намирам съдбата си ужасна, а отношението към мен — несправедливо.

— Марпъл — прошепвам с трагичен глас, — оставени сме да се оправяме съвсем сами.

Хубавото ми е, че ако и да съм склонна към прекомерни мелодраматични реакции, във всяка една секунда аз съм напълно наясно със себе си и ситуацията — което, разбира се, никога не бих признала. Сама и напълно съзнателно инсценирам чувствените си оперетни постановки и ми се струва, че доста добре умея да го правя. И никак не обичам да ме прекъсват. Докато, хълцайки, прибирам нещата си или скривам лице в треперещите си ръце, или пък огнено, по италиански, обръщам наведнъж две чаши, Филип казва изречения от рода на:

„Сега поemi дълбоко въздух.“

Или: „На всяка цена ли държиш да побеснееш?“

Или: „Моля те, престани с това шоу!“

Това е все едно в театъра по време на финалната сцена на „Ромео и Жулиета“ някой от публиката да се надигне и да извика по посока на артистите: „Хей, хора, я се поуспокойте малко, бе!“

Смуствам се, когато емоционалното ми преиграване не се взима сериозно. В края на краищата доста се старая. А пък подобно умение не пада право от небето.

Добре, признавам, част от таланта имам по наследство. От майка ми, от която съм наследила още ниския ръст, склонността към напълняване в бедрата, кафявите очи и любовта ми към тлъстичките храни.

Майка ми наистина е крайно емоционален човек. Наскоро накълца с трион брачното легло, защото не чувствала мъжът ѝ да се отнася към нея с необходимата сериозност. Към всичко това трябва да добавя, че баща ми е душа човек. Спокоен, слънчев, истински вестфалец. Мотар Щурм — скала срещу вълните. Но когато понякога му дойде до гуша, просто излиза навън да покара няколко часа колело.

„Олга, — казва той, малко преди майка ми за пореден път да го е заплашила с развод, — аз излизам за няколко минути. А ти би могла по същия мил начин да спориш с мен, дори и когато ме няма.“

Щом се върне обратно, по правило намира нещо счупено, но най-често майка ми вече се е укротила.

Всъщност няма какво да се чудя, че в този ранен час Ибо не схвана сериозността на ситуацията. Откъде да знае, че този път няма

назад? Как изобщо можеше да заподозре, че раздялата е окончателна, когато и последните три бяха такива? Сигурно изхождаше от това, че и тази буря ще се уталожи съвсем скоро, затова ще е по-добре да не се раздухват повече нещата. Не бива да ѝ се сърдя. Когато по-късно ѝ разкажа всичко, тя ще се почувства засрамена, ще моли за прошка, че ме е оставила сама в така тежък за мене час. Разкажанието ѝ ще ми бъде достатъчно като утешение.

Освен това, сецям се в този миг аз, така или иначе, исках да остана насаме с болката си.

Минавам покрай хотел „Адлон“. Утре вечер щях да имам удоволствието заедно с Филип да присъствам на парти на кино средите. Поради тази причина установих, че съм доста дебеличка и също така, че Ръсел Кроу не е много по-висок от мен. Отслабнах с пет кила, гладувах, за да мога спокойно да се разхождам из света на известните и утре вечер да ги поставя в сянката си.

Страхотно.

Три месеца строга дисциплина.

Сутрин джогинг с часовник, който следи пулса.

Вечер салатата без олио.

А помежду много плодове и никакъв шоколад.

И защо ли беше цялото това старание? Всичко отиде напразно.

Утре вечер в 20,15 ч всички погледи отново ще се обърнат към Берлин. Мен обаче никой няма да ме види. Раздаването на наградите „Бамби“, които според поканата са „най-значително германско отличие, давано на национални и международни звезди от киното и телевизията“, ще трябва да се състои без мен.

6:50

Минавам покрай Пренлауерберг в посока към магистралата.

Една госпожа Никой пътува в посока Ничия земя.

Някъде в Берлин-Мите, в един много моден напоследък бутик, наречен „Сладък живот“, виси пурпурно червена вечерна рокля с гол гръб почти до дупето. Платът е пронизан от златиста нишка, пасваща перфектно на косите ми с цвят на кестен, на тъмните ми очи и златните сандалки, които са отзад в багажника. Роклята на мечтите ми ще трябва мъничко да се поскъси, няма как, свикнала съм на тази операция при ниския си ръст. Но от друга страна, и на ханша ще трябва да се отнемат към два сантиметра, за да се стесни малко — точно това все още не ми се беше случвало.

— Можеш да я вземеш в събота следобед — беше казал продавачът. След което изчурулика: — О, шери, все едно къде ще отидеш с нея, бъди сигурна, че ще си най-хубавата.

Исках утре наистина да съм така хубава, както никога досега. Исках да подхвърчам над червения килим. Исках Филип да бъде особено горд с мен. Исках Борис Бекер да ме притисне в някой килер, Клаудия Шифер, само като ме погледне, да се оттегли засрамена в гримьорната си, Джордж Клуни да пита организаторите за телефонния ми номер, а тъпата коза Бенте Йохансон да се върне завинаги в Швеция, където всяка сутрин с изкривено лице заедно с Маргарете Шрайнемакерс^[1] да тича през Ардените.

Филип, и това трябва да го призная, никога не ми е показвал, че не се гордее с мен. И когато на някое гала-събиране взема, та се изложва, причината винаги е у мен. Филип винаги ми е казвал: „Хората те обичат, защото си единственият нормален човек на всичките тия официозни събирания.“

Според мен това е напълно основателна причина, за да бъде обичана.

Неделя.

Денят на наградите „Бамби“.

И моят трийсет и втори рожден ден.

Неделя трябваше да е моят ден, а също така и да се осъществи пробивът ми като дива. Вместо това Амели Кукличката Щурм дълбоко наранена напуска света на звездите, преди някой да е забелязал колко страхотна е тя.

[1] Популярна телевизионна водеща. — Б.пр. ↑

6:59

Излизам на магистралата. Отляво и отдясно малки семейни градинки. Започва прекрасен слънчев ден. Хладният вятър вее право в лицето ми, роши нежно косата ми по същия начин, по който някога баща ми несръчно показваше колко много ме обича.

Радио „Берлин“ пуска Just the two of us^[1] на Бил Уитърс:

*Darling, when the morning comes
And I see the morning sun
I want to be the one with you
Just the two of us
We can make it if we try
Just the two of us
You and I.*

Сещам се за Том Биспинг, който ме напусна, когато бях на седемнайсет. Тогава изобщо не очаквах, че ще мога да преживея удара, нанесен ми от съдбата. Часове наред слушах само тази песен, тъй като тя беше нашата песен, защото особено много болеше, когато слушах точно тази песен и защото, когато си на седемнайсет и страдаш от любовна мъка, правиш всичко възможно страданието да бъде колкото се може по-голямо.

*Good things might come to those who wait
Not to those who wait too late
We got to go for all we know.*

Сега съм вече почти на трийсет и две. А сърцето ми все още си няма защита и е все така ранимо.

*To make those rainbows in my mind
When I think of you some time.*

Продължавам да усещам същата силна болка.
Както първия път.
Лятна утрин в кабрио.
Любовта отново остана някъде зад мен.
Нямам никаква представа някъде да тръгна.

[1] Само ние двамата (англ.). — Б. пр. ↑

7:00

We look for love, no time for tears...

И какво прави Амели Кукличката Щурм?

Плаче.

7:02

Вече си мисля, че може да се приеме, че двамата с Филип взаимно отворихме един пред друг съвсем нови светове. За него, който цял живот е бил обслужван — първо от майка си, по-късно от първата си съпруга, после от секретарката си, — се оказа твърде интересно да се запознае с гледната точка на професионалното обслужване. Самата аз не обслужвам никого, а правя така, че да си доставям удоволствие. В кафенето пропускам да забележа клиенти, които не ми се нравят. Тия, дето викат „Хей, ало!“ или пък потропват с монета по масата, ще има дълго да чакат. А този, когото никога повече не ща дори да видя, направо го режа, като му забранявам дори да си плати сметката.

„Аз избирам гостите си много по-внимателно, отколкото ти клиентите си“, ми беше казал веднъж Филип.

А когато за първи път дойде в Хамбург, за да посети моето кафе „Царството небесно“, струва ми се, че беше истински впечатлен.

Няма две мнения — кафене „Царството небесно“ наистина е прекрасно. Просторно помещение с пръскана мазилка, високи до тавана прозорци, колони в стил сецесион и червени кожени пейки.

По Коледа обикновено украсявам кафето със собствената си колекция светещи гирлянди, поставям триметрова елха, по която закачвам червени панделки и златни топки. Отвън до входа слагаме един светещ Дядо Коледа, който маха с ръка и вика „Хо, хо, хо“ към минувачите.

Отворено е от десет до десет. В неделя предлагаме най-добрия бърънч^[1]-бюфет в града — пълнени палачинки, пресни вафли, бъркани яйца с раци, пастет от съомга и салата с картофи и хайвер.

Най-много обичам обедите в „Царството небесно“. По това време на деня познавам почти всеки в кафенето, а на повечето дори им знам историите. Някои от гостите искат просто необезпокоявани да си прочетат вестника и ми благодарят с усмивка, когато, без да ги питам, им поднеса кафето, което никога не са поръчвали, но пък биха желали да изпият. Ах, колко е хубаво в моето царство небесно! Двете с

Ингеборг сме перфектен екип. Тя се грижи за това да върви бизнесът, а аз за добрия вид на кафенето. Междувременно назначихме четирима служители, така че дамите Химелрайх и Щурм работят по изключение в края на седмицата, и то само ако се налага.

Обикновено петък по обяд аз тръгвам за Берлин и се връщам обратно в Хамбург в понеделник сутрин.

Първо трябваше да преобразя жилището на Филип, така че то да стане удобно и за двама ни. Отначало изглеждаше като обиталище на добре печелещ ерген, за когото офисът е много по-важен от стаята, в която живее. Въпреки че беше подредено с вкус, според мен всичко бе ужасяващо минималистично. Тук лампа в стил арт деко, там канапе „Марктекс“, в остъклени библиотечки много биографични книги и първи издания на Бен и Музил. Посъветвах Филип да заключи гардеробната си със специален катинар, който да го предпази от крадци. И банята също.

Когато Филип за първи път разтвори у нас чантичката си с тоалетни принадлежности, студена пот изби по челото ми.

— Трябва да увеличи застраховката за къщата — измърморих аз уплашено при вида на колекцията му „Кларинс“ и сребърния му комплект принадлежности за бръснене.

С времето, признавам, че това стана благодарение на влиянието и съветите на Филип, аз също драстично увеличих стойността на гардероба и козметичното си снаряжение. Казвам ви, никоя жена не би издържала дълго да се изтяга до любимия си в мраморна вана и да гледа как той пени по лицето си мус за почистване от 160 марки, докато тя самата отстранява остатъците от грима с тривка без сапун.

Откакто познавам Филип, пред мен се откри съвсем новият свят на шопинга^[2], покрай който досега само бях минавала, без изобщо да подозирам за съществуването му. Въпреки това продължавам с кеф да се мушкам в магазините H&M, където на бърза ръка пазарувам към две кила дрешки. Да, не съм забравила да си доставям щастие от обикновените и прости неща в живота. Нямам нищо против и картофената супа от консерва, бифтек, който купувам от гърците за 13,90 марки, както и пържените картофи с кетчуп и майонеза. Единственото, което не мога вече да понасям, е опаковано в пликчета и предварително настъргано сирене пармеджано.

Намирам обаче, че аз също съм обогатила живота на Филип. В жилището му например доста си поиграх, докато поставя гирлянди от лампички, както и разни пъстри украси, та да го направя малко по-уютно. Между кухнята и коридора повесих завеса от стъклени перлички в розово и синьо, която според разбиранията ми създава интересен контраст с металния блясък на иноксовата кухня „Бултхаут“. Каква бе изненадата за Филип, когато една вечер след работа се върна у дома!

Той не умее винаги да показва радостта такава, каквато тя е всъщност, но съм убедена, че някъде в дълбочините сърцето му на юрист все пак бе покъртено, задето най-после се е намерил някой, който да внесе малко цвят в еднообразния му живот. Ако и това да не е бил най-любимият му цвят.

Спалнята на Филип — голи стени с цвят на варовик, бяло легло, бели сатенени чаршафи — гледката носи уют само защото все още се намери моя дреха, която да е метната на земята, защото възглавничката ми за гушкане е слънчево жълта и защото поне веднъж месечно подарявам на Филип по едно плюшено животинче.

— Трябва да си много радостен, защото преди да се появя аз, ти си живееше като в черно-бял филм — казах му веднъж.

— Да, и освен това беше ням — гласеше отговорът. Вярно е, че много приказвам. Но причината е, че имам много за казване.

Ако мълча, обикновено то е в ситуации, които изискват задължително общуване и комуникацията спада към добрия тон. Постепенно нещата се пооправиха, но отначало обкръжението на Филип ми създаваше доста проблеми. Когато видя лица, които са ми познати от телевизията, аз съм склонна да ги зяпам втренчено, но не и да ги заговарям. Постъпвам така, както съм научена от телевизора. Когато си пусна RTL, не казвам: „Добър ден, Саша Хен, колко съм радостна да се запозная с вас.“ Не, гледам и мълча. Между другото доста съм разочарована от това как реалността променя хората.

Тил Швайгер: висок, колкото съм и аз!

Фероника Ферес: пълна глупачка!

Катя Рийман: има излъчването на нож за хляб!

Йоханес Кернер: същият дебелак, какъвто е и по телевизията!

Хапе Керкелинг: склонна към напълняване и плаха — една от нас!

Въпреки че себе си не бих нарекла плаха. Просто не съм свикнала винаги да правя добро впечатление. Стягам се, ако и впечатлението, което трябва да направя, да няма значение за мен, а за Филип, тъй като при такива събирания той е този, който се бори за престиж, а не аз. Не върви да ръся неподходящи забележки или пък солени шегички за сметка на другите — изцяло мой специалитет, — защото бих уплашила клиентите му. Затова в повечето случаи попикантната лексика обикновено ми засяда на гърлото и там се превръща в кълбо, спъващо всякакви разговори.

И ако все пак се осмеля да кажа нещо, всеки път с огромно неудоволствие си спомням за едно раздаване на награди за видео, където се поставих в рядко неудобна ситуация.

Малка групичка, в която за голямо съжаление бях и аз, се бяхме струпали около жената на Михаел Шумахер. Тя разказваше как мъжът ѝ продължавал съвсем лудешката и спонтанно да ѝ носи цветя. Вероятно става дума за ония безсмислени букети, които му се налага да стиска в ръка, докато го награждават, помислих си аз, но съвсем мъдро не казах нищо. Вместо това взех повод от думите на Корина Шумахер, за да разкажа следния виц: „Една жена казала на приятелката си: «Мъжът ми днес ми донесе цветя. Довечера пак ще трябва да си разтварям краката.» А приятелката ѝ попитала: «Защо, нямате ли ваза?»“

Корина набързо се оттегли. Тъпа крава. Колкото брадичката на мъжа ѝ е голяма, толкова е малко чувството ѝ за хумор.

Кълна се, че ако Ибо беше на тази церемония за раздаване на награди, щяхме да се пукнем от смях. Щяхме да оклюкарим света. Например за Мутер Баймер, която изглежда като рекламна колона. Или пък затова, че погледна ли Франка Потенте, тутакси се успокоявам, че успехът понякога спохожда и хора, които нямат блестящ външен вид. И че обичам Хела фон Зинен само защото е по-дебела от мен, но никога не губи доброто си настроение.

С мъж не може да се клюкари така добре, даже изобщо не може да се клюкари, ако той е в компания с други мъже. Тогава той възприема празните приказки като занимание, което е под нивото му. Изобщо когато мъжът е в компания, много неща са му под достойнството, които обаче престават да представляват какъвто и да е проблем в мига, в който се качи в таксито за дома.

Тогава отново позволява да го наричаш с галеното му име и да го дращиш с нокти по врата, докато замърка от удоволствие. Да му измъкнеш ризата от панталона, да поставиш ръката си на онова привлекателно място над задничето му, където растат няколко нежни, най-често русички косъмчета. Да го принудиш да си признае, че всичките жени тази вечер са били неапетитно кльоцави и да го чуеш да казва, че има една, единствената богиня, прекрасната му любима, блестяща с неземна красота, от която той цяла вечер не е могъл да откъсне очи.

Гордея се, когато виждам Филип как се носи в тълпата пред мен със своето сако от фина материя и с блестящите си обувки „Будапеща“. Държи ме за ръка, от време на време поздравява някого, спира и ме представя като „притежателката на моето сърце и най-хубавото кафене в Хамбург“, казва няколко умни изречения за рейтинга на някое телевизионно предаване, медийните организации на различните провинции и неясното правово положение, що се отнася до повторенията на сериали със синхронизиран превод. Тогава гърдите ми нарастват с един номер, тъй като той така страшно ми харесва. Тогава ми се ще да го посоча и да направя кратко изказване: „Вижте, драги ми господа! От главата до петите — всичко това е мое!“ Това е то гордостта на собственика.

Но сърцето ми се качва в гърлото, когато в таксито Филип фон Бюлов разхлабва вратовръзката си „Армани“ и пита:

— Кукличке, смяташ ли, че ще покажат нещо от това по телевизията?

И когато забива нос във врата ми, поема дълбоко въздух и казва, че ухае по-хубаво от прясно приготвени пуканки, от топъл щрудел с ябълки или от леко запечени картофи на фурна.

Когато казва, че отново едва не се е задушил от таен смях заради вицовете ми, тъй като без съмнение това е било най-хубавото от цялата вечер.

Когато казва, че кучката ми Марпъл е много по-симпатична от повечето лауреати на награди.

Когато увива ръката си около мен с думите: „Кукле, ти отново омагьоса всички с неподражаемата си естественост.“

Тогава се усмихвам и си казвам: „Хмммм. Дошло е време да се отуча от неподражаемата си естественост.“

[1] Брънч е усреднено понятие между брекфаст (закуска) и лънч (обяд) и се отнася за нещо като късна закуска (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Пазаруването (англ.). — Б.пр. ↑

7:35

Спрях да плача от около десетина километра.

Лягам на една от ония маси, поставени на отбивките край магистралата, на които семействата, натъпкани в някой форд комби, обикновено си правят пикник.

Дали тези хора всяка неделя сутрин не си казват взаимно: „Хей, Курт, времето е така хубаво, да отидем отново на пикник на отбивката на магистралата Щолпер Хайде/ Изток, а?“

Тук властва своеобразна идилия. Покрай мен профучават с трясък огромни камиони. По това време все още няма много наизлезли коли. Откъм бранденбургското поле, засято с рапица, долитат гласовете на лятото: цикади цвърчат, косовете пеят, един трактор се тътрузи по черния път. Странно е, че определям бръмченето на мотора на някакъв трактор като природен шум.

От известно време гледам към светлосиньото небе, където се виждат предвестниците на хубавото време, което явно ще се задържи по-дълго: високо летящи лястовици и няколко снежнобели, отделени с ясни контури, пухкави облачета. Добре, аз съм дребничка, но като гледам така по-дълго в небето, започвам да се чувствам още по-дребна. Но някак приятно дребна. Възвишена. Защитена.

Марпъл се занимава сама със себе си. Поставила съм ръце под главата си и дъвча една тревичка. Правя така от дванайсетгодишна, откакто прочетох „Том Сойер“ и исках да стана истинско хлапе, което винаги, когато му се наложи да се замисли, захвапва стрък трева и отправя поглед към небесата.

Трябва ли да се върна?

Да го принудя да се изповяда?

Да го разбия?

Може ли всичко това да се окаже обикновено недоразумение?

Има ли факти, които насочват към невинността на Филип?

Дали пък не съм преиграла, което е обичайно за мен?

Или пък реакцията ми е била недостатъчно силна, тъй като съм се видяла на дъното на живота и вместо да съсипя живота му, съм съсипала само костюмите?

Ако на мое място бе прастарата ми приятелка от детинство Катарина Пюц, Филип съвсем нямаше да се измъкне така леко. Преди три години Кати откри, че приятелят ѝ, програмист на свободна практика, от половин година има любовна връзка — и то със своя банков съветник! При което тя си приготвила вана с масло от борови иглички — успокояваща и отпускаща, — легнала за двацет минути в горещата вода, обръснала си краката, намазала ге грижовно с крем, после връхлетяла само с тюрбан на главата в кабинета му, грабнала лаптопа и дискетите със записаните за по-сигурно файлове, върнала се обратно в банята и се потопила с всичко това отново във ваната с масло от борови иглички.

След това си събрала нещата и изчезнала завинаги от живота му.

„За мой късмет, късмет, късмет“, казва тя винаги накрая на историята, която продължава да разказва с удоволствие. Междувременно се омъжи за търговец на недвижими имоти, който върти скъпи обекти в Мюнстер и покрайнините му, има дъщеря и връзка със сина на шефа на мъжа си.

Говорим си по телефона най-малко веднъж месечно и всеки път, когато ходя при родителите си, се виждам и с Кати. И двете сме израснали в Хоенхолте, едно село до Мюнстер, и когато отново се видим, правим неща, които сме вършили като малки. Все едно времето е спряло. Разхождаме се из полята, където сме се търкаляли като тринайсет годишни момичета, където сме дъвкали стръкове трева и сме мечтали за момчетата два класа преди нас. Потапяме босите си крака в поточе, в което междувременно сигурно доста отходна вода е изтекла. Вечер сядаме на терасата на родителите ми и си спомняме какво беше, когато всеки вторник гледахме „Далас“ със страх за срядата и двата часа по френски от осем.

Сещахме се какви слабачки бяхме по латински и че съм преписвала от Кати по английски, а тя от мен по математиката — най-често с грешките. Говорим си колко често бягахме от часовете по педагогика и изобразително изкуство, като в същото време пушехме първите си цигари в една кръчма до кварталния супермаркет.

Кати и аз, двете заедно танцувахме на „99 балона“ на Нена и на „Депеш мод“. Бяхме на концерти на „Дъ Кюр“ и на „Дюран Дюран“, видяхме Майкъл Джексън на живо, когато все още беше с цвета на кожата, даден му от природата. Спомените се преливат един в друг.

Седим на терасата и не можем да спрем да говорим. Чувстваме се на шестнайсет, по някое време майка ми излиза навън при нас, облечена с хавлия и на краката с някакви невъзможни пантофи, погалва Катарина по главата, целува ме по челото и казва:

— Лека нощ, вие двечките. Аз си лягам. Кога трябва да те събудя сутринта, миличката ми?

Какво трябва да направя?

Да карам към къщи?

Или с Катарина да обсъдя на терасата бъдещите си намерения?

Дали пък от най-близкото летище да не потегля на юг, тъй като, щом се чувстваш нещастен, най-доброто лекарство е да хванеш тен?

Застанала сред полето с рапица, Марпъл лае към няколко къртичини. Поглеждам часовника. Звъннах му преди двацет минути. Да се надяваме, че ще дойде скоро.

От десет минути съм извън Берлин и вече самотата ни се струва непоносима. Тринайсет километра по-нататък здравата се разреждам и за да се успокоя, опитвам да отвлека вниманието си чрез доклад, който върви по „Дойчландрадио“.

След двацет километра болка и мъка, преминавайки през станцията „Стари, но златни хитове“ попадам на песен на „Бийтълс“. И тогава всичко се решава за един миг.

Yesterday

All my troubles seemed so far away

Now it seems as though they 're here to stay

Oh I believe — in yesterday.

Тъкмо навреме.

Карам в дясната лента, където иначе трудно се задържам, и давам мигач.

Дали Филип все още спи?

Съвсем ли не подозира, че животът му се е променил и няма нищо за обличане?

*Why she had to go,
I don't know, she wouldn't say.*

Отбих на един паркинг край магистралата и измъкнах от чантата си мобилния телефон, както заплашен със смърт каубой измъква пистолета си.

Не съм самотен ездач.
А само самотен.

*Yesterday
Love was such an easy game to play,
Now I need a place to hide away,
Oh I believe in yesterday.*

Спрях радиото. Не ща да имам нищо общо с вчера. Днес си е днес. Освен това днес е един крайно лайнян ден. И не мога повече да издържам всичко това сама. Два часа са достатъчно постижение по издръжливост за човек, който е свикнал на секундата да споделя грижите си със заинтересованите лица от приятелския си кръг.

— Ало? — изхълцах аз в слушалката, задавена от сълзи. — Слушай, случи се нещо... Да, важно е, чувствам се така нещастна.

Рев. Хълцане. Кратко идване на себе си.

— Можеш ли да дойдеш?

Треперещ гласец. Настоятелен.

— Отбивка на магистралата, паркинга на Щолпер Хайде/ Изток.
Писукане в телефона.

— Само на двайсет и пет километра е. На магистралата А 10.
Изпълнена с надежда.

— Да? Благодаря! Моля те, побързай!!!

8:10

— Най-последно!

Скачам и почвам да махам ръце към тъмнозелено MG, което бавно се изтъркулва по паркинга.

Очите ми се насълзяват, така съм радостна, че го виждам. MG-то спира.

На номера му пише В — BG — 2500.

BG означава Буркхард Гинстер.

2500 отбелязва дължината на пениса му. 25 сантиметра. Впечатляващо за стария вълк. Всъщност пълна измама. Ако всичко това беше вярно, какъвто е дребничък, би паднал напред или пък би изглеждал сякаш е с три крака.

Нека да си измисля каквито си ще врели-некипели за дължината на члена си, важното е, че иначе винаги мога да се доверя на стария си приятел и фризьор Буркхард.

Излиза от колата. С кошничка за пикник в едната ръка и хладилна чанта в другата. Бурджи е с шапка с козирка, на която пише „Безделник“ и тъмночервено кимоно със златен дракон на гърба. Прилича на хетеросексуален, преоблечен по време на карнавал на педераст.

— Обичам да потвърждавам клишетата и да задоволявам изискванията на хората в предубежденията им спрямо хомосексуалните — казва често Бурджи.

Обаче междувременно аз узнах истината. Клишетата просто се лепят на Бурджи. Защото той е учебнически пример за хомосексуален.

— Премислил съм всичко — каза Бурджи. — Закуска! — И вдигна във въздуха кошничката за пикник. — Шампанско! — вдигна хладилната чанта. — Само дето нямах време да се преоблека.

8:20

Буркхард Гинстер е човек, който не би могъл да се концентрира върху нищо, ако непосредственото обкръжение накърнява странното му разбиране за естетика.

Развълнувана наблюдавам как Бурджи превръща паркинга на отбивката Щолпер Хайде/Изток в прекрасно местенце.

Разпъва бяла покривка с мостри от червени макове. Чинии, прибори, ленени салфетки. Вади пластмасова кутия, вътре с наредени различни видове сирена и друга с ростбиф и свинско печено с прегоряла кожаца. Конфитюр, три вида хляб, кроасани. Към това кутийка чер хайвер и две бутилки шампанско „Вьов Килко“.

Често съм била в дома на Бурджи, нападала съм го по всяко време, например, когато преди време поради раздяла с Филип имах нужда за кратко време от подслон. Тогава го хванах в момент, в който лежеше на канапетото, нагъваше бонбони „Мон шери“ в огромно количество и за дваисети път гледаше „Йентл“ с Барбра Стрейзънд.

Не бих казала, че съм луда по този филм. Много ме потиска. Не харесвам филми, след които се чувствам по-зле, отколкото преди да ги гледам. Затова не разбирам много от художествено ценни филми без хепиенд, а също така и от художествено безсмислени филми без хепиенд. Просто съм твърде чувствителна. Една неочаквана смърт като тази на Шелби в „Стоманени магнолии“ (между другото в него мрачната Шърли Маклейн е изключителна и няма как да не я запомниш, когато казва: „Не съм луда — просто от четирийсет години съм в отворително лошо настроение.“), нещастна любов като тази в „Английският пациент“ (Божичко, как тя там горе в студената пещера без никаква светлина изписваше последните изречения в дневника си) или пък убити невинни животни (като доверчивия вълк на име Зоке в „Танцуващият с вълци“, по който безсърдечните войници организираха състезание по стрелба) — ето на такива сцени изобщо не мога да издържам.

Сърцето ми се разхлопва и на една сцена от „Докато ти спеше“ със Сандра Бълок, където тя седи в леглото и казва: „Случвало ли ти се е някога в живота да се чувстваш така самотен, та цяла нощ да си прекарал в разговори с мъж, който лежи в кома?“

Веднъж, Филип бе някъде на път с група прескучни адвокати, аз се излеждах на широкото му канапе, хрупах мазен чипс „Прингълс“ и шарейки с дистанционното из телевизора, попаднах на „Извън Африка“.

Когато Филип се върна у дома, реши, че всичките ми приятелки са бременни или са се омъжили, без да ми съобщят.

Седях ревяща на пода и на пресекулки се опитвах да му обясня какво се е случило. Да му разкажа за фермата в подножието на планината Нгонг. За любовта между Карън и Денис. И как той й каза: „Не искам в края на живота си да установя, че съм живял нечий чужд живот.“

И как в края на краищата той избра да бъде с нея, защото тя му „развалила радостта от самотата“. И после как с него се случва нещастieto, а тя го погребва на хълма, където „лъвовете обичат да спят обедния си сън, държейки под око планината Нгонг“.

Филип се опита да покаже разбиране към душевната ми катастрофа. Дни наред бих могла така да си страдам. Искам да кажа, че има много филми, при които започвам да рева още при началните надписи...

Как ми дойде на ум всичко това?

А, да. Това, което всъщност исках да кажа, беше, че се е случвало доста често да изненадам приятеля си Бурджи. Обаче никога досега не се е случвало в хладилника му да няма хайвер и шампанско. Винаги нещата изглеждат така, сякаш Бурджи цял живот се е подготвял за този миг, в който Амели Кукличката Щурм ще му позвъни в събота сутринта в седем и половина и ще си поръча той да я посети на паркинга на Щолпер Хайде.

Бурджи наблюдаваше с доволство творението си. Беше се сетил дори за възглавнички за сядане.

Все още не ме беше попитал за нищо. Не изрече и никакви обвинения. Какъв страхотен приятел само!

Сяда на възглавничката насреща ми, гледа ме проникателно, хваща ме за ръка и казва:

— Звездичке, няма никакво значение какво се е случило, това, от което ти имаш нужда, е нова прическа.

За съжаление думите му ме разсмяха, обаче в същото време се разревах, а пък трябваше и да се чукам с шампанското, като едновременно махам косите от челото си и ги опъвам назад, защото те наистина се бяха смъкнали върху лицето ми.

— А сега, Кукличке, разкажи ми всичко от самото начало.

9:30

— И какво точно искаш!?

Уплашена идвам на себе си. До този момент почти през цялото време Бурджи ме слуша без дума да обели, само от време на време си позволяваше по някой междинен въпрос или пък съчувствена забележка. Явният упрек ме обърква.

— Как? Отде накъде? Защо пък не? Бурджи, какво става? Защо пребледняваш? Намирам, че Филип може да се чувства доволен. Та в края на краищата той се измъква невредим от цялата история.

— Измъква се невредим? — Бурджи поклаща малката си главица, която винаги ми е напомняла на умрелия ми папагал Икар.

Кръстих го така, когато в основното училище четохме за Икар и за това как се приближил към слънцето и крилата му се стопили. Една нощ моят Икар се бе измъкнал от кафеза си и паднал зад печката в детската ми стая. Събудих се от миризмата на опърлена перушина — за съжаление бе твърде късно. Дълго време страдах от чувство за вина, дали аз — номен ест омен — не съм повлияла отрицателно върху съдбата му, давайки му точно това нещастно име.

Поради превъзбуда Бурджи си беше запалил една пурета „Кохиба“. Знам, че изобщо не понася пуретите, но пък от друга страна намира, че те изглеждат далеч по-елегантно в сравнение с цигарите. Когато никой не го гледа, пафка „Ернте 23“.

— Люспичке, Филип не носеше ли „Бриони“?

— Мммххх.

— Това е крайно болезнено, Кукличке. — Бурджи изкривява от болка лицето си. — Наистина е страшно болезнено. Искам да кажа, че костюмите би могъл да хвърли, люспичке, но едва ли някога би ти го простил.

Ха! Правилно ли чувам? Какво означава в случая да ми прости?

— Какво означава в случая да ми прости?

— Миличка, по отношение на колите, костюмите и пишките си мъжете са изключително чувствителни. Не, кукличке, този път си

отишла твърде надалеч. Оценявам склонността ти към драматизиране на ситуацията, а пък ти знаеш, че всъщност аз винаги съм те подценявал. Също и тогава, малко преди Коледа...

— Бурджи, чуй ме!

— ... когато три дена те крих у дома — между другото с цялата ти екипировка за ски, за да стане така, че Филип да повярва, че си заминала без него за Сент Мориц.

— Бурджи, престани, защото аз всъщност...

— И този път няма да те оставя, Кукличке. Но ако бях на мястото на Филип... искам да кажа, че ако това бяха моите костюми „Бриони“... Все пак не забравяй, че по свой си начин аз също съм мъж. Не, този път, люспичке, наистина се боя, че веднъж завинаги си го изгубила. Никой не би позволил така да се държат с него.

Бурджи въздиша дълбоко и ме поглежда загрижено. Въобразявам ли си, или не? Какво всъщност се случва тук?

— Ума ли си изгубил? Държиш се така, сякаш аз в някакъв безпричинен пристъп на вандализъм съм унищожила целия гардероб на Филип. Какво значи „той никога няма да ти прости“? Че на мен ми е все тая дали ще ми прости, или не!

Винаги когато се разлютя, почвам да говоря прекалено високо. Наследство от майка ми, която по тоя начин споделяше с цялото съседство проблемите, които имаше да разрешава с баща ми.

Госпожа Ръобен, чиято къща бе отляво на нашата, дори веднъж се оплака на майка ми. И то защото майка ми така крещяла, та при тоя шум госпожа Ръобен не смогвала да чуе отговорите на баща ми. Та явно майка ми си нямала представа колко е незадоволително, когато при кавга можеш да доловиш само половината от нещата.

— Аз съм тази, която никога не би простила! — продължих аз тирадата си. — И какво означава „загубила си го завинаги“? Разбира се, че съм се отървала от него! И знаеш ли защо? Защото не го искам повече! Чашата преля! В края на краищата и аз имам гордост!!!

— Ама откъде така изневиделица? Това е било изненада за Филип.

Това ме довърши. И много ме обиди. За какво са приятелите? Във всеки случай не и за да те критикуват! И то съвсем не в такъв емоционално заплетен момент.

Буркхард Гинстер никога не е имал отношение към типично мъжкото поведение. Защо го прави тъкмо сега?

Бурджи върти пръстена с печат на ръката си.

— Каж ми, Буркхард, защо носиш пръстен с печат?

— Как пък ти дойде точно това на ум?

— Отговори, моля те. Та ти нямаш нищо аристократично. Или бъркам?

— Човек никога не може да знае такива неща.

— Според мен е пълна излагация да носиш пръстен с печат и в същото време да нямаш нищо аристократично в рода си.

— Кукличке, разбирам, че си ми обидена.

— Не съм.

— Щом сме приятели, трябва да си казваме истината, нали?

— И защо трябва да започнем с това точно днес?

Сега пък Бурджи се обиди. Тутакси ми стана мъчно за него.

— Бурджи, извинявай, обаче ми е необходимо малко време, за да дойда на себе си. Дай ми една от твоите отвратителни пурети и ми обещавай, че ще ми позволиш да си отворя устата едва след като съм изпушила докрай тази гадост.

Усетих приятен световъртеж. Спрях да пуша преди две години, но сега ми се стори, че е дошъл точният момент да започна отново.

Какво всъщност се случваше?

Коя е тази мизерна немска комедия, която никога не би имала шанса да бъде пусната по кината, която гледам в момента?

Двама души стоят на паркинг край магистралата, единият изглежда като хомосексуален вълнист папагал, другата като раздърпан талисман, който едва ли е в състояние да донесе късмет комуто и да било. Той е в кимоно с най-новите маратонки „Найки“, а в косата му има затъкнати черни слънчеви очила „Персол“. Тя е в дънки и синя тениска с щампосани цветя. Тя харесва тези цветя, тъй като ѝ напомнят за минали времена, които тя, особено пък в момента, смята за по-добри.

Подутите си от рев очи тя крие зад лилави слънчеви очила, а пък спускащата ѝ се под раменете коса се къдри на най-невъзможните места. В скута ѝ е положило глава едно много, ама много отвратително куче, което от време на време въздиша дълбоко. Няма и десет метра

по-надалеч от тях е паркирал огромен камион, на който виси табелка „Нощ и ден те мъкна с мен!“

Световъртежът ми, предизвикан от пуретата, се увеличава, а аз се замислям кой ли би изиграл ролята ми точно в тия дрехи. В международен мащаб бих казала: Джулия Робъртс. А може и Камерън Диас.

Въпреки че бях потресена, когато разбрах, че Джулия Робъртс например страда от липса на истински любовен живот. Отказа да се омъжи за годеника си Кийфър Съдерланд, когото аз и бездруго не намирам за особено атрактивен, защото ден преди сватбата — само ден преди това! — той ѝ бил изневерил. Освен това веднъж беше разказала, че мъжете не смеят да я заговарят само защото е Джулия Робъртс.

Феномен, от който аз за съжаление не страдам.

А пък Камерън Диас се беше оплакала, че правела твърде малко секс с приятеля си. Беше го казала пред „Бунте“. За мен това прозвуча като облекчение. Искам да кажа — представете си само, че сте Камерън Диас и се чукате само веднъж в месеца. В такъв случай си казвате, че, ох, даже и да не сте Камерън Диас, се чувствате стотици хиляди пъти по-добре.

На национално ниво най-лошото би било, ако моята роля се изпълни от Вероника Ферес. Или пък — също лошо предложение — от Мариеле Милович. Тъй като с нея биха могли да се идентифицират всички банално нормални жени. А коя жена би искала с нея да се идентифицират всички банално нормални жени?

Що се отнася до ролята на Бурджи, в международен мащаб тя може да бъде изпълнена само от Рупърт Еверет. Страхотен е! Просто е неотразим, особено в „Сватбата на моя най-добър приятел“, когато казва: „Името ми е Бонд. Джейн Бонд.“^[1]

В мръснишката физиономийка на Филип фон Бюлов може да се възплъти някой от немските мимове, например онзи отвратителен Матю Кариер или пък противният Клаус Льович. Бенте Йохансон би могла да бъде изиграна от тъпата Рийман. Тогава поне зрителят веднага ще разбере, че си има работа с ясно определен отрицателен герой.

О, Божичко! Как се случи така, че попаднах в тази блудкава комедия, разбиваща живота ми? Какво толкова грешно съм сторила?

За съжаление принадлежа към жените, които винаги търсят грешките първо у себе си. Ако бях феята, която съобщава времето по Pro 7, всеки път щях да се извинявам за приближаващата буря, за която се налага да предупредя. Ако бях експерт при годишните контролни прегледи на автомобилите, от сутрин до вечер щях да моля за извинение, задето съм открила ръждясали части. Ужасно е: ако някой ме блъсне на улицата, аз измърморвам едно „пардон“. Ако някой не разбере вица, който разказвам, тутакси си казвам, че вицът сигурно не струва. Ако някой не хареса яденето ми, си казвам, че съм лоша готвачка. Ако някой не ме хареса, съм сигурна, че съм пълна отврат.

Дали всичкото това не ми е заложено генетично?

Или за разлика от мъжете, жените имат в повече една хромозома, носеща името „сори, бейби“^[2]?

Да, отдавна открих този факт и въпреки това и до днес не съм успяла да променя нищичко: грешката на жените е, че се чувстват виновни. Грешката на мъжете е, че за нищо не се чувстват виновни.

Убедена съм, че светът революционно би се подобрил, ако в бъдеще родителите забранят на дъщерите си да произнасят думите „извинявай“, „прости“ и „много съжалявам, ясно е, че всичко това беше по моя вина.“

[1] Парафраза на най-прочутата реплика от филмите за Джеймс Бонд. — Б.пр. ↑

[2] Прощавай, скъпа (англ.). — Б.пр. ↑

12:00

По пладне.^[1]

Марпъл се опитва с малкото си носле да подуши вятъра, а ушите ѝ се веят като проснато на възето пране по време на буря. Задминавам една жена, на чието задно стъкло на колата е написано „Возя бебе“. Облечена е в оранжево-кафява блуза в стил от седемдесетте с нарисувани психеделични черти, които преди време масово се използваша като килимчета по подовете на разни закусвални.

Ретрото отново е на мода.

Всъщност доста необичайна блуза за жена, която в своята джета с цвят на зъбна протеза едва ли би вдигнала повече от сто и десет километра в час. Но това няма никакво отношение към необичайния ѝ външен вид. Тъй като най-интересното в необичайната мода, в необичайните аксесоари като неоновии кърпи за глава, щраусови пера в косата, зелени пайети по челото, розови чантички от заешка кожа, прозрачни гумени ботушки, запалки с образа на Че Гевара, кожени бикини, калъфки за мобилни телефони от змийска кожа, костюми с шарки на кравешка кожа...

Какво исках да кажа?

Ах, да! Следва една от неотменните ми истини за живота: необичайното изглежда необичайно само върху необичайните хора!

В огледалото за обратно виждане забелязвам как джетата се опитва да изпревари, с което принуждава шофьора на летящо с двеста и петдесет беемве да скочи на спирачките.

Да си кажа честно, презирам шофьорите на беемвета. Често те инвестират много повече в колата си, отколкото в развитието на собствените си качества. Да, според личната ми статистика беемветата са притежание предимно на мъже, които, за да се чувстват като успели хора в тях, карат плътно зад колата отпред, изпреварват отдясно и отнемат местата за паркиране на разни стари дами, които се возят в още по-стари, но изключително добре поддържани коли поло. Но в момента съм солидарна с този в беемвето, защото знам съвсем точно

какво му е на душата. Желанието да убиеш някой от участниците в уличното движение не ми е чуждо. Обектите са предимно жени, които стриктно се придържат към проклетите ограничения на скоростта и забраната за изпреварване и поради това стават причина за образуването на километрични задръствания. Всичко е напълно ясно: когато всичките участници в уличното движение вземат едновременно да спазват всевъзможните правила за придвижване, улиците в Германия тотално се задръстват и движението става невъзможно.

За мен правилата за движение са само препоръчителни насоки.

Може би вече не един водач си е казвал, че не очаква нищо добро от жена зад волана. Честно казано и аз не очаквам нищо добро от жена зад волана. Веднага забелязвам, когато отпреде ми кара жена. И тутакси ставам агресивна.

Винаги търсят място за паркиране на забавен каданс. Дават дълго мигач, без да завиват. Като минават покрай табела, забавят хода си, сякаш са пешеходци. Падне ли мъгла, веднага спират и ако в такъв случай бързаш за среща, единственото, което е добре да сториш, е да я отложиш. А ако се случи да попаднеш зад шофьорка в тясна уличка, естествено, в този момент тя ще се опита да паркира на задна скорост в някоя стабилна дупка.

Твърдението, че жените карат по-зле от мъжете, не е съвсем точно. Те просто карат зле поради съвсем други причини. Също като в живота е: мъжете предизвикват катастрофи, защото се надценяват, а жените — защото се подценяват.

Интересно е и изследването, което всички жени, начинаещи шофьори, цитират, че жените предизвикват много по-малко пътнотранспортни произшествия от мъжете.

Според моята теория и тук е като в живота: мъжете не могат да разберат поведението и реакциите на жените и затова няма как да ги предугадят. Това важи както за уличното движение, така и за личностните отношения. Когато една жена даде ляв мигач, мъжете, който знае защо, са убедени, че тя ще завие наляво. Когато попитат жена: „Какво става с теб, има ли нещо?“ и чуят отговора: „Какво да има, не, нищо ми няма“, мъжете си мислят, че наистина нищо не се е случило.

Хиляди години живеем заедно на майчицата земя и мъжете продължават да си мислят, че жените биха казали това, което им на сърцето. Не е особено интелигентно от тяхна страна.

Аз не мисля, че жените биха казали какво им е на сърцето. Но пък от друга страна, и сега наистина ще трябва да засегна моя собствен женски род, когато давате десен мигач, е добре да не завивате наляво. За уличното движение това означава, че жените предизвикват наистина твърде много произшествия, за които според правилника или не са виновни, или изобщо не са взели участие в тях. Те се измъкват чисти, без изобщо да са забелязали що за хаос се е създал зад гърба им.

Накланям огледалото за обратно виждане към себе си, поглеждам се и за стотен път изричам благодарствена молитва за Бурджи, който вече или се е прибрал у дома, или е на път за салона си.

В един при него има час Дорис Шрьодер-Копф^[2].

Да я изруси и да ѝ подреже крайчетата на косата.

Както всичките педали, и Бурджи се въздържа, когато се наложи да заеме страна, да реши нещо или пък да даде конкретен съвет. Иначе много го бива по утешаването и обича да казва думи като:

„Ти си богиня, Кукличке, той не би могъл да живее без теб.“

Или: „Мъничката ми, няма да минат и десет дни и ще си намериш някой друг, който ще е много по-добър.“

Или: „Милото ми, миличкото ми съкровище! Какво мога да направя за теб? Дали да не се разделя с Карлос, че да не си сама в мъката си?“

Бурджи не може да ми каже какво трябва да направя, но той ми даде най-важното, от което има нужда всяка жена, тръгваща по нов житейски път: нова прическа.

Беше донесъл не само закуска и алкохол, но и куфарчето за бърза помощ на изпаднали в истерия супермоделки, които отказват да напуснат апартаментите си, тъй като косите им стърчат на всички страни.

На паркинга на Щолпер Хайде Бурджи работи при извънредни обстоятелства, тъй като му се наложи да носи водата за измиване на боята в една паница от чешмата на клозета, но въпреки това се справи блестящо.

Намирам, че в момента изглеждам като жена, с която никой не бива да се шегува. На паркинга оставих най-малко десет сантиметра коса и сигурно в момента тъмните ми къдрици се носят от топлия летен вятър по посока на източногерманските поля, засети с рапица.

Сега имам това, което отдавна желях, но все не посмяхах да направя: твърде къса коса. Взеа високо на врата, а на челото ми падат неколцина тъмночервени кичури. С леко движение бих могла да си слагам косата зад ушите, при което лицето ми вече не изглежда така кръгло и с вид на талисман.

Самият Бурджи бе безкрайно възхитен от творбата си и ме наруга, че е трябвало да изпадна в такава безподобна криза, та най-сетне да се еманципирам по отношение на прическата си.

На сбогуване ми даде за из път две касети — „Подходящо за прическата“ се казваше едната, а другата „Шок за сълзите в случай на нужда“. След това ме прегърна.

— Кукличке, не искаш ли да се върнеш заедно с мен в Берлин? Можеш все пак да поговориш с него. Може би пък всичко да се изясни и да не е чак толкова лошо?

— Ах, Бурджи, засега имам нужда да остана насаме със себе си.

Аууу! В живота си досега никога не съм изричала подобно нещо. Думите стояха някак чужди в устата ми, но пък не им беше зле. Освен това подхождаха на новата ми прическа.

— Този път всичко ще бъде по-иначе. Само почакай. Първата крачка вече е направена. Имам кичурчета, имам нова прическа, имам нов номер на мобилния си.

— Какво имаш?

— Сутринта се обадох на оператора D 1 и казах, че на стария номер непрекъснато ми звъни някакъв натрапник, който пъшка по телефона.

— Но на мен нищо не си ми разказала — каза обидено Бурджи. — Истински перверзник? Можеше да му дадеш моя номер.

— Ама че си глупак, всичко това е пълна лъжа. Просто така за един час получих друг номер. Не бих могла да издържа, ако Филип ме намери — да чета съобщенията му, да слушам молбите му, хленченето, постоянното звънене...

— Мисля, че в това отношение не бива да се тормозиш. Той със сигурност няма да се обади.

— Какво?

О, Божичко! За тази възможност изобщо не се бях сетила. Искях да се направя недостижима.

И сега какво? Филип изобщо ли няма да разбере, че съм недостижима, защото няма и да направи опит да ме достигне?

Пълна катастрофа!

Най-лошото е, че така наредих нещата, та никога да не разбере търсил ли ме е или не. Тази несигурност сигурно ще ме измъчва до края на живота. Каква тъпа грешка. Но пък от друга страна неговата мъка ще стане още по-голяма. Всъщност за това става дума. Разделите са нещо много болезнено, но винаги се чувствам по-добре, като знам, че другият страда повече от мен.

[1] „High Noon“ — заглавие на филм от 1952 г. с Гари Купър. — Б.пр. ↑

[2] Съпругата на ексканцлера Шрьодер. — Б.пр. ↑

12:27

Отново сама.

— Какво би искала сега да правиш? — естествено ме беше попитал Бурджи. Но аз нямах какво да му отговоря.

— Ще се върнеш ли в Хамбург?

— Не знам.

— Не можеш така просто да пътуваш в нищото!

— Хххммм.

— Какво значи това „хххммм“? Не бих се чувствал спокоен, като не знам къде си.

Очите ми се насълзиха. Може би защото за първи път се намирах в ситуация, която действително ми се струваше трагична и в която не действах „така сякаш“, а наистина. Беше съвсем друго. Напълно ново чувство. И то много по-силно от всичко досега.

След което любимият ми Бурджи се качи на зеленото си „MG“ и изчезна в летния ландшафт, а аз се почувствах отново изоставена и взех решение, което по никакъв начин не подходеше на същността ми: новата ми стратегия се базира на отвлечане на вниманието. Започвам да си мисля само за приятни, бодри неща. Защото, ако не мислиш за някого, той няма и как да ти липсва. Логично. Небрежна усмивчица ще грее винаги на устата ми. Ще си представям само хубави неща, ще впрегна въображението си за измисляне на славни и героични истории, в които, естествено, аз ще бъда героинята.

Например бих могла да спася двайсетина дечица от някое училищно общежитие, в което е сложена бомба. В края на историята ще открия и самата бомба и в последната секунда ще я обезвредя. Или пък ще стана прочута кинозвезда и ще получа „Оскар“ за най-добра женска роля. Ах, колко е прекрасно, вече съм прекарала часове, докато пътувам по магистралата, за да доизпипам благодарствената си реч по време на церемонията:

„Дами и господа, уважаема Академия, мили...“

Какво ли става с Филип в този момент?

Сигурно вече се е събудил.

Дали се чувства нещастен?

Надявам се.

Пфу, по дяволите, изобщо не искам да се сещам за това, но докато караш по магистралата, мислите ти застават като джуджета покрай пътя, спират по зелените поля и изведнъж ти се изпречват и те връщат назад, ако и да летиш със сто и петдесет и да не знаеш накъде толкова си се засилил.

Дали ще опита да ме открие?

Как?

И преди всичко: защо?

Може би пък и да се е зарадвал, че най-после се е отървал от мен и да се надява никога повече да не се върна?

Дали пък вече не е организиран федерално издирване на убийщата на костюмите си?

Или пък е много ядосан?

Или е облекчен, че след моето скъпоструващо, но в крайна сметка окончателно изчезване е останал с един проблем по-малко?

По дяволите, забелязвам как все повече затъвам в мъка и самосъжаление. Сякаш по-добре се справях с яростта си от последните часове. За мен яростта е нещо продуктивно. Тя освобождава енергия, прави те бърз и решителен. Който е разярен, не страда. Мъката те хвърля в бездействието, ставаш бавен и колеблив. Само сега да не се разнежа и да не се сетя за добрите страни на Филип, за хубавите времена с него, за големите чувства и онези части на тялото, които изглеждат безкрайно привлекателни.

Не и за врата на Филип, който ухае на прясно изкърпано бебе. Не и за лактите му, които са така трогателно набръчкани, сякаш си ги е трансплантирал от някой деветдесет и пет годишен старец. В никакъв случай не бива да се сещам за пъпа му, който е с изключително голям диаметър. Сутрин често се навеждах над пъпа на Филип и виках: „Човекоядееец.“ А Филип послушно отговаряше: „Ядец, ядец.“ Ако сутринта бе така забавна, със сигурност и денят се случваше хубав.

Почти винаги съм обичала Филип заради това, което той не е на пръв поглед. Обвивката му е на сериозен, коректен, насочен към успеха адвокат, който си купува костюмите от магазини, където знаят името и ръста му.

Филип фон Бюлов, който на интервюта за работа — ако изобщо все още се явява на такива — на въпроса „Какъв искате да станете?“, винаги отговаря: „Вашият шеф“.

Повечето хора, които не го познават добре, не могат да си представят, че в дъното на душата си Филип е нежен, да, дори сантиментален, да, дори с изключително развито чувство за хумор. Като под чувство за хумор разбирам човек, който се смее от сърце на вицовете ми.

Действително, дори и никой да не го забелязва, Филип е страшно раним. Например никой и не подозира, че великият Филип фон Бюлов отдавна да е загинал, ако всеки път не успяваше да си осигури някой, който да се грижи за него.

Като закъсняло попълнение към семейното гнездо с три по-възрастни сестри дарбата да кара хората да му служат му е била дадена още в люлката. „Възможно най-дълго оставане при родителите, а след това преместване при децата“ — това бил девизът му, казва той, когато е склонен да се шегува. В такива случаи всички се смеят, аз също, но по принцип твърдението му съвсем не е само в рамките на шегата.

Не може да се каже, че Филип е неспособен сам да се справя с живота. Но той просто отказва да се научи на някои задължителни за съществуването на човека неща. Например да си претегли домати в супермаркета. Просто не ще да се занимава с тази материя. Казва, че има достатъчно интелектуални предизвикателства в професионалния си живот и не би искал в почивното си време да се затормозява с неща от сорта на теглене на зеленчуци или пък с тематиката „отвързване на количката за пазаруване от веригата“. Тогава той съвсем съзнателно приема вида на идиот и се оглежда безпомощно толкова дълго, докато някой му се притече на помощ и бъде обслужен.

Странно, но така той се превръща в любимец на всички продавачки. Те се радват, че могат да правят нещо, което прочутият господин адвокат на знаменитости не може, претеглят му на касата зеленчуците, режат му хляба наполовина, и то там, където ги продават само цели, и го водят, обсъждайки на висок глас ситуацията, през целия супермаркет, ако случайно се окаже, че е забравил къде стои любимото му мюсли за закуска.

За да не накърни този си образ — на мъж с вид на дете, през уикендите Филип ходи да пазарува с мен само в магазини, където не го

познават.

— Жена в живота ми — звучеше обяснението му — това дамите от касите в супермаркетите никога не биха ми простили.

Друга, по-важна роля от тази на касиерка в супермаркета, играе Зелма Моор, секретарката в офиса му. Тя е в средата на петдесетте, неомъжена, набита, едрогърда, с глас на драгун и сърце от злато.

Координира срещите на Филип и се грижи регулярно да поема храна. По обед му носи в офиса салата или суши, а пък вечер следи да не се тъпче много, като запазва маса в ресторанти, избрани по специални кулинарни критерии. Нищо чудно тя да е организирала нашата кратка почивка изненада в Рим.

Ах! Колко хубаво.

Рим, където Филип бе дълбоко убеден, че знае италиански и дори фактът, че италианците едва или изобщо не го разбираха, ни най-малко не го смути.

По-добре да не си мисля за това.

А също така не бива да се сещам и за пикника в Ховахт на Балтийско море, където носех салата със спагети и яйца по руски. Филип ме спуска от подигравки за избора на менюто — и го изяде без остатък.

Пикникът прерасна в цял уикенд в хотел с формата на генуески кораб, където спяхме под дървен покрив директно на плажа. Закуска край водата, дълги разходки боси по пясъка, булевардни романчета, докато седим в плетените кошове, радостни писъци, като скачаме през вълните, много секс в старите селски легла, дълбок сън, подкрепян от плискането на Балтийско море, което сякаш те люлее, утешава и гали.

Обичам Балтийско море. То е винаги там, където човек предполага, че трябва да бъде и където си го оставил при последното си посещение. Носи нежност и освен това можеш да му се довериш. Съвсем различно е от вечноменящото се Северно море. С неудоволствие си спомням за един излет до Сант Петер-Ординг в компанията на мъж, чието име с право съм забравила. Помня само как, изпълнена с предчувствие за щастие, тичах по дюните с навити крачоли и виках: „Море! Море!“

Нищо подобно. Беше по време на отлив. Наложих се да изминем цял километър, докато най-после можах да се натопя в една локвичка със солена вода, и още един километър, за да стигнем до истинското

море. Не, изобщо не ценя водни басейни, подвластни на различните си настроения. Така и така не обичам изненадите, дори и тези, които ти изиграва природата.

Намирам, че в Северно море има нещо инатчийско, нещо момичешко. Държи се като примадона с главоболие. Като Марлене Дитрих по време на цикъл. Ако Северно море беше жена, със сигурност щеше да си червисва устните в ресторанта, използвайки лъжицата за огледало. По време на секс щеше да стене мръсни думи, драскайки с нокти по гърба на любовника си и ако след това си запали цигара в леглото, несъмнено той ще трябва да ѝ държи пепелника.

Северно море би било жена, която може отлично да паркира и самоуверено да казва „не“, жена с прекрасна фигура и лош характер. Не обичам Северно море, плаши ме. Ах, но как бих искала да съм такава жена.

Обаче, момичета, вие, които по характер приличате много повече на Балтийско море или пък на езерото Алстер, не забравяйте: бурите се разразяват във всеки един воден басейн. Локвите могат да се окажат неочаквано дълбоки. Хора са изгубвали живота си и в блата.

12:45

Всеки път, като видя табелка за изход от магистралата, на която пише „Сърцебиево“, се изпълвам с радост. Всеки път си казвам колко вълнуващо би било, ако на въпроса къде живея, мога да отговоря: „Живея в Сърцебиево“.

Всеки път си казвам, че някой път трябва да отбия натам, за да видя как ли изглежда място, което се нарича Сърцебиево.

Винаги досега съм се радвала на този изход — сега обаче не. Когато следващия път в посока към Берлин мина пак оттук, вече няма да отивам при него. Може би тогава Бурджи ще ме очаква, за да ми оправи прическата. Или пък Силвия ще ме заведе натам и обратно, за да присъстваме на някое парти за премиера или раздаване на награди. Дотогава със сигурност ще съм се смалила до трийсет и четвърти размер на дрехите и ще съм се научила да кимам за поздрав многозначително и с достойнство, особено когато минавам край Филип фон Бюлов. И той най-сетне ще разбере какво е изгубил, след като вече не ме притежава, а аз ще си въобразявам и ще си внушавам, че за него тази гледка е безкрайно болезнена.

Не, следващия път, когато минавам покрай изхода „Сърцебиево“, сърцето ми няма да се раздумква от радостно предчувствие. Няма да въздишам високо, както нравя обикновено, че вече приближавам втория си дом. Защото няма да мине много и ще дойде петък вечер, който Филип и аз за първи път от много време ще прекараме с други хора. Това винаги е била нашата вечер, вечерта, която Филип ми подаряваше седмица след седмица. Още от самото начало. Като ценен накит, поставен върху тъмно кадифе в малка кутийка, която той ми подава с приглушен, мек глас.

Колко ли са петък вечерите, които съм прекарала заедно с Филип? Колко седмици има в една година? Колко петъци има в две години и половина? Винаги съм била зле в смятането наум, но трябва да е някъде към сто и трийсет. Ако извадя отпуските и уикендите, през които Филип бе при мен в Хамбург, остават към сто.

Сто пъти съм минавала покрай Сърцебиево, докато в това време Филип е опаковал подаръка ми — нашия петък вечер. Пълнел е ваната с вода с дъх на рози. Или пък заради мен е взимал от видеотеката някой любовен филм. Палил е свещи и слагал покривка на масата за вечерята, която сам е поръчал. Или пък се е къпал и си е слагал крем, ухаещ и похотлив се е отправял към леглото, самият той превръщайки се в подарък, поставял е на нощното шкафче шампанското в лед и е обръщал плюшените играчки с лице към стената.

А понякога в края на тези своеобразни петък вечери, когато вече сме яли, пили, смели сме се, приказвали сме, любили сме се, преди да заспим, Филип просто взимаше в ръце лицето ми. Никога по-рано не съм се чувствала толкова щастлива.

Сто петък вечери. Сто пъти сърцебиене.

13:05

Почернява ли се, ако караш кабрио? Питам, защото слънцето гори по челото и ръцете ми и понеже малко тен ми стои добре. За мой късмет бързо хващам тен и тогава изглеждам — или може би си внушавам, че изглеждам — малко по-екзотична. Струва ми се, че имам кожата на унгарския ми дядо. Майка ми го нарича „пигментацията на Източния блок“. „Балканско кафяво“ го беше определил един глупак, с когото имах връзка половин лято, нека го кажем три седмици. Искам да кажа, че съвсем не съм на ти с речника на „Брокхаус“, но който причислява Унгария към Балканите, няма дълго да се радва на симпатиите ми.

Засилвам радиото, тъй като точно в този момент върви песен на „Дрица боун“, която отлично подхожда на бъдещата промяна в характера ми.

Дива и опасна.

*This is the last time
That you 're gonna hurt me, baby.
This is the last time
That you 're gonna make me cry.*

Йее. О, йее.

Усещам се много опасна.

В огледалото за обратно виждане наблюдавам как свивам устните си, барабаня по кормилото в ритъма на песента и пея текста, който, естествено, знам наизуст, защото даже и да не мога да запомням имена, телефонни номера и физиономии, в главата ми се забива текстът на всяко поппарче, което някога съм чула. Знам наизуст дори песни, чийто език изобщо не разбирам.

Например в „Момичето от Ипанема“ се пее така:

А дукопро ду радо дуамш поумо е баланкадо е фика пашлинда пур каза дамор.

Запомням всякакви абсурдни текстове, но както ви казах, не съм добра в имената. Затова винаги на всяко парти на юристите или пък на купон с разни звезди ми се е струвало, че съм се запознала с неимоверно много хора. А всъщност все съм забравяла, че половината от тях Филип вече ми е бил представил на предното събиране.

Да не разпознаеш някого, си е голяма излагация. По-лошо е само, ако си помислиш, че разпознаваш някого. Това често води до голям конфуз.

Юлиус Шмит, партньорът на Филип от кантората му, бе мой кавалер по маса при последната вечеря. През цялото време обаче аз си мислех, че стоя до принц Ернст-Лугуст фон ХанOVER, който е клиент на Филип. Недоразумението се изясни едва тогава, когато аз, както си мислех — напълно в интерес на Филип, казах:

— Знаете ли, аз не схванах цялата възбуда, когато се изпикахте на стената на турския павилион на изложението в ХанOVER. Възмущението сигурно е идвало от средите на жените, които просто завиждат, че не могат да пикаят прави.

По-късно Филип ми каза, че до този момент не е срещнал човек, който за толкова кратко време да обогати живота му с толкова много нови върхове и падения.

— Това означава, че вече трябва да имаш понятие колко много смешни неща имам за разказване — отвърнах аз, — тъй като целия си досегашен живот съм преживяла в компанията на самата себе си.

Край на смешното.

Още шейсет и осем километра до Хамбург. Обаче какво ли ще правя там? Ще си вися вкъщи, ще разкъсвам на парченца снимки от почивките ни, ще забивам игли в плюшените играчки, които той ми е подарил, ще откъсна телефонния кабел, за да мога да си внуша, че той ще ми звънне на минутата?

Бих могла, за да отвлека вниманието си и да изпробвам новия си лош характер, да отида в кафене „Венето“, което е конкурентно на „Царството небесно“, и да наругая някои от клиентите там. Или пък да отида на открит басейн и да блъсна във водата неколцина дебели и отвратителни дечица.

Или пък да се обадя на брат ми, който е с три години по-възрастен от мен, и да му кажа колко лайняни са подаръците, които ми поднесе на последните пет Коледи и рождени дни. И че оттук нататък няма да се правя, че се радвам на нож за везна или на щипка за раци, защото не мога да готвя и освен това не желая да се науча. И че намирам за ужасяващо отвратително, дето е кръстил трите си деца на герои от романи. Близнаците Демиян и Голдмунд са от Херман Хесе, а двегодишната му дъщеря Малина идва от Ингеборг Бахман.

Ако надуя, мога да пристигна в Хамбург преди да са затворили магазините. Тогава ще ида до отдела за хранителни стоки в „Карщад“ и ще си отмъстя на продавачката, която последния път ми маркира торбичка с дълбоко замразени продукти, която носех откън. Или пък в тъмното да нападна фитнес учителката, която пет минути след началото на часа по латино аеробика ми каза, че би било по-добре да се запиша в класа за начинаещи, тъй като съм обърквала ритъма на останалите участници в курса.

Мога да намина и до Хоенхолте и да уплаша учителката си от началното училище госпожа Робе. Като отмъщение за това, че в театралната група нито веднъж не ми даде да изиграя принцеса или кралица, а винаги ме слагаше в ролята на свинаря или на парцалко.

Да, бих могла най-сетне да накажа всички, срещу които никога не посмях да възроптая. От това може да излезе страхотно увеселение! И сигурно би ме навело на други мисли. Ах, да, разбира се, у дома е най-хубаво от всяко друго място на света.

Още само шейсет и пет километра.

Натискам копчето, което само търси станциите на радиото.

Иии, няма нищо по-лошо от Крис де Бърг и неговата „Lady in Red“. Погнусата ми се увеличава при UB 40^[1] и тяхното „Red, red wine“ — най-ужасното парче, което е достигало до ушите ми. Следвано веднага от „Don't worry, be happy“.

Ето! Не мога да повярвам на ушите си.

Боже, какво минало имам!

Не е за вярване!

Last night a D.J. saved my life, yeah!

Виждам се в тесни дънки тип бурии и ботуши като на Робин Худ да стоя на дансинга като номер едно. Червило цвят металик и

пластмасови дрънкулки на врата. Сама съм отрязала ръкавите на горнището от анцуга си.

За първи път се натисках с момче. Още тогава забравих името му. А че малко преди това му се е наложило да повръща, приятелката ми Кати по най-мил начин ми разказа малко по-късно.

Last night a D.J. saved my life with a song.

По дяволите, толкова ли отдавна е било. Бях на четиринайсет. Имах дълга вълниста коса, но пък затова добре поддържан мотоциклет, разбира се веспа чао, играех хандбал и можех да ям каквото си поискам, без да дебелея.

Още помня съвсем точно вкуса на първата цигара, която изпуших. Беше „Кроне“, която откраднах от кутията на Амели Чупик. Разбира се, вкусът бе отвратителен, но също така и възбуждащ, това бе вкусът на живота и приключенията.

„Намира ли ти се някой фас?“, казвахме тогава. И още: „Това е крайно асоциално“, когато нещо не ни се нравеше. И струва ми се, наричахме „върховно“ онова, което ни се струваше много хубаво, което обаче не се случваше често. Пиехме ябълков сок „Персико“, а също така и сладко вино или „Асти спуманте“, както и бира, и бързо се напивахме.

*And if it wasn't for the music
I don't know what I'd do.*

Скачахме на дансинга като преди това бяхме репетирали пред огледалото как бихме изглеждали най-свободни и небрежни. В училище пишехме класните си с писалки „Пеликан“ с патрони с черно мастило и презирахме всички онези, които бяха суперкоректни в часовете по математика и правеха две черти с линията под резултата, а грешките поправяха с бял коректор.

Мечтаехме си за момчетата от десети клас, които идваха на училище с жълти ендурос, ходехме на кино, за да гледаме „Флашданс“, почти всяка седмица бягахме от религия или изобразително изкуство, а в междучасията се събирахме в тоалетните, за да пушим „Бенсън & Хеджис“ и да се дивим на момичетата, които вече са опитали какво е това секс.

*Last night a D.J. saved my life
From a broken heart
Last night a D.J. saved my life with a song.*

Най-вълнуващото в песента, особено ако се слуша след толкова много време, са мижавите специални ефекти. Възможно е това, което се чува като фон, да означава буря, но всъщност звучи като пускане на вода в тоалетната. Същото е като да гледаш днес „Челюсти“: смешна работа. Огромна изкуствена акула с огромни изкуствени зъби изпива литри изкуствена кръв. Ала тогава тръпки ме побиваха дори само като погледнех към плаката, опънат на автобусната спирка.

Струва ми се, че е някак тегаво да си спомням за събития, случили се в живота ми преди осемнайсет години и въпреки това да са още живи в паметта ми. Утре ще стана на трийсет и две. С това първата ми любовна мъка ще се отдалечи с двайсет години назад, ще отбележа петнайсетгодишнината от първия си секс, ще са минали четиринайсет години от матурата и тринайсет от първата ми глоба за неправилно паркиране.

Божичко, как звучи само: „Преди двайсет години...“

Миналото ми набъбва. А бъдещето намалява. Нямам деца и мъж и съм приказно нещастна. В същността си през последните години не съм направила нито една крачка напред. Само съм остарявала.

Така ми се ще до мен да има мъж, с когото заедно да можем да погледнем назад. С когото да не делим само бъдеще и настояще, но и минало. Самотните ми спомени ме изпълват със самосъжаление. Звучи обезкуражаващо. Но когато има някой, с когото можеш да се пренесеш в отминалите времена, с когото можеш да се смееш и да се радваш, че вече толкова време сте един до друг, тогава си казваш, че притежаваш истинско съкровище от преживелици. Бих искала да мина през такава любов, за която си струва да си направиш албуми със снимки. Дебели албуми с корици от червена кожа, върху която със златни букви са изписани годините.

Златните години.

Нашите златни години.

Коледни тържества. Рождени дни. Общи пътувания.

Общи приятели. Деца, които са и от двамата. Снимки с усмихнати лица, които от албум в албум се сдобиват с все повече бръчки, но пък не изгубват радостта си. Снимки на жилища, нови гнезда и пещери, които заедно биват обживявани. Снимки на любовта. Която се променя. Но не изчезва. Цяла етажерка, пълна с фотоалбуми. Пълна с живот. Със съвместен живот.

„Пийп... Внимание, важно съобщение за пътнотранспортната обстановка: магистралата А 24 в посока Хамбург, отсечката след Гудов е затворена поради преобърнал се камион. Повтарям: отсечката след Гудов в посока Хамбург е затворена. На водачите се препоръчва да напуснат магистралата на отбивката при Царентин. Пийп...“ „...saved my life from a broken heart...“

Е, браво. Първо раздяла, след това — пътят затворен. Всичко в живота ми върви на провала. И е точно така, както обичаше да казва баба ми Амели Чупик, след като обърнеше четири ликьорчета: „Дяволът винаги се изсира на метеното.“

[1] Реге група. — Б.пр. ↑

17:45

Най-последно.

Бяха ми необходими цели три часа, докато стигна до острова.

Възприех затворения път като знак на съдбата и промених целта си.

На паркинга до Хютенер Берге още един път слязох от колата заедно с мис Марпъл, където тя, напълно против волята ѝ, бе нападна от един похотлив пудел. Едва след като аз ядосано се разпищях в посока на притежателя му да бъде така любезен и веднага да отстрани отвратителното си сладострастно животинче от моя шарпей — при такива случаи с удоволствие използвам китайското название на кучето си, — бе прекъснат този акт на съешаване, видимо пожелан само от едната страна.

В този миг късметът най-последно ми се усмихна и аз се сдобих с последното място в автоколоната, която се качваше на ферибота за острова. След което отново имах възможност да се порадвам на изчистените кожени седалки на колата си, върху които по време на друсковото пътуване през морето заради деликатния си стомах Марпъл на няколко пъти повръща.

Но в момента се чувствам възнаградена за всичките си мъки.

Обичам плажовете привечер. Пясъкът е още топъл от слънцето, светлината пада като златна тъкан над земята и я превръща в нещо много скъпоценно. При това осветление голите ми депилирани крака имат невероятно благороден вид и дори развлачената Марпъл, която стои до кърпата ми с цвят на люляк, под лъчите на залязващо слънце е заприличала на скъп китайски предмет от антиквариат.

Занзибар. Особено много обичам този плаж. Самото му име иде някъде отдалеч, от много, много далеч. В звученето му долавям картината на жени с гирлянди от цветя около врата, на заливи в турско синьо и на коралови рифове. Звучи като прастария хит на Ахим Райхел, който ги тананикам всеки път, когато дойда тук.

*Видях целия свят,
От Сингапур до Абърдийн.
И когато ме питаш къде е най-хубаво,
казвам: Занзибар!
Алоха хея хей алоха хея хей алоха хея хей!*

Занзибар! Плажът-мечта на Зюлт^[1], който се намира между Рантум и Хюртум^[2].

Като дете два пъти прекарвах ваканциите си в детския лагер „Пуан Клет“. Ужасно страдах за къщи и много се страхувах от морския дух на име Еке Некепен. Ръководителката на лагера госпожица Нийсен — и до днес си спомням как изглеждаше лицето ѝ с ужасно изпъкнали очи, че все ми се струваше как всеки момент ще паднат от местата си и ще се търкулнат по пода — преди заспиване за лека нощ ни разказваше някакви страховити истории.

Как Еке Некепен се разхожда нощем из дюните, търсейки любимото си ядене: вкусно детско месце. И как, вече обезумял от глад, когато не намери нищо по-добро, нощ след нощ отхапва по парченце от плажа. Затова най-тясното място на Зюлт е точно при Пуан Клет, царството на страховития Еке Некепен.

Не е трудно човек да си представи ужасните нощи, които аз, осемгодишната хлапачка, прекарвах на втория етаж в леглото си в младежкия дом след слушането на подобни истории. Сънят ми допълнително се утежняваше от медузите, които момчетата слагаха по тъмно в момичешките легла.

По онова време в мен беше влюбен Йенс, едно доста хубавичко момче. Но той не можеше открито да покаже любовта си и затова компенсираше чувствата, като слагаше в леглото ми най-големите медузи и подпалваше със запалката газовете си, когато го приближах. „Подпали си пръдната“, казваха тогава момчетата, а още по онова време заподозрях, че никак няма да ми е леко да се оправям в любовните дела.

Затова пък винаги съм обичала Зюлт и съм ходила там с всяко едно от гаджетата си, където, изпълнена с гордостта на собственика, им показвах моя остров.

Естествено, била съм тук и с Филип. Но той бе ходил на Зюлт и по-рано. Партньорът му Юлиус Шмит притежава там една, както Филип я нарича, „колибка“.

Тази колибка носи названието „Пореща вълните“, намира се директно на плажа на Рантум и се състои от четири свързани една с друга къщи с тръстикови покриви. А гаражът Юлиус Шмит е скрил под дюните и го е направил практически невидим.

Въпреки че Юлиус е фрашкан с пари, аз пак си го обичам. Може би любовта ми се дължи и на това, че на въпроса колко милиона все пак има, ми беше отговорил: „Вече съм приключил с трупането на богатство.“

Юлиус е прекалено сигурен в себе си, за да му е необходимо да се държи арогантно.

[1] Остров в Северно море, най-северната точка на Германия. — Б.пр. ↑

[2] Селища на острова. — Б.пр. ↑

18:05

Настъпил е моментът да се обадя на Ибо.

Бедничката, тя не може да ми звънне, тъй като имам нов номер на мобилния си. И понятие си няма какво се е случило и сигурно се побърква от тревога по мен. Поне така се надявам. Въпреки че точно в момента, малко след шест, е най-натоварено в „Царството небесно“.

Най-хубавата част от уикенда предстои и гостите все още са мили и любезни.

Дали навсякъде по света в събота малко след шест вечерта е така особено хубаво?

Марпъл започна да копае дупка. Наблюдавам я с поглед на доволство, както майките гледат щастливите си дъщери.

— Ибо? Ало, аз съм.

Някъде отзад се чува добре познатият шум от „Царството небесно“: мешаница от гласове, машината за еспreso, някой точно разбърква млякото, тракането на съдовете, тихата музика на Ранди Крофорд.

Ибо много обича Ренди Крофорд. Още преди десет години била плакала на „One day I'll fly away“. Днес най-хубавото ѝ кафе лате става, като пее „Див е вятърът“:

Love me, love me, love me, say you do...

Да, дори моята Ибо има сантиментална душа. Но обикновено я крие.

— Кукличке? Ти ли си, не мога да повярвам на ушите си!

— Защо? Не се чувствам д...

— Заслужаваш разстрел! От часове се опитвам да те открия! Какво, по дяволите, е станало с телефона ти?

— Смених номера. Ибо, ужасно съж...

— Сменила си номера? Кажи, милинка, имаш ли си понятие какво се случи днес тук? Нямах право просто ей така да изчезваш! Знаеш ли откога твоичкият виси тука и ме тормози да му кажа какво е

станало с теб. И изобщо не иска да повярва, че нямам никаква представа къде си.

— Филип е в „Царството небесно“?

Въпреки че за мен този факт не би трябвало да има никакво значение, не намерих в себе си сили, с които да спра главоломната скорост, с която в този миг заби сърцето ми. От радост. Защото явно търси мен. Или пък от мъка, тъй като може би все пак щеше да има някаква полза, ако ме беше намерил? Представа нямам. Може би се развълнувах и от двете.

— Ибо, и какво каза той?

— Кукличке, изобщо нищо не разбирам. Мога да ти кажа само едно: човекът е дяволски ядосан. А както разбирам, с право. Казва, че си поляла костюмите му с червено вино и че си унищожила килима му. Вярно ли е?

— Имах си основания, можеш да ми вярваш. Знаеш колко много държа партньорът ми да е облечен прилично.

— Сега, ако обичаш, най-после ми кажи какво се е случило. Ще се побъркам. Чакай малко, ще вдигна телефона в кухнята...

— Ибо? Много лошо те чувам. Ибо?

— Да, да. Трябва да говоря по-тихо. Филип е седнал на трета маса и гледа с недоверие към мен. Предполагам, че вече е разбрал, че говоря с теб. И така, какво стана? Не пропускай нищо, не преувеличавай, не променяй фактите в своя изгода. Просто ми кажи кой какво направи.

Ах, колко разтоварващо действа всичко това.

Когато говоря с Ибо, знам, че няма нужда да плача, да хленча или да крещя. Това ни най-малко не я впечатлява, не поражда у нея нито съчувствие, нито солидарност. Интересува се само от фактите, въз основа на които съставя мнението си и изрича присъдата.

Поемам дълбоко въздух. Остава да я убедя в правилността на постъпката си. Не се тревожа кой знае колко, тъй като всичко, ама съвсем всичко говори за недостойното поведение на Филип фон Бюлов.

— Сещаш ли се още коя е Бенте Йохансон?

— Разбира се.

— Снощи я срещнахме в бар „Париж“. Тя веднага се спусна върху Филип и го отвлече в един ъгъл. Стори ми се доста странно. На

другата сутрин исках да напусна Филип профилактично за кратко време, но в същия този миг звънна неговият...

— Кукличке, сега още веднъж сериозно. Те не са били само двамата. Честно. Филип вече ми разказа тази история. Знам, че мразиш, когато те остави сама и че не можеш да изтраеш повече от пет минути да не се грижи за теб. Знам също така, че Бенте Йохансон ти е трън в окото. Но това е повод да потопиш в червено вино само някои от старите му боксерки. Но всичките скъпи костюми? Кукличке, твоето си е без никаква мярка.

— Ибо, остави ме да доразкажа до края! Нали не вярваш, че е това е причината, поради която... ало... Ибо?

— Изчакай за момент.

Чувам само шумове.

После гласа й, който става все по-силен:

— Не, как можа да си го помислиш? Не, в никакъв случай не е това. По дяволите, върни се на масата си, тя не иска и да те чуе.

Боричкане.

Някой сграбчва телефонната слушалка.

— Кукличке? Ти ли си?

Моят Филип! Моят мечок с характерния си дълбок глас, с който би могъл да озвучава Шон Конъри. Моят Филип, който тази сутрин по никакъв начин не е почувствал вдъхновение да се обръсне и който изглежда чудесно с набола брада, в която вече блестят първите сребърни косъмчета. Трябва да се знае, че три дена небръснат Филип прилича на Клинт Истуд след дълга езда през пустинята Невада: мъжествен, дързък, побъркан от жажда.

— Кукличке? По дяволите! Кажете нещо!

Любимото гласче звучи твърде ядосано. Когато е разгневен, над лявата му вежда пулсира една вена. Цветът ѝ преминава към синьо и му придава вид на непредсказуем човек, въпреки че в поведението му няма нищо непредсказуемо. Моят Филип знае винаги съвсем точно какво прави и дори когато е ядосан, той винаги си остава хладен мислител.

Единственото, което не бива да правя в момента, е да стана сантиментална. Защо все пак е ядосан? Какво ли има на ум, като ми ръмжи така насреща? На мен, страдалката, ранената, жертвата. Аз съм си в правото, той носи вината, че отново съм сама!

— Кукличке, веднага ми кажи що за театър разиграваш!

Мълча.

— Къде си? Искam да те видя на мига! Кажи, по дяволите, какво си намислила! Дължиш ми много обяснения! — диша той тежко в слушалката.

Аз обаче задържам дъха си.

След това се чувам как казвам с чужд, звучащ студено глас:

— Нищо не ти дължа.

Изключвам телефона си, отпускам се назад на плажната си кърпа и отправям поглед към безоблачното, нежно, благо лятно небе.

Но в очите ми започва да вали.

18:30

Лошо качество ли е ревността? Винаги съм я намирала за нещо нормално, когато е безпричинна.

Ах, изиграла съм доста брилянтни сцени, в които съм поемала трагичната роля на изоставена жена и за които и до днес си спомням със заслужено доволство. По принцип ставам ревнива тогава, когато се налага да си осигуря онази живителна и носеща удовлетворение мъка на най-интересните драми. Нямам никакво намерение да се откажа от тази част от човешкото падение.

Обичам да ме подозират в изневяра, особено когато знам, че няма никаква причина за подобни подозрения. Толкова е прекрасно, все едно като да си болен, без да се чувстваш такъв. Или пък да те утешават, без изобщо да си тъжен. Или пък някой да е приготвил за теб загорято шише, за да си го сложиш на корема, без да изпитваш стомашни болки.

Навлязла съм в дебрите на най-изтънчената ревност, само и само да придам на живота си малко цвят и да си осигуря материал за разговорите.

Например бях готова да напусна Себастиан, моето второ сериозно гадже, заради Нена. Тя точно бе изкарала хита си „99 балона“. След концерта Себастиан се изказа положително за прическата ѝ. След което дни наред аз се чувствах жестоко обидена. Не, правилната формулировка е друга: дни наред аз се държах така, сякаш съм жестоко обидена.

Стига да искам, мога да си внуша абсолютно всичко. Мога да видя интимната си връзка заплашена от обслужващи келнерки, американски актриси, а пък ако малко се озоря — и от необлечени манекени от витрините. Не искам да изглеждам нескромна, но се имам за талант в областта „ревност и как всичко да изглежда още по-лошо“. По тази тема бих могла да организирам курсове за начинаещи.

И все пак. Въпреки че правя слон от всяка муха, никога досега не съм очаквала най-лошото. Странно, но не ми се е случвало наистина да

повярвам, че бих могла да бъда измамена. И то, въпреки че — обстоятелство, над което би трябвало сериозно да се замисля — непрекъснато са ме мамели.

Себастиан свали една ококорена блондинка, докато аз лежах в болница, за да ми извадят от устата с операция три мъдреца. Той не измисли нищо по-добро от това ден след операцията да ми се изповяда. Три нощи подред ревах — сякаш подутите ми бузи не бяха достатъчни. Приличах на огромна жаба минути преди да се пръсне.

Разбира се, че простих на Себастиан. Което обаче не беше от голяма полза, тъй като той вече бе направил своя избор в полза на ококорената. Между другото избор, който аз и до днес не мога нито да оправдая, нито да разбера.

Моята голяма, ама съвсем голяма любов, също ми изневери. Бен Копенрат — наследник на династия книжари от Кьолн, където аз следвах три семестъра, мисля, че беше немска филология — та този човек ме измами с моята бивша съквартирантка. Най-невероятно в случая бе, че тя беше по-дебела и в никакъв случай не изглеждаше по-добре от мен.

Не знам кое е по-лесно за преглъщане — когато при изневярата любимият покаже добър или когато демонстрира лош вкус.

Лично аз смятам, че имам по-малко проблеми, когато след аферите му бих могла да се изфукам. Иначе самата аз не бих могла да се представя в добра светлина, ако в приятелския си кръг трябва да се смущавам заради любовниците на избраника си. От друга страна пък, също не с хубаво, когато всички, пред които изплакваш мъката си, почнат да се чудят какво ли прави той още при теб, след като е имал нещо общо с някоя расова жена.

Ако нещо оправдава Бен за извършеното подло прелюбодеяние, то е, че в онзи момент е бил доста пиян. Отново ще цитирам стария си приятел Гьоте: „С това вино в кръвта виждаш Елена във всяка жена.“

След две гарафи сангрия^[1] закръгленката ми съквартирантка Уте се превърна в хубавата Елена, а нашето общо жилище в място, където бе извършено престъпление.

Интересното е, че мъжете обикновено представят своята невярност като биологична необходимост. За разлика от това възприемат верността като свръхестествен акт на самообладание и

сдържане, за който очакват почит и похвала. Същото, като когато са изчистили банята.

— Изневярата е като да онанираш — беше казал веднъж иначе много ценения от мен Хауърд Карпендайл.

И за да не създам в този момент лошо впечатление за себе си, ще кажа: разбира се, че не бях отишла на концерта му в берлинския Конгресен център, водена изцяло от собственото си желание. Филип беше съветвал Карпендайл по някакви юридически въпроси и в замяна беше получил два безплатни билета. А пък и двата да изгорят ей така, ми се струваше твърде неучтиво.

При първите две песни се правех, че всичко това изобщо не ме интересува. Стоях обърната към Филип фон Бюлов и също като него демонстративно поглеждах към часовника си, за да покажа колко съм дистанцирана към случващото се на сцената. След половин час обаче се чух да ръкопляскам и с неочаквано пронизителен глас да крещя: „Хауи! Хауи!“ След още един час ми се наложи да помоля дамата до себе си за носна кърпичка „Темпо“. Докато вървя една от любовните песни, очите ми се понасълзиха.

В почивката си купих ключодържател „Карпендайл“, чаша за кафе с надпис „Карпендайл“, а също така и някакъв светещ предмет във формата на сърце, който размахвах над главата си по време на бавните парчета от втората част на концерта.

При финалното изпълнение вече нищо не можеше да ме задържи седнала.

„Следите ти, останали в пясъка / врата до врата с Алис / нощем, когато всички спят / здравей отново / на кого след мен ще разказваш сънищата си.“

Странно, но знаех наизуст повечето от текстовете. Блъсках се в тълпата по посока на сцената, за да бъде възможно най-близо до певеца. Кое то беше напълно излишно, тъй като Филип имаше покана за партито след концерта, където, естествено, щеше да бъде и главният изпълнител. Но аз съм си такава. Оставям се на вълните на въодушевлението. Освен това с удоволствие показвам чувствата си. Да не говорим, че се усещах носена и подкрепяна от хората около мен. Ако всички наоколо са възторжени, и аз съм такава. Ако са тъжни, тъжа заедно с тях. Може да ме изпратят на погребението на някой напълно непознат и аз бих ревала до скъсване, ако около мен се стичат

сълзи. Феноменът е като на английски ферибот: повръща ли един, повръщат всички.

На сцената Хауърд дойде съвсем напред и се приближи до мен, мога да се закълна, че няколко секунди подред гледаше само към мен.

Може би това поведение се учи на семинари за шоу звезди и успяващи политици: „Как да гледам в тълпата така, че всеки да си помисли, че виждам само него?“

И двете жени, които ми бяха отляво и отдясно, крещяха истерично „Хауииии!“ Тъпи крави. Държаха се така, сякаш той пееше за тях. Обърнах се и погледнах към беснеещата тълпа. Всички припяваха, прегръщаха се, махаха с ръце. Представих си как стоя горе, осветена от прожекторите и всички викат само моето име: „Кукличке! Кукличке!“

Да, убедена съм, че имам необходимото сценично поведение.

Хиляди хора започват да се клатушкат встрани — наляво, надясно, наляво, надясно. Приличат на морски вълни. Веднага откривам Филип. Единственият, който изобщо не се помръдва и стои с ръце, скръстени на гърдите — като дежурен учител, който следи за дисциплината в голямото междучасие.

Сигурна съм, че с теорията си за изневерите и онанирането господин Карпендайл всъщност говори от дъното на душата на всички мъже. Трябва да се отбележи обаче, че те не признават този вид самозадоволяване чрез жив обект при жените. При тях това винаги означава и нещо друго.

Е, не знам какво да кажа. Четох някъде, че междувременно все повече жени изневерявали на мъжете си, а не обратното. Това ме засегна по особен начин, тъй като съм пропуснала тази мода. Оставам вярна не защото спазвам никакви си принципи, а най-вече от свенливост — но в края на краищата резултатът е един и същ.

Искам да кажа, добре, разбира се, че мамех Хонка. Някои други също, но оттогава минаха доста години. Бях млада, чувствах се свободна и трябва да добавя, много по-непретенциозна.

Но с времето започнах да предпочитам да спя само с мъже, които са ми симпатични. Такива, за които най-малко в продължение на трийсет минути мога да си представя, че по принцип бих могла да се влюбя в тях. Но за съжаление не срещам така често мъже, които си заслужават влюбването. Поне не такива, при които с много добро

желание бих могла да си въобразя, че е възможно. Ако ли пък открия такъв, гледам бързо да изчезна, за да не би засегнатият да си помисли, че го намирам за достоен за влюбване.

Така с времето станах вярна, без да искам. По някакъв начин и малко тъпичка. Трябва да опитам да променя ситуацията. Трябва да се науча да се държа като мъж — искам да кажа като жена без емоции, но пък затова с лош характер. Да мога да лъжа, да използвам, след което да кажа бай, бай.

За съжаление в момента е твърде късно за извършването на каквато и да е изневяра. Тъй като отново съм сама. Но ще стана за смях, ако не мога да си намеря някого, когото бих могла да използвам.

[1] Испански плодов пунш с червено вино. — Б.пр. ↑

19:10

Разбира се, че не беше разказал на Ибо какво точно се е случило. Вероятно самият той си мисли, че разигравам цялото това шоу заради нерадостната вечер в бар „Париж“. Той няма никаква представа за истината — и следователно никаква гузна съвест. Той не знае, че аз знам. Не знае, че съм прослужала съобщението на мобилния му телефон и след това съм го изтрила. Знае теоретично, че имам причина да го напусна, но не знае, че знам причината.

Дали някога ще я научи? Не и от мен. Цял живот ще трябва да се пита какво всъщност се случи в онази съдбовна ранна утрин. Нека си мисли, че съм го напуснала, без да подозирам, че той ми е дал повод да го направя. Нека си мисли, че просто съм престанала да го обичам. Да, всичко това ме представя в добра светлина. Кукличката Щурм си тръгва, защото така ѝ се ще да направи. А не, защото е принудена да го направи. Излизам победителка — ако и в действителност да съм изгубила всичко. Но Филип фон Бюлов няма нужда да го знае. Ще мълча, ако и това да не е характерното за мен поведение.

Как ми се ще да си побъбря сега с някого. На Ибо мога да ѝ се обадя едва късно вечерта у тях, тъй като никой не знае колко дълго още Филип ще кисне в „Царството небесно“ и ще проследява кой ѝ се обажда по телефона. Ако не ми беше напълно безразличен, би трябвало да се зарадвам, че специално заради мен е пътувал до Хамбург, за да претърси кафенето ми.

Дали пък не е ангажирал частен детектив? Или пък изпраща съобщения за издирване чрез някои от музикалните радиостанции? Той знае, че слушам какво говорят по радиото. А може би вече е у дома, лежи върху леглото ми и притиска нощницата ми към обляното си в сълзи лице?

Ой, дали вчера сутринта, тръгвайки за Берлин, успях да скрия онзи симпатичен изкуствен мъжки полов член във формата на делфинче?

А може би Филип да минава по нашите места?

Местата ни на щастие и секс?

Онази скришна пътечка покрай Алстер, където миналото лято си направихме прекрасен пикник, докато не бяхме принудени да изчезнем оттам заради един лебед-мизантроп, който искаше да ме ухапе по крака.

Горичката в нирендорфското бранище, където смятахме, че никой не ни наблюдава, но едва при обличането разбрахме, че не е било точно така.

Пейката в Йенишпарк, където прекарахме цял един следобед, като един на друг си четяхме пасажки от любимите книги.

„Да скала“ в Епендорф, където любезната келнерка винаги без да поръчваме ни носи две порции спагети „aglio olio“^[1].

И накрая пощенската кутия, от която започна всичко. Няколко тъмни изгорели петънца все още се забелязват под новата боя и дупката, където се пускат писмата, е малко като крива усмивка. Вечерта на втората годишнина от срещата си отидохме да я видим.

Филип носеше шампанското, а аз чашите. Чукнахме се и с нашата любима пощенска кутия, и кълна се, тогава няхах ни най-малко съмнение в добрите намерения на съдбата, когато е пожелала да ни събере. Бях сигурна, че този мъж е точно за мен. Напълно сигурна. Сигурна по същия начин, както когато на осемнайсетия си рожден ден за първи път влязох в казино и заложих всичките си сто марки на числото осемнайсет.

Край на романтиката. В края на краищата тогава изгубих стоте си марки. И сега също излиза, че този, който съм взимала за точния мъж, е бил грешка. Всичко може да се случи. Но това изобщо не е повод да се хленчи.

Косата е прибрана в суперприческа, коремът ми е стегнат, тъй като целия ден не съм хапвала нищичко. Още съм доста под четиридесетте, кучето ми знае да подава лапа по команда, колата ми е без покрив, в областта на бикините си нямам стрии, а около мен под лъчите на вечерното слънце лежат трима млади мъже, от които единият с видим интерес ми се усмихва.

Или си въобразявам, че е така? Е, какво от това? Ако още не съм му интересна, съвсем скоро ще му стана. Времената на съмненията в себе си отминаха.

Усмихвам му се окуражително и тръгвам към водата възможно най-съблазнително. За късмет съм с моя пристягащ бански с банели. Откритие, заслужаващо Нобелова награда — могат да го потвърдят всички жени, които още преди десет години са били готови да тръгнат към водата, ако може да оставят циците си някъде другаде.

Какво ли си мисли сладкото момченце, гледайки моя спиращ дъха му вид: „Страхотна фигура. Опасен характер. Невероятно излъчване. Като момичето на Джеймс Бонд: предварително знаеш, че ще се опита да те убие, но въпреки това се чукаш с нея.“

Прекарвам небрежно ръка през косата си и се моля след морската баня да мога да я оправя сама без помощта на Бурджи. Хвърлям през рамо още един кокетен поглед, за да видя дали съм наблюдавана.

Гледа ме. Добре.

Мис Марпъл се поклаща подире ми. Влизам бавно във водата, стъпка по стъпка. Сигурно наподобявам Брук Шилдс в „Синята лагуна“. Напред в битката.

[1] Спагети със сос от зехтин, чесън и пипер. — Б.пр. ↑

19:45

Цели дваайсет минути цамбурках из водата, обхваната от детска радост и демонстрирайки неустоима еротика. През цялото време усещах върху ми погледа на хубавото момче. Стараех се при всяко отделно движение. Сякаш съм застанала пред някой побъркващо известен режисьор, който си търси изпълнителка за главната роля.

Когато знам, че ме наблюдават, аз не съм аз. Освен това много държа да не съм аз. Когато знам, че ме наблюдават, автоматично започвам да се самонаблюдавам. И правя това, което бих искала да видя, когато се наблюдавам. Звучи малко сложно. Но си заслужава човек да тръгне по оплетената пътечка на мислите ми.

Нямаше ли да е по-добре всичките ние през цялото време да се държим така, като че знаем, че сме наблюдавани от човек, на когото искаме да се харесаме?

В такива случаи няма да си бъркаме в носа, а ще използваме носна кърпичка.

Няма да изръмжаваме никакви псувни, когато в натовареното движение изведнъж отпреди ни изникне кола, карана от жена, която ще направи така, че всички зад нея да забият спирачки.

Няма да клюкарим за хората в тяхно отсъствие и много по-често ще гледаме телевизия Arte и по-рядко RTL 2.

Ще се усмихваме добронамерено, когато на касата на супермаркетите малките дечица прекарват пълните с продукти колички през краката ни или ги блъскат в кокалчетата на глезените ни, или пък с намацани с шоколад ръце се хващат за велурените ни панталони с цвят на пясък, за да запазят равновесие и да не тупнат на земята.

Ще каляваме търпението си, когато в книжарницата ни обслужва някоя стажантка, която никога до този момент не е правила поръчка на компютъра си.

Няма да се оставим да западнем. Редовно ще изстискваме черните точки от лицето си, ще отстраняваме умрелите клетки, когато работим на компютъра няма да си гризем ноктите нито пък ще

разчопляме току-що заздравелите пъпчици. И ще си хвърляме боклука отделно.

Да, този свят би бил доста по-хубав, ако се държахме така, сякаш се чувстваме наблюдавани. Ще бъдем така перфектни, както аз при къпането си в почервенялото от лъчите на залязващото слънце Северно море.

Когато напълно изтощена от артистичното си представление сред морските води най-после излязох навън, на плажа нямаше нито един човек.

Дадох най-доброто от себе си — и никой не ме беше забелязал.

Хубавият младеж си бе отишъл.

Аз съм артистка без публика.

Красавица без огледало.

Певица без слушатели.

Танцьорка без музика.

Смея се, без да ми е радостно.

Страхотна съм, но без да има кой да ме аплодира.

Аз съм жена без мъж.

Нещастна съм.

Естествено.

Какво друго бих могла да бъда?

20:10

Херберт ме гледа така, сякаш ме вижда за първи път. Като че се страхува, че мога да го заразя с въшки.

Мисля си: защо животът е толкова несправедлив? Защо е добър към тези, на които и бездруго всичко им върви, и лош към другите, които са вече с примка на шията?

— Хей, Херберт, всичко ли е наред? — опитвам се да демонстрирам добро самочувствие. Но се чувам как звуча, все едно че казвам: „Моля ти се, благодетелю мой, подари ми благоволения си и ми дай местенце на някоя маса в най-отвратителното ъгълче.“

— Пълно е — казва Херберт като съдия, произнасящ присъда, която не подлежи на обжалване.

Херберт е богът на Занзибар. Негов е легендарният ресторант сред дюните. Дървена барачка, която купил евтино в прастари времена и след това разширил.

Днес там трябва да си резервираш място със седмици напред, без значение колко си прочут. А пък аз, честно казано, си мислех, че съм прочута. Надявах се да бъда отведена до най-хубавата маса, събираща завистливите погледи на плебса. Очаквах лично Херберт да попита за желанията ми и да се поинтересува как съм и дори за минутки да седне на масата ми, с което да покаже, че съм сред най-обичаните му гости. Вместо това се чувам как мрънкам верноподанически:

— Няма да остана дълго. Само четвърт час или нещо такова.

А Херберт ме поглежда, сякаш имам заразен обрив, но все пак проблясва кратка надежда, че май ме е познал.

Последно бях тук през март и тогава Херберт ме посрещна с лека чупка в кръста и ме поздрави за добре дошла. Тогава принадлежах към едно много затворено общество, което празнуваше петдесетия рожден ден на Юлиус Шмит.

Херберт поздрави Филип направо по име и тогава аз бях сигурна, че трябва да удостоя бога на Занзибар само с кратък поглед, тъй като

по онова време можех да си позволя да се отнасям към него като към обикновен гостилничар.

След десерта Херберт дойде на нашата маса и разказа историята на живота си. Че никога не си взимал отпуска, тъй като едва ли не живеел в рая. Че славата не го е разглезила и че до днес, независимо от ранга, посреща всеки гост като цар.

— Ето там отзад има един свободен стол, но само до осем и половина.

Херберт се обръща и посреща един от гостите си с лице, разлято в усмивка и здраво ръкостискане, като в същото време пита как е семейството му.

Кимвам с благодарност и за кратко размишлявам дали между другото да не спомена, че имам уговорка с Юлиус Шмит. Но не се осмелявам. Още трябва да поработя за изграждането на лош характер.

Сядам на най-отвратителното място на открито, което изобщо може да съществува: неколцина нещастни маси и столове, разхвърляни между паркиралите коли срещу изхода към верандата. Сгъваем стол, чиито крака потъват в пясъка, с изглед към хубавите места в ресторанта. Все едно да живееш в отвратителна панелка на улица, по която има разкошни вили от края на XIX век.

Какво да сторя? Да стана и да кажа с висок глас, че съм виждала Ръсел Кроу на живо? Че съм собственичка на елитно кафене в Хамбург? Че имам нова прическа, която ми направи вторият най-добър фризьор в Берлин? Че кучето ми изглежда ужасно, но е от много рядка порода? Че познавам Юлиус Шмит и че съм приятелката на д-р фон Бюлов? Извинявайте, бившата приятелка.

Да! Толкова съм страхотна, че дори мога да си позволя да напусна адвокат, когото познават по име в най-известния ресторант на остров Зюлт! Седя на сгъваем стол и имам смелостта да пратя по дяволите човек, който никога не би седнал на сгъваем стол.

— Херберт — прошепнах аз, — Херберт, само ако знаеше, щеше да ме поставиш да седна на трон.

Поръчах бутилка шампанско „Вьов Кико“, реномирана марка френско шампанско, което накара келнера за една милисекунда да вдигне веждата си в знак на уважение.

Шампанско върху сгъваем стол.

Амели Кукличката Щурм по никой начин няма вече да позволява да се отнасят зле с нея. Извиквам още веднъж келнера и му поръчвам да ми донесе кутийка хайвер за мен и паничка минерална вода „Евиан“ за моя шарпей.

Келнерът кимва послушно, а аз се облягам назад, за да мога спокойно да потъна в размисъл. Трябва да измисля нещо, за да отвлека мислите си от кръга, в който иначе се въртят, ако ги оставя на самотек.

Лично аз държа много на отклоняването на вниманието и заглавичкването. Талантът да се заглавичкваш и да изтикаш неприятните мисли все още не е оценен достатъчно високо и представлява нещо, което мъжете съвсем несправедливо могат, а жените тепърва мъчително усвояват.

С тази цел години наред пръскаме сума пари по терапевти. Записваме се в курсове по първобитно крещене, за да се научим да се отърваваме от гнева си, ходим да рисуваме акварели в Тоскана, търсейки точната си среда, клюкарим с кого ли не, посещаваме семейни, за намиране на партньор, сексуални и родителски консултации, съветваме се с експерти за възхода на кариерата си. Постоянно търсим съвет от някого. Непрекъснато дириим човека, който би могъл да разреши всичките ни проблеми.

Приятелки! Имам ултимативен съвет: не споделяйте проблемите си. Просто ги избийте от главите си. Заглавичквайте се с нещо друго. След което те, обидени, че не сте им обърнали внимание, ще се изтеглят от задната част на главата ви някъде дълбоко в подсъзнанието. Там ще се опитат да направят някоя и друга беля, което вие, разбира се, няма да забележите, тъй като по това време вече ще сте заети с нещо друго. И така проблемите постепенно ще ви се сторят безинтересни, също като смешникът на класа от последния чин, който страда, когато никой не се обръща към него. След време, обзети от скука, те ще се стопят от само себе си. Да, това е теорията ми.

Мъжете са майстори по отклоняване на вниманието. Често те дори не забелязват, че се е появил някакъв проблем просто защото са заети с постоянните си срещи. Видят ли, че косата им е станала порядъка, веднага отиват да играят скуош, след което сядат на биричка. Ако пък любовта на живота им ги оставя, те тутакси се чукат с някоя, която най-малкото има по-големи цици. Чувстват ли се самотни, обръщат една бира. Стане ли им тъжно, отиват да гледат филм, в който

много хора загиват по най-ужасен начин — и това някак си им връща доброто настроение. След което сядат да изпият по още една бира.

Ако жените отделяха по-малко време на мислите си за самите себе си, отношенията с партньора, децата, родителите и проблемите на седемте си най-близки приятелки, тогава щяха да имат далеч по-малко проблеми.

Мъжете умеят да се отдръпват от нежеланите чувства. Жените държат да ги изживеят докрай. Да, даже лягат във ваната, запалват свещи наоколо си и слушат музика, само и само да направят положението още по-тежко. Слушат я високо и си пускат все едни и същи парчета.

Ето моята лична класация топ четири на песните, които жените във фаза на душевни смущения по никой начин не бива да слушат. И четирите парчета са страхотни и специално изпробвани от мен.

Възхитителната песен номер едно, да, разбира се, че не може да бъде никоя друга освен „When a woman's fed up“ на Ар Кели.

Когато за първи път чух тая песен в колата, бях съвсем неподготвена, беше събота сутрин и аз отивах до отделението за хранителни стоки на магазина „Карцат“ в Епендорф.

Представете си само: започва безобидно, може би все пак има нещо съвсем мъничко обезпокоително, но все още не предполагаш, че може да се случи нещо лошо. Засилваш. Нещо нежно докосва сърцето ти, появява се чувството на трепетно очакване и надежда. След това те обзема цялата. Очаквано и въпреки това някак изведнъж:

*But now the up is down
And the silence is sound
I hurt you too too many times
Now I cant't around.*

Казвам ви, трябваше да отбия вдясно, тъй като ме разтърси до дъното на душата ми.

Номер две в класацията ми е Бой Джордж. Съвсем случайно открих една негова песен на иначе за нищо не ставащо CD. Казва се „If I could fly“ и започва с китара, звучаща като откритие, тиха меланхолия и нещо отдавна отминало. След това запява тъжно прекрасен глас и те

хваща направо за сърцето, така че според мен всички влюбени, които имат някакви спомени, свързани с тази песен, са за завиждане. А всички останали ще бъдат направо сломени, щом я чуят.

*And oh if I could fly
I said oh, if I could fly
Don't you know that if I could fly
I'd take to the sky
Yes I would.*

Божествената Марая Кери заема третото място. Няма нито едно сломено сърце, което да остане безучастно при „My all“. Ще се разлюлее най-късно на втората минута и петдесет и четири секунди, където е финалният рефрен. На това място сълзите сами бликват:

*I'd give my arm to have
Just one more night with you
I'd risk my life to feel your body next to mine
'Cause I can't go on livin'
in the memory of our song
I'd give my arm for your love tonight.*

„Глазхаус“ застават на четвърта позиция с „Ако това е любовта“. Тази песен е истинска любовна болка. Чувстваш се току-що изоставен, ако и току-що да си се оженил.

*Ако това е любовта
защо не мога да заспя?*

20:23

*Ако това е любовта,
защо отнема силата ми?*

За съжаление знам проклетата песен наизуст. Ето, вече звучи в главата ми и само ще усложни ситуацията.

*Страхувам се от утрото,
Причернява ми от нощта...*

Точно това се случва и с мен сега. Нямам и идея къде бих могла да пренощувам. А утре? Утре имам рожден ден. Събуждането — ако изобщо мога да заспя, — знам, ще бъде ужасно. Онзи кратичък момент, дълъг само няколко многоуважаеми секунди, в които още не знаеш кой си, къде ги и в каква форма на живот се събуждаш. Все едно дали си млад или стар, все едно дали е лято или вечна пролет. Дори всичко да ти е наред, зазвучи ли песента, думите ѝ ти се забиват направо в мозъка:

*Защо?
Защо не си до мен?*

20:25

Край на всичко това. Времето на инсценираните самоизтезания, на оргиите от преливаща мъка в осветената от свещи вана отмина. CD-плеърът в главата ми точно върти Ар Кели в дует с Бой Джордж, около сломеното ми сърце блещукат свещи, но аз изправям рамене, поглаждам кучето си по гънките, топвам блините в хайвера и се опитвам да застана върху сгъваемия стол като кралица на трона си.

Сега ще се опитам да се разсея. Ако не се получи, винаги имам възможност да се отдам на интензивни занимания с любовната си мъка. Няма начин да не стане.

20:29

Времето ми в Занзибар изтича. От осем и половина нататък дори мизерният ми сгъваем стол е зает. Как изобщо може да има резервация за такова нещо...

Първо гаврътнах половината шампанско. Останалото ще допия на плажа, ще си пусна в уолкмена касетата на Бурджи за случаи на любовна мъка и ще се оставя едно хубаво да ми е кофти.

Не, силата ми не е в отвличането на вниманието. Опирането на нещо хубаво също не върви. Гледам натъжена в празната си купичка за хайвер. Червеният залез така кичозно лакира небето, че то заприличва на фотомонтаж.

Е, прекрасно. Около мен всичко прилича на пощенска картичка от Зюлт, а вътре в мен е като мрачен ноемврийски ден в румънска индустриална зона.

20:30

— Добър вечер.

Хее?

— Мога ли да те поканя на масата си?

Кой смущава депресията ми? Кой смее да разваля лошото ми настроение? Кой си позволява неканен да ми говори на „ти“?

Поглеждам нагоре с пълните си с мъка очи. И го разпознавам. Казвам си: „Заради теб лудях цели двайсет минути във водата, чувствах се наблюдавана, без обаче ти да ме наблюдаваш. Искях да отклоня вниманието си от мъката чрез теб, но се оказа, че точно в момента, в който най-много ми трябваш, си изчезнал. Все едно. Все още имам нужда от теб. Много по-належаща от когато и да е.“

Присвивам очи, за да изглеждам не чак толкова достъпна, но пък затова още по-интересна и казвам:

— Кучето ми също ли е поканено?

— Разбира се. За мен е удоволствие. Аз седя ето там отпред.

Той се усмихва. Много е сладък.

С едната ръка хващам шампанското, а с другата неговата длан, която той ми е подал без никакви официалности. Какъв пленителен младеж.

Напускаме най-долната част на ресторанта и се качваме до ложите. Минавам разстоянието от „Тук те търпим някак си“ до „Тук си добре дошла“.

Херберт забелязва изкачването ми по социалната стълбичка. След това лично ми носи охладителя за шампанското, а после и водата на мис Марпъл. Не пропусна приятелски да потупа по гърба моя придружител.

— Ще ти предложи нещо много специално, Оливер.

Оливер значи. Така, така.

Моят принц е най-много на двайсет и осем. Има широки рамене, късо подстригана руса коса и прилича на онези ухилени млади мъжлета от рекламите на бонбоните „Фереро“, на които изведнъж им

идват много радостни приятели на гости, след което всички заедно се радват до полуда. Изглежда така, сякаш най-голямата катастрофа в живота му би била, ако се появи дупчица в ауспуха на неговото беемве тройка. Изглежда като човек, който няма тъжни мисли за отблъскване. И който няма къде да скрие усмивката си.

Момче, да знаеш, Господ те изпрати! Точно като за мен! Отклоняване на вниманието! Изгонване на черните мисли! Ако може към всичко да се прибави и секс без любов.

Споменах ли ви вече за приятеля на моята колежка от следването Биги? Когато разбра, че тя му изневерява с един от най-добрите му приятели, се качи на колата и отпраши от Хамбург към Касел, за да чука сестрата на Биги. След това се чувстваше много по-добре.

Оливер надига калифорнийското си шардоне, увеличава постоянната си усмивка и казва:

— Коя си ти, с какво се занимаваш, къде живееш? Искam да знам за теб всичко, което може да се знае.

Да го схрускаш. В кой ли филм го е видял? Прилича на разбивача на женските сърца Ричард Гиър.

Навеждам се леко напред, с показалеца си нежно погалвам по бузата моя принц и го гледам по най-горещ, южен начин — както го прави онази тъмнокожа красавица с диви къдрици в рекламата на „Нескафе“. След това се чувам да казвам с невероятно дълбок глас:

— Но за това ще ни е нужна една много дълга нощ, Оливер.

Опитвам се да изговоря името му така, сякаш става дума за някое райско местенце в Гваделупа: „Оохлифе-ер“.

— Разполагам с достатъчно време — отвърща той. И добавя: — Наричай ме Оли.

Колко тъпо от негова страна. „Оли“ не звучи никак мъжки. Има такова хубаво име, а пък полага усилия доброволно да го развали. Харесвам галювни имена като Люспичке, Пухче или Меченце. Но не уважавам умалителните форми на собствените имена. Това си е вид порок. Често се търсят умалителни форми и едносрични имена, като по този начин те биват уголемявани: Дирк става Дирки, Паул става Паулхен, Надя — Надел и дори Наделхен.

— Не, благодаря — казвам аз. — Оливер повече ми харесва. Ние все пак сме възрастни хора, нали. Или?

Ха? Аз ли съм това? Моят ли глас произнесе тези така свободомислещи думи?

Оливер ме поглежда изненадано и със страхопочитание, както бих се погледнала и аз, ако бях на негово място.

Ау! Аз съм на път да стана една страхотна, съблазнителна, дива, опасна, хитра, спираща дъха жена. Откъде ни пък го знам това? Що за таланти години наред са си кротували в мен?

Помолвам келнера да ми донесе пакет „Житан“ без филтър. И след това... след това го отпочвам.

— Аз съм Саския^[1] — казвам и погалвам едно от боядисаните кичурчета зад ухото си. — А щом искаш да знаеш повече, трябва да ме питаш.

За свой срам трябва да призная, че през живота си досега не съм натрупала голям опит в лъжите. Преди бях прекалено примерна и страхлива. Всъщност такава съм и сега. Например имам доста здрави зъби, защото като дете никога не се осмелявах преди лягане да твърдя, че съм си измила зъбите, без да съм го направила. В основното училище ме имаха за мързеливичка, тъй като често не си пиших домашните. Обаче със сигурност знам, че част от моите съученици бяха по-мързеливи от мен, но просто не се обаждаха, когато учителката питаше: „А сега кажете кой не си е написал домашното?“

Не искам да бъда разбрана криво — разбира се, че постоянно лъжа. Но това не са смели, непокорни, целенасочени, подпомагащи кариерата лъжи. Силата ми е в подлите, удобните, но въпреки това носещи своята човешка стойност неистини.

Винаги когато някой келнер ме попита дали яденето ми е харесало, аз отговарям: „Благодаря, много.“ Дори и да е било студено като подметка и с толкова отвратителен вкус, че съм се отказала да го ям, казвам: „Беше много вкусно, само дето ми дойде много.“

Когато Ибо си купи рокля, в която изглежда тъй, сякаш е заседнала в палатка за двама, никога не се осмелявам да ѝ кажа истината. „Много ти е добре — проронвам в такъв случаи, — но червената, която си купи наскоро, ти стои по-хубаво.“ Педагогично изпитана форма на лъжата, според мен. Защо трябва да натъжавам Ибо? Роклята вече е купена и често не може да бъде подменена, защото Ибо купува най-вече от сезонните намаления.

Освен това, честно казано, ми е все едно как изглежда Ибо. Тя възприема това като липса на внимание. Аз — като истинско приятелство. Безразлична ми е прическата ѝ, количеството ѝ тлъстина, обърканият ѝ вкус, светлосините ѝ сенки за очи, които са толкова старомодни, че нищо чудно отново да излязат на мода. Всичко ми е безразлично. Тя е моята приятелка. Точка. Всичко останало няма значение. От цялото си сърце я обичам такава, каквата е. Може да носи на лицето си газова маска, въпреки това с нея бих отишла в най-изискания ресторант на града — между другото и заради това, че най-вероятно няма да забележа, че е с газова маска.

В това отношение обаче никога не съм лъгала Филип. Но пък него не го обичам такъв, какъвто е. Тайно изхвърлих един ужасен панталон, с който той за нищо не света не искаше да се раздели. И до днес продължава да го търси, а аз му помагам, като правя невинна физиономия. Казвам му кратко и ясно, когато чувствам, че се е отнесъл зле с мен и когато има още какво да се дялка по оформянето на характера му. Колкото и иначе да се стремя да избягвам конфликтите, толкова повече хармонията в отношенията между партньорите никак не ме интересува. Съвсем наскоро казах на Филип...

О, неее, по-добре да не се разстилам в мисли по Филип. Не си заслужава.

Сега съм отпусната и съблазнителна. А тази вечер имам възможност да наваксам заради всичките си изпуснати лъжи в живота си досега. Толкова много назад в миналото, Амели Щурм. Тази нощ ще се опитам да се самооткроя.

— Саския — казва Оливер. — Значи да не си мисля, че те наричат Саси?

Той се усмихва плахо, а аз се радвам вътрешно, че има чувство за хумор. Това прави нещата някак по-забавни.

Хуморът винаги е бил нещо крайно необходимо за прекарването на една незабравима вечер.

— Не, ако искаш да разбирам, че обръщението се отнася до мен.

— Саския — мммх, новото ми име в неговите уста е като маслен трюфел, който точно се разтапя върху езика, — какво правиш, когато не висиш на Зюлт?

По дяволите, драги. Тези млади хора имат такива начини на изразяване, които изцяло могат да те изкарат извън ролята, която им

предлагаш за себе си. „Висиш“ казват обикновено дълбоките провинциалисти и отвратителните дъртаци, които са чули, че „младите хора“ така говорят. Откакто вече не съм млада, не говоря така, сякаш съм млада. Изрази като „страшно яко“, „трепач“, „какво ще изчукаш през уикенда“ просто не минават през устата ми.

Но Оливер се усмихва така мило, а между двата му горни предни зъба се показва пленителна дупчица. Ах, не бива да се отнасям така строго с него. Все пак той не ми е за цял живот. Искam само да прекарам нощта с него, да изиграя от три до пет представителни оргазма и да се погрижа Филип да узнае за всичко това. Вкусно отмъщение.

— Когато не ПРЕКАРВАМ уикенда си на Зюлт — поглеждам го с укор, дано забележи, че занапред трябва по-внимателно да си подбира думите, — живея в Берлин и Ню Йорк. Занимавам се с реклама.

Не знам как ми дойде да го кажа. Но според познанията ми от романите жените, които се наричат Саския, работят в рекламата. А Ню Йорк се появи, защото винаги се появява, когато си помисля за градове-мечти. Не съм била още там. Да не говорим, че съм единствената от познатите си, която не е била там.

— Как се казва агенцията? Може да я знам?

— Едва ли. Хората трябва да запомнят рекламите, а не имената ни. Иначе сме Юргенс и партньор.

— И ти си партньорът?

— Аз съм Саския Юргенс.

Напълно ясно защо така бързо се спрях на името Юргенс. Заради Ню Йорк. И заради една песен, която винаги слушам с удоволствие: „Още никога не съм бил в Ню Йорк...“ А тя, както всеки знае, е на Удо Юргенс^[2].

Оливер поглежда към Саския Юргенс така обезкуражен, че тутакси започвам да съжалявам за игричката, която започнах. Трябва малко да приземя нещата. Като нищо може така да го сплаша, че да се появят проблеми с ерекцията му. А това в никакъв случай не бива да се случи.

— А ти с какво се занимаваш — усмихвам се шармантно аз, — когато не висиш на Зюлт.

Трябва да се съобразя с езиковите му форми, за да може да се създаде база на доверие, която да позволи осъществяването на по-късния сексуален контакт.

— Ах, баща ми има къща тук. Иначе следвам право в Кьолн. Следващата година ще отида за един семестър в Бостън.

Изглежда горд. Момчурлякът. Или от самото начало иска да ме осведоми, че не бива да се надявам на продължителна връзка, тъй като и бездруго той скоро ще напусне страната?

Това, че следва право, действително малко ме смущава. Напомня ми за Филип — юристът, спечелил доверието ми до днес сутринта.

Ах, да можеше да ме види сега. Събота вечер в Занзибар на една от най-добрите маси. Без да съм я резервирала. Флиртуваща с мъж, почти двацет години по-млад от Филип и познат тук по име.

За момент така силно пожелах Филип да се появи тук, че почти ми се стори, че го виждам. Как се приближава към масата ни. Едно кичурче се е свлякло на челото му. Облечен е в бяла риза и прани дънки. В този вид най-много го харесвам по време на нашите летни вечери. В ръка държи пурпурно червена роза с дълга дръжка, една от тия, дето струват най-малко седем и петдесет. Поглежда към уплашения Оливер и казва: „Мил опит, малкият. Но сега иди да си поиграеш малко на плажа.“

Оливер скача, измърморва нещо от рода на: „Но това е моята маса“ и се опитва възможно с най-голямо достойнство да се отдалечи.

„Кукличке, мила моя — Филип взима ръката ми, аз затварям очи, както правят всички диви, когато искат да излъчват непристъпност. — Моля те, изслушай ме. Остави ме всичко да ти обясня.“

„Какво ще е първото, което имаш да ми казваш? Нещата не са такива, каквито изглеждат? Ах, Филип, ако обичаш, спести ми тази недостойна сцена.“

„Кукличке, моля те, чуй ме. Дай ми само две минути. Ако и след това отхвърлиш предложението ми за женитба, в живота си повече никога няма да се почувствам щастлив.“

След което в продължение на две минути той ми обяснява нещо, за което за съжаление в представите си не намирам никакви думи. Пада на колене, подава ми розата и казва през сълзи: „Искаш ли да станеш моя жена?“

А аз, естествено също през сълзи, отвръщам: „Да, искам.“

Наоколо избухват аплодисменти, гостите в Занзибар вдигат чаши, а няколко дена по-късно Херберт поставя на масата месингова табелка с надпис: „Постоянно място на Кукличка фон Бюлов.“

— Саския?

Защо животът ми не протича така, както става в любимите ми филми? Където на финала доброто винаги побеждава?

— Ей, Саския?

— Ммм?

Ох, съвсем забравих новото си име и момчето пред себе си.

— Извинявай, мислите ми ме отнесоха някъде далеч. Значи следваш в Кьолн? Кьолн е страхотен град. Далече от Зюлт. Заслужава ли си изобщо да се връщаш за уикенда?

О, Боже, как мразя това дрънкане, докато най-последно се стигне до главното — бивши приятели, сексуални фантазии и т.н.

— Не е проблем. Най-често летя.

— Моля, летиш от Кьолн до Зюлт?

— Баща ми има самолет, който често ми дава.

Момче, момче. Другите бащи дават на синовете си, и то само ако са достатъчно великодушни, за събота вечер своя голф с четири врати.

— Сам ли караш самолета? — искам да звуча колкото се може по-незаинтересована, сякаш всичко това ми е крайно познато.

— Не. Имаме двама пилоти, които винаги са в позиция „стенд бай“.

Мълчим и аз започвам да се боя, че вече сме си казали всичко, което имаме да си кажем.

— На колко си години? — опитвам се да поставя ново начало.

— Двайсет и четири. А ти?

Божичко! Почти десет години по-млад! Това означава, че по правило спи с момичета под дваайсет. Под дваайсет! Че те биха могли да бъдат мои дъщери! Имат стегнат задник, мека като кадифе кожа и никаква гънка по добре оформените си бедра. Как ли се нарича, когато правиш секс с жена, която има целулит? Порене по вълните. Много смешно.

От друга страна: аз имам опит. Дааа. Според сметките ми съм спала най-малко с дваайсет и трима мъже. И съм разбрала какво не обичам. Обаче въпреки дългогодишния си тренинг все още не знам как човек може да се защити от непредпочитани сексуални практики. Да,

естествено, виждала съм, че във всяка книга със съвети по тези въпроси пише, че трябва да кажеш открито какви са желанията ти и да поставиш границите там, където ти желаеш. Обаче кой постъпва така. И то тъкмо в началото на връзката. Когато все още не искаш да нараниш партньора си. На всичкото отгоре на една толкова деликатна тема.

„Извади си езика от ухото ми, дърта свиньо.“

„Престани да ме хапеш по задника, че ще се наложи бързо да си ходиш у вас.“

„Хей, ало. Би ли могъл мигновено да спреш да ми смучеш големия пръст на крака, че ми става лошо.“

„Ако още веднъж ме наречеш «секси кобилка», веднага ще те пратя по дяволите.“

Не, жените, които познавам, не са обсебени от честност и съобщават истината на любовниците си чак в първите, да кажем, от три до осемнайсет месеца. Дотогава си мислят, че не си заслужава да си навлекат неприятности заради няколко пъти секс. А като се изтърколи половин година, вече е все едно, тъй като или са свикнали, или си казват, че ще изглеждат твърде глупави, когато след многомесечно мълчание си признаят, че всъщност търпеливо са понасяли всичко. Пък и някак си би било подло.

На мен ми е абсолютно ясно, че няма никаква полза да държиш в тайна сексуалните си предпочитания. Но от друга страна, не се осмелявам да ги споделя. За да бъде по-точна, ще кажа, че например никога не успявам да кажа навреме, ако в момента сексуалното ми предпочитание е да не правя секс. В живота ми щеше да има — сестрички, признайте, че и при вас е така — по-малко, но затова пък по-качествен секс, ако бях следвала естествения си инстинкт, а не неестествената си любезност.

Например опипването с Йорг в един спален чувал. Бях на седемнайсет и пътешествахме из островите на Гърция. По-късно се появи Дирк, непрекъснато потящият се електротехник, и Маркус, супер нежният архитект. Все мъже, които бяха дисквалифицирани още преди да започне същинският акт. Заради нафукани изявления като: „Още никой не се е оплакал от мен.“ Или пък лоши навици от рода на извършване на публични места на онова характерно за футболистите

действие: с показалеца носът се затиска от едната страна, след което силно се духа.

Затваряш очите и право напред, казвах си неведнъж, когато просто не можех да се измъкна от някой мъж. Не е хубаво да си неучтив. А пък аз в никакъв случай не съм неучтива. В края на краищата жените са виновни, че на света има толкова много лоши любовници. Тъй като ние рядко се осмеляваме да кажем какво пичовете правят не както трябва. В този смисъл никак не завиждам на наследничките си, като на това място искам да се извиня, че не съм сторила достатъчно, за да им осигуря по-добро бъдеще.

Но когато момченцето е все още на двайсет и четири, със сигурност няма много опит и следователно грешките му са по-малко. Поне така се надявам да е. Освен това целта ми не е да се забавлявам, а да си отвлека вниманието от черните мисли. Четох, че на мода излизат младите любовници. Добре тогава, нападението е най-добрата защита.

— Кажи ми, Оливер, вярно ли е, че при мъжете след двайсет и една потентността намалява?

Оливер ме поглежда ухилен.

— Нека изпием остатъка от шампанското на плажа и ще получиш точен отговор.

— Окей.

Нарочно не се усмихвам. Трябва да вляза с достойнство в новия си живот.

Оливер дава знак на Херберт, който приятелски му махва. Кое то може и да означава: „Разбрано, малкият, всичко отива на сметката на баща ти.“

Оливер ме повежда надолу. Вървим по все още топлия пясък. Марпъл ръмжи към морето.

— Искаш ли да ти построя замък от пясък? — пита Оливер.

Смея се, сякаш съм на седемнайсет и съм безкрайно щастлива. Припявам си тихичко:

*Вземи ръката ми и построй замък
от пясък, някак, някъде, някога.*

— Хей, доста изтъркана песничка!

Доста изтъркана! Кръвта замръзва във вените ми.

— На Айсфелд ли е, или не?

О, Боже, между нас изниква огромна пропаст. Пропастта между поколенията. Разбираш колко си стара, докато се опитваш да създадеш романтична атмосфера на мъж чрез една съвсем обикновена мелодия, като си мислиш за оригинала на Нена от 1987 г., а той за римейка от 2000 г. и ти казва, че е изтъркана.

По-добре да разпрострем покривалото на мълчанието върху всичко това.

[1] Любим модел и съпруга на Рембранд. — Б.пр. ↑

[2] Популярен германски певец. — Б.пр. ↑

23:15

Не може да е истина. Защо? Защо, по дяволите, непрекъснато ми се случват такива неща?

Спомням си всички ония неприятни моменти от живота, които напразно съм искала да затрупам с пластове забрава.

Колко много са хората, които, без да искам, съм обидила?

Колко много са безценните вещи, които съм повредила по невнимание?

Колко много вицове, разказвани от други хора, съм развалила?

Колко много шеги, дори и в момента в някои весели компании, се сипят за моя сметка?

Как можах дори и за секунда да си помисля, че раздялата ми с Филип ще протече без никакви проблеми? Нищо в моя живот досега не е минавало без проблеми.

Дори и тръгването ми на училище. И аз, както всички останали, се забавлявах, като плюех от училищния прозорец на двора. Само че моята плюнка — трябва да обясня, че бях малко настинала, което правеше хракката ми особено гъста и жилава — кацна направо на челото на директора, който точно в този миг погледнал нагоре.

Когато за първи път сама опитах да си боядисам косата, се наложи четири седмици подред да ходя с кърпа на главата, тъй като обещаните на опаковката многоцветни слънчеви отблясъци при мен имаха вид на развалено сирене горгонцола. Основният гланц пък се разнасяше из прическата ми като мухлясал ореол.

При първата си целувка с език върнах в устата на момчето изпитото вече — беше или полусухо шампанско или бира?

При първото си контролно по математика паднах от стола, когато се опитах да се обърна към съседа си, значително по-надарен в математиката от мен.

При първата си конфирмация се задавих от комката така, че майка ми трябваше да ме изведе навън и след това още веднъж специално да измолим благословията.

При първия ми фестивал на открито банда пияни преобърна химическата тоалетна, в която случайно в този миг се намирах аз.

При първия ми секс моят креватен спътник ме попита никога ли не си свалям чорапогащите. Оттогава започнах да си бръсна краката.

Истинско чудо е, че изобщо продължавам да живея. След четирийсет и пет минути ще стана на трийсет и две години. Трябва ли от срам да се стопя във въздуха. Ето какво ми предлага животът:

Амели Кукличката Щурм виси с размазано червило и със сандалите си с високи токчета в ръка пред вратата на някаква чужда къща. Тя е отвън, сутиенът ѝ и пръстенът ѝ „Булгари“ са вътре. Вратата е заключена, не може и да става дума да се позвъни. До нея стои едно куче, което също изглежда загрижено и явно не знае как точно да се държи. Чуват се стъпки. Кукличката уплашено вдига глава. Вече е твърде късно, за да се скрие.

— Добър вечер, госпожо Щурм. Каква изненада. Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

Оливер и аз полежахме известно време на пясъка, както обикновено се прави, когато ти се иска да се отдадеш на секса, но заради добрите нрави оставяш да изтече още малко време. Гледаме — това също е характерно за случая — към звездното небе и аз се оставям да ми се обясни къде е Голямата мечка и как оттам лесно да намеря северната звезда.

Честно казано, вече толкова много пъти съм оставяна на разни мъжлета да ми обясняват къде е Голямата мечка, че бих могла да я открия и със затворени очи. Но водачеството е мъжки приоритет, също както притежанието на сандъче за инструменти, мотори или играчки-моделки на автомобили. Правиш добро впечатление, когато приемеш това разпределение на ролите, поне що се отнася до някои светове за мъжете неща, защото така им вдъхваш самочувствие, че без техните експертизи, анализи и съвети ще си напълно загубен в този свят.

От опит знам, че е много важно да покажеш на мъжете, особено ако имаш намерение да спиш с тях, че вярваш в тяхната мъжественост. По-рано са бляскали със саби, днес обясняват на женорята къде е Голямата мечка. Времената се менят, но някои неща си остават все същите.

Беше много романтично. Море от звезди над мен, придружено от нежен плисък на вълни. От време на време на хоризонта се появява кораб, а аз си представям, че това е богът на моретата Посейдон, който там в далечината запалва свещичка заради мен.

Господи! Точно в този момент Оливер ме сграбчи, придърпа ме към себе си и решително заби език в ухото ми.

Това ми напомни за уроците, които взимах по „Първа помощ“. Партньорката ми в упражненията ме събори в стабилна странична позиция, след което хвана със зъби маркуча, с който бях вързана, и започна да го дърпа като бойно куче. Накрая попита: „Ако имаме такъв случай, при който поради злополуката си загубила ръцете си — как мога да те обърна в стабилната странична позиция?“

При Оливер беше ясно — иска да ми покаже, че е як, наблъскан с тестостерон пич. Още при първата целувка започна да стене много по-силно от мен, когато съм се схванала в кръста, а пък искам да се наведе и да си завържа обувките. Беше леко отблъскващо, но толкова бързо не исках да се отказвам.

— Искаш да ме убиеш или да ме съблазниш? — попитах го аз, като го погалих леко по раменете.

Оливер дишаше така тежко, сякаш е минал без кислородна маска последните метри до Монт Еверест. Беше ми някак неприятно, тъй като още съвсем не бях започнала да се възбуждам. Представата какви ли шумове ще издава, когато приложи програмата си за напреднали, бе потискаща.

Нямам нищо против мъже, които по време на акта държат да бъдат акустично забелязани. Но както при много неща в живота и тук значение има мярката. Мъжът, който не издава нито един звук в леглото, не е особено приятен, тъй като по този начин показва, че или е заял, или пък иска да го приемат като страшен пич. Мъжът, който по звуците, които издава, наподобява порнозвезда, също с неприятен, тъй като така иска да изझे шоуто, което по правило жените владеят по-добре. Такива мъже не представляват особено хубава гледка.

Оливер сладострастно ме захапва за рамото — което пък аз изобщо не мога да търпя. Хапането и щипането са някъде на първите места в списъка ми на забранените неща. Малко след кискането по време на оргазъм.

— Какво ще кажеш да идем у нас? — каза Оливер със съзаклятническо изражение.

— Баща ти не е ли у вас?

— Мисля, че не. А пък и да е. Времената, в които влизаше неочаквано в стаята ми, отдавна минаха. При теб обаче трябва да внимавам да не ми се яви като конкурент.

Тъй като бащата на Оливер явно бе старец, изобщо не възприех думите му като комплимент.

— Добре, да вървим — съгласих се въпреки всичко. Приблжихме се към вилата с тръстиковия покрив откъм страната на плажа. Вътре никъде не се виждаше да свети.

— Никой ли няма? — попитах аз.

— Може баща ми вече да е заспал. А може и да се върне чак утре сутринта.

Почувствах се дяволски млада, защото нощите, в които се вмъквах по чуждите къщи, внимавайки да не разбудя нечий родителите, отдавна бяха потънали в миналото. Изхилих се като четиринайсетгодишна.

Качихме се по една стълба, преминахме по дълъг коридор и влязохме в помещение, което Оливер представи така:

— Тук е моето царство. Чувствай се като у дома.

Веднага разбрах, че на това място никога няма да стигна до оргазъм.

Отдясно на леглото имаше цвете, високо до тавана, с дебели месести листа. Винаги се чувствам заплашена от подобни създания. Вляво на леглото имаше стойка за дискове, която също стигаше до тавана. Всеки разумен човек знае, че не съществуват хубави етажерки за дискове. Тази тук например наподобява Емпайърстейт билдинг. Мисля, че няма какво повече да добавя.

Въпреки това все още бях готова да дам шанс на моя малък принц, като приема ужасното съоръжение като грях от младежките му години и да не обява за привършил експеримента „секс вместо любовна мъка“.

Пуснах якето си сладострастно да се спусне по тялото ми и да падне на земята, измъкнах се из обувките и се отпуснах върху леглото, сякаш бе покрит с коприна диван, а не изкуствен матрак, облечен с хавлиен чаршаф с цвят на зелена ябълка.

Хвърлих фриволен поглед към Оливер, който точно се беше навел, за да подреди обувките ми една до друга.

— Обичаш реда, така ли? — попитах го с лек подигравателен оттенък в гласа. Човек, който подрежда обувките като в казарма, със сигурност използва отделен конец за чистене на всяко различно пространство между зъбите си.

— Около леглото — да — отвърна Оливер. — В леглото обаче нещата стоят по съвсем друг начин.

Докато говореше, той съблече ризата и панталона си, провеси ги на облегалка на стола, а прекрасния си часовник IWC^[1] постави на нощното шкафче. Аз обаче го взех, сложих го на моята ръка и изведнъж почувствах как стойността ми нараства.

Олеле! Оливер се хвърли отгоре ми с точно прицелен скок. Пръхтейки и със скоростта на вятъра, сякаш след пет минути бе следващата му среща, той смъкна дрехите и сутиена ми и възторжено захапа лявата ми гърда. Едва не припаднах.

Когато след изпитателен поглед към бедрата ми установи, че все пак си има работа с една по-зряла жена, той заби още един зъб в мен. Може би някой неопитен глупак да му е казал, че старото месо по-трудно се дъвче.

— Оливер? — опитах се да потърся съчувствие.

— Оливер!

Трябва съвсем да се е отнесъл, задълбочавайки се в проекта „Как да задоволя една възрастна жена, грухтейки без прекъсване като пощръклял глиган?“

Дааа, това са моменти от живота на всяка една жена, за които по-късно тя изобщо не иска да си спомня. Бях така безкрайно разочарована. А експериментът ми достигна до пълен провал. Докато Оливер, който изобщо не забеляза липсващия екстаз в очите ми, продължаваше да пъха езика си в пъпа ми, аз спонтанно реших да разваля цялата конфигурация.

Сексът с този тежко дишащ рибок съвсем няма да ме отклони от страданието ми по Филип, даже напротив — ще го направи още по-непоносимо. Учтивостта да понеса всичко това само защото вече веднъж сме започнали, се изпари. Да, тук и сега, аз ще отнема разрешението за кацане на един, понесъл се към първия си полет креватен пилот. Не си спомням вече как ми дойде на ум точно това е

равнение с въздушния полет. Вероятно, защото бащата на Оливер притежавал собствен самолет.

Докато момчето ми шепнеше в ухото някакви думи, които за своите сладки двайсет и четири години може би намираще за похотливи, аз се приготвих да му кажа истината: „Съжалявам, съкровище, но не искам да имам нищо общо с лаици.“

Или: „Ще ти попреча ли, ако погледам малко телевизия?“

Или кратко и ясно: „Писна ми.“

Оливер вече се добра до бикините, но аз бях така потънала в мислите си, че почти не го забелязах. Странно, че в този миг изведнъж бях облята от гореща вълна, тъй като се сетих, че отзад на бикините ми от тъмночервен сатен има дупчица, мъничка колкото два пфенига. Появи се, когато се опитвах да откъсна етикетчето. Половината от бикините ми имат дупки на това място поради същата досадна причина. Още едно доказателство, че не се уча от грешките си. Но пък Филип намираще продупчените ми гащички за много вълнуващи.

„Ако искам да те опиша без думи, — беше казал той веднъж — ще нареда всичките ти гащи с дупчица едни до други.“

Бях така развълнувана от обичта на приятеля си, който може да харесва дори и недостатъците ми.

Оливер не знае нито един от недостатъците ми. Това момче ми е напълно чуждо. А аз сигурно съм му още по-чужда, тъй като явно ме взима за някоя, която не съм. Сигурно си мисли, че е на път да обладае Саския Юргенс, мъжетрепачката от рекламния бизнес, онази, дето обича да примамва млади момчета по плажа и след това да се вмъква в къщите на богатите им татковци.

Но тук няма никаква Саския Юргенс!

Хе! Плътното затисната и цялата олигавена на леглото лежи Амели Кукличката Щурм.

Амели Кукличката Щурм, която си умира от срам заради дупката на долните й гащи.

Амели Кукличката Щурм, която се е отнесла в мислите си някъде другаде. Която тръпне за своя мечок. Която си представя как се люби с него и как след това нежно отдръпва от челото му едно от онези бебешки фини кичурчета и му казва: „Сексът с теб продължава да е така вълнуващ, сякаш ти изневерявам с някой друг.“

Той проявява разбиране към странния ѝ начин да прави комплименти. Замърква като котарак в рекламата на „Уискас“, угася лампата и преди да заспи, пъха големия си нос във врата ѝ.

Хе! Тук лежи Амели Кукличката Щурм!

Но това няма да е още дълго!

Оливер трябва да бъде спрял чрез нетипичното изричане на някоя истина. И то много бързо.

Но женският ми инстинкт ме кара в края на краищата да се спра на някоя по-мека форма на полуистината. Все пак това си е петдесет процентов прогрес.

— Чакай!

Оливер вдигна стресната глава, сякаш внезапно в стаята се е появил някой неканен гост.

— Ммммм.

— Искаш ли да си направим една игричка?

— Кажи, съкровище. Твой съм.

Оливер се опитва да гледа като мъжкар, видял какво ли не в леглото, което му придава вид на човек, забравил някъде очилата си.

— Ела, ще ти покажа нещо хубаво. Легни по гръб, затвори очи и не се движи.

Оливер послушно следва указанията ми, разчитайки, че една истинска и добре обучена жена го повежда към Олимп на практическите сексуални науки.

Изхързулвам се от леглото и тихичко отварям вратата на гардероба. Слава Богу, попаднала съм на примерно момче: вътре е пълно с вратовръзки. Взимам една и му завързвам очите. За кратко се замислям дали не трябва да му вържа ръцете и краката, но си казвам, че ще бъде прекалено.

— А сега — нареждам със заповеднически тон — се отпусни. Ей сегичка ще се върна при теб.

Оливер ми отговоря с едно напълно дезориентирано мъркане. Тялото му трепери от възбуда и, да си кажа право, в този момент ми домъчня за него. Целунах го по челото, както правят майките, които приспиват малките си, настинали деца, след като са ги разтрили с камфоров спирт.

Безшумно си облякох роклята, взех обувките и сутиена и дадох знак на Марпъл да се готви за оттегляне.

Стигнах на пръсти до пътната врата и тихо я затворих подире си.

По дяволите всичко! Не може да е вярно! Видях суперскъпия часовник IWC на Оливер, който продължаваше да се мъдри на китката ми.

Бедничкият, и без това имаше достатъчно основателни причини да ми е ядосан. Убедена съм, че нито един мъж не заслужава да, бъден оставен сам с ерекция и завързани с вратовръзка „Хермес“ очи. Ако Оливер заедно с достойнството си загуби и часовника, едва ли ще осъмне без тежка невроза. А пък наистина не го заслужава. Все пак момчето не е направило нищо лошо. Но за съжаление и нищо хубаво.

Въпреки опънатите ми нерви разумно премерих действията си. Завих часовника в сутиена си — небесносин с банели и връх, който ни най-малко не пасва на тъмночервените ми бикини, които по щастливо стечение на обстоятелствата бях запазила отгоре си — и се опитах да напъхам малкото вързопче през процепа за вестници на вратата. Става дума за един от онези отвратителни екземпляри пощенски кутии, чиито метални похлупаци се затварят с невероятна сила. С удоволствие бих направила за Sat 1 филм на ужасите, в който главно действащо лице ще бъде пощенският процеп на вратата. Напълно незаета пазарна ниша.

Но капакът се затвори сърдито и ми прищипа пръстите. Когато най-после измъкнах ударената си ръка, от другата страна на вратата се чу леко дрънчене. След което нещо се изтърколи по пода.

Да, оттатък нещо се изтърколи по пода.

Погледнах наранената си ръка и тутакси ми стана ясно какво се е изтърколило.

Облегнах се на вратата и затворих очи.

Чии грехове всъщност изплащам в момента? Никога през живота си не съм правила чак пък толкова лошотии, че да бъда наказвана по такъв суров начин от съдбата. Хей, вие, богове на отмъщението и лошите шеги! Нямам нужда от тема за разговор, от гротескови преживелици, от абсурдно заплитане на интригата. Имам достатъчно за разказване. Благодаря, натрупала съм поанти за три живота напред!

Изгубих — о, мили Боже, как може изобщо да си го представя — пръстена си „Булгари“, когато се опитвах да си измъкна ръката обратно. Проклетият процеп лапна диаманта ми! Просто ми отмъкна най-скъпоценната вещ! Пръстенът, който нещастният Филип ми връчи

тържествено преди три месеца, положен в розово кадифе. Широка златна халка с вмъкнат осмоъгълен диамант и инкрустиран надпис във формата на сърце „Кукла & Кукличка“.

Прекрасната вещ сега лежеше на хладния мраморен под във входното антре на вила в Зюлт, в която едно момче със завързани очи и спадаща ерекция все още чакаше да се появи и вероятно вече започваше да се пита, къде, по дяволите, съм се изгубила.

Кукла & Кукличка. Не бяхме планирали раждането на дете. Още не. Филип е един прекалено разумен човек.

Затова пък аз съм прекалено неразумна. И двете качества се изпречваха на пътя за създаването на потомство.

— Ти имаш своето кафене, аз моята кантора. Кой от нас двамата би оставил професията си заради едно дете? — казваше той винаги.

— Ах, Филип, знам, че е така. Но ако се появи, тогава, сигурна съм, ще се намери някакво решение.

— Разбира се, че винаги ще се намери решение. Но първо трябва да се съберем и след това да мислим за дете.

— Филип?

— Моля?

— Напълно си прав. Ако обичаш, затваряй си устата.

— Хм?

— Не искам да си мисля за никакво дете. Просто искам малко да си помечтая. Мечтите не те събуждат по пет пъти на нощ. Нямаат колики. Не плачат при появата на първите зъбчета. Освен това не трябва да се съобразяваш с тях, като си планираш отпуската. Приятно ми е да си те представям като баща на моите деца.

Той заби нокти в гърба ми.

— Струва ми се, че ще бъдеш страхотна майка.

— Наистина ли?

— Да. Във всеки случай не би глезила ненужно децата. Твърде много си заета със себе си.

— Страшна смешка, глупако.

— Изобщо не го казвам като смешка.

По този или по подобен начин протичаха разговорите, отнасящи се до нашето бъдеще с деца. И двамата не бяхме истински против, но и не бяхме истински за това да имаме деца.

Познавам жени, които след раждането на първото си дете мутират към обществено непоносими майчища. Които натоварват бездетните си приятелки с разговори за стомашни разстройства, несъобразени с екологията играчки или пък лошо зараснали разрези на перинеума. Те престават да се гримират, да си бръснат краката или пък да ходят редовно на фризьор, защото не са вече жени, а майки. По време на телефонни разговори започват изведнъж така силно да крещат „Еееее! Дайййгонамамааа! Веднагааа!“, та чак да ти спукат тъпанчето.

Но има и други примери. Например моята вече спомената приятелка от детството Кати, която заедно с възпитанието на детето намираще време и да изневерява на съпруга си. Изключителна жена.

Или пък Патриция, нашата чистачка в „Царството небесно“. Тя работи при нас само за да може да си позволи момиче по програмата Au-pair за близнаците си, които шеговито нарича Елмекс и Аронал^[2].

А това, че мъжът я напусна точно заради едно такова момиче от програмата Au-pair, си беше истинско нещастие. Но пък в противовес могат да се намерят други ободряващи примери. Бих могла да посъветвам всяка една жена: вземи си момиче от програмата Au-pair. Само не от Скандинавия. Те са блондинки, упорити са и застрашават всяка връзка. Лично аз бих се постарала да намеря някое пуберче англичанче. Във Великобритания момичетата изглеждат като Сара Фъргюсън или кралицата. Никой не би те напуснал заради такава жена.

Когато в средата на април казах на Филип, че е възможно да съм бременна, отначало сякаш го удари гръм. Седна до масата в кухнята и дълго време нищо не каза. Бях леко разочарована, тъй като от най-ранно детство си представях по друг начин реакцията за моята бременност. Откакто гледах „Сиси — момичешките години на една кралица“, нося в сърцето си ясна представа как трябва да изглежда този момент:

Как младата кралица влита в работния кабинет на своето величество, облечена в дълга, шумяща роба и прекъсвайки важен разговор, бързо казва:

— Хей, Франц, трябва спешно да говорим!

Министрите напускат на секундата. А Франц Йозеф, императорът на Австрия, казва:

— Кажи, Сиси, какво толкова се е случило?

Тя се спуска връз него, обвива ръце около врата му и извиква:

— Францко, ще си имаме бебенце!

Той я вдига във въздуха, целува я и шепти:

— Моля? Така ли, Сиси! О, аз съм тъй щастлив, тъй неимоверно щастлив!

Вероятно Филип не е гледал този филм или пък не го е възприел като пример за подражание. Каза само:

— Какво стана с твоята диафрагма?

— Май нещо не е наред.

Той ме погледна и сви лицето си в гримаса, сякаш бе направено от тесто за пици.

— Не се ли радваш? — попитах го аз обидено.

— Още не съм сигурен какво изпитвам. А ти радваш ли се?

Честно казано, аз също не бях сигурна радвам ли се, или не, но реших, че е по-разумно да запазя за себе си колебанията и да дам по-дипломатичен отговор:

— Не мога да се радвам самостоятелно и независимо от теб. Ако не искаш детето, тогава няма да има дете.

Драматична формулировка, но пък пасваща към ситуацията. Щом първата ми бременност не може да започне като при Сиси, то поне нека бъде достойна за филм. Няма нищо по-омразно от вълнуващите, съдбоносни моменти в живота на човек, при които той след това да не може да се сети какво точно е казал. Разбира се, и за секунда не съм мислила, че мога да махна детето. Бременна след трийсетте, и то от обичан и при това добре печелещ мъж със сигурна професия. Не, това дете — вече почти го усещах как ме рита отвътре по корема — със сигурност ще се яви на белия свят. И аз според излишната, но все пак съществуваща традиция в семейство Бюлов, ще го кръстя с име, започващо с П. Паулине фон Бюлов? Петер? Памела? Патрик? Пичкатилелина? Хихихи.

— Ще махнеш нашето дете? — Филип ме погледна обезкуражено.

— Не — отвърнах аз. И се разплаках.

След това всичко тръгна като на кино. Филип ме прегърна, изтри сълзите ми, погали корема ми и попита дали не бих искала да си сложа краката нависоко.

В този момент вече съжалявах, че бременността трае само девет месеца. Прекрасно състояние. Ядеш, каквото ти се иска, тъй като фигурата ти и бездруго ще се развали. Прощава ти се всяка промяна в настроението, изпълняна ти се всяко едно желание. Имаш нужда от непрекъснато съчувствие, постоянно внимание, правят ти с часове масажи на краката и гърба, можеш да изгледаш на видео всичките филми на „Дисни“ и при това да ревеш по време на прожекциите, без някой да те погледне накриво. Все пак причината е в хормоните.

Две вечери по-късно — беше вторник, но въпреки това Филип пристигна специално в Хамбург — той ми подари този пръстен.

— Толкова много се радвам — рече той и ми подаде кутийката.

Кукла & Кукличка

Безумно трогната гледах към камъка на „Булгари“. Пръстенът ми бе съвсем точен, стоеше перфектно. Всичко щеше да бъде перфектно, ако... да, ако не бях объркала цветовете при теста за бременност.

Но сега съвсем честно: как човек, намиращ се в крайна превъзбуда, може да разбере всичките сложни и объркани упътвания? Прекъснатото висше образование не може да ти е от полза. По принцип аз никога не мога да се справя с каквито и да е упътвания. Най-често им хвърлям бегъл поглед, след което се осланям на интуицията — която винаги ми изневерява, щом става дума за правопис, мъжка психика и най-новите технически нововъведения от рода на war при мобилните телефони, DVD плейъри или системата ISDN.

Кое е по-трудно за употреба — един мъж или записвачка на CD? Не знам. И с двете се оправям частично, стига ми да усвоя само стандартните им функции.

Опитвам се, колкото мога по-внимателно, да съобщя на Филип, че все още няма да става баща.

— Пръстенът е прекрасен — започвам аз, — обаче не мога да го приема.

— Това пък сега защо? Не е в твоя стил да отклоняваш подаръци.

— Ами... как да ти кажа, мечока ми... обстоятелствата малко се попромениха.

— Престани с този мечок. Не разбирам какво искаш да ми кажеш. Можеш ли да се изразяваш по-ясно и да ми го кажеш в прав текст? Какви обстоятелства се промениха? Да не би детето да не е от мен?

Той се изправи заплашително, погледна ме с полустрог, полуужасен вид и прехапа долната си устна — което прави винаги, когато е нервен или напрегнат.

Почувствах се изключително засегната, но и в същата степен поласкана, че изобщо такова нещо може да му мине през ум. Но пък и в душата ми се появи малка надеждица, че ще го понесе, защото, когато някой предвижда най-лошото, оттук насетне приема всяко признание като облекчение.

— Как изобщо можеш да предположиш такова нещо? Разбира се, че детето е от теб. Искам да кажа, ако трябва да съм по-точна: детето, което ще нося, когато наистина забременея, естествено, ще бъде от теб.

Може би се изразих прекалено сложно. Филип замълча. Оставих му няколко секунди, за да може да схване думите ми и започнах всичко още веднъж отначало.

— Филип, не съм бременна. Заблудила съм се с този тъп тест. Но указанието за употреба наистина беше много неразбрано написано.

Филип пое дълбоко въздух и погледна към тавана.

— Мече мое, моля те, извинявай, съжалявам.

Измъкнах пръстена от ръката си и го плъзнах бавно през масата. Той погледна първо към пръстена, после отмести поглед към мен и избухна в силен смях.

— Филип?

Продължаваше да се смее и когато малко по-късно стана, донесе шампанско от хладилника, отвори го с гръм и напълни две чаши.

— Кукличке, мила моя, отново никой няма да ми повярва. Нека да се чукнем за здравето на най-хаотичната и най-мила жена, влязла в живота ми.

Боже, колко се зарадвах. Всичко мина много добре. Отпих голяма глътка шампанско, тъй като в бременността си до този миг бях отказала напълно алкохола.

— А това тука — Филип взе пръстена и отново ми го сложи на ръката, — ако обичаш, задръж. Приеми го като обещание за бъдещето.

— Какво обещание?

— Че следващият тест за бременност ще бъде проверен и от двамата. Аз ще се погрижа за писмената, а ти за практическата част.

Замълчах трогната. Понякога мълчанието е много поизразително от думите. Познание за живота, което рядко ми се случва да приложа на практика. Най-често, когато нямам какво да кажа, не избирам да мълча. Но този път обаче думите действително ми бяха.

— Кукличке Щурм, много те обичам.

— Филип фон Бюлов, аз пък в теб се вричам.

Животът изглежда чудесен, когато можеш да го опишеш в рими.

От този ден непрекъснато нося пръстена. Карал ме е да се чувствам щастлива, изпълвал ме е с благодарност и с предчувствие за радостни преживявания. Понякога и несполучливият тест за бременност може да има добри страни. „Обещание за бъдещето...“

Бъдеще. Каква хубава дума, ако има с кого да го споделиш. С Филип винаги трепетно съм очаквала това, което предстои. Утре и вдругиден. Цялото време, що е пред нас.

Колко наивна съм била. И все още съм.

[1] Скъпи часовници с големи циферблати. — Б.пр. ↑

[2] Марки сутрешна и вечерна паста за зъби. — Б.пр. ↑

23:15

Не мога да оставя този пръстен ей така на произвола на съдбата. Мина ми през ума как по среднощ ще го метна в морето като голям, пречистващ жест към започващата нова година от живота ми. Но по никакъв начин не може да се сравни с това, което ми се случи сега. Предметите, които носят спомени, трябва да бъдат унищожавани с горящо сърце, а не да бъдат загубвани заради някаква гадна пощенска кутия — при това по време на бягство от един със сигурност вече разярен студент по право, оставен да лежи върху хавлиен чаршаф с цвят на зелена ябълка.

Какво да направя?

Мога ли да позвъня?

Във всеки случай не мога да си тръгна без пръстена.

В пълно отчаяние се свлякох на стълбите.

КАКВО ДА НАПРАВЯ?

Марпъл ме гледа съчувствено. Вероятно не е успяла да схване цялата ситуация. Няма да мине много време и Оливер сигурно ще тръгне да ме търси. И ще ме намери тук, клекнала на стълбите.

Не, в досегашния си живот съм преминала през доста унижителни ситуации. Свикнала съм им, но това сега не бива да се случи. Не на мен и не днес. Не на рождения ми ден и не в деня на раздялата ми, не в деня, който и бездруго има всички шансове да влезе като най-лошия ден в историята на Амели Кукличката Щурм.

Чувам стъпки. Някой се приближава към входната врата откъм улицата. Страхът така ме сковава, че не мога да мръдна, а вече и нямам време да се скрия където и да е.

На ъгъла се появява сянка. Мъж, среден на ръст, широкоплещ. Приближава се. Не виждам лицето му, тъй като осветлението на входа блести в очите ми.

Крадец? Нощният пазач? Трябва ли да извикам за помощ? Да звънна на пожар у Оливер?

Или любезно да кажа „добър вечер“ и да се правя, че на света няма нищо по-естествено от това по среднощ да стоя през тази врата? Да, това ще е най-доброто. Човек трябва да се прави, че принадлежи към света, в който се намира, и тогава наистина принадлежи. Стара мъдрост на приятелката ми Кати, която по този начин преминава покрай всеки портиер. Аз, напротив, дори и с покана в ръка изглеждам така, сякаш никога не съм принадлежала, не принадлежа и няма да принадлежа към този свят.

Но сега, когато става дума за последната квантова частица от достойнството ми, съм готова всичко да изиграя. И докато се опитвам да бъда напълно непосредствена, от тъмнината долитат думи, които ми отнемат и последната вяра в справедливостта на тази земя.

— Добър вечер, госпожо Щурм. Каква изненада. Мога ли да ви помогна с нещо?

Мъжът излиза на светлото.

Юлиус Шмит.

Пауза. Стоп. Край.

Всички шумове изчезват. Не се чува плисъкът на морето. Вятърът спира да свири из клоните. Аз не дишам. Марпъл не диша. Никой и нищо не диша.

В пълната тишина всичко ми става ясно. Парченце по парченце пъзелът се намества, докато се получи онази страховита картина, в която за нещастие се намирам в момента.

Чувам как Оливер казва в ухото ми: „Баща ми има къща тук.“

И след това: „Баща ми има самолет.“

Сервилното обслужване в Занзибар. Свързаните една с друга вили с тръстикови покриви. Още веднъж се виждам да преминавам през къщата — изведнъж напълно сигурна, че вече веднъж съм била там.

Разбира се. Два пъти съм влизала. В къщата „Пореща вълните“. Къщата на Юлиус Шмит. Партньорът на Филип фон Бюлов. Известният берлински адвокат — и баща на Оливер.

Изобщо не знам какво трябва да кажа. Струва ми се, че устата ми стои неприлично отворена, докато поглеждам към Юлиус Шмит. Очите ми, които и бездруго изглеждат ококорени, в момента са така изцъклени, че най-вероятно приличат на големи колкото юмрук дупки в главата ми.

Юлиус явно няма какво повече да каже. Пък и защо ли? Гледа ме любезно подканящо.

— Здравейте, Юлиус — казвам аз с тънко гласче, — хххм, ако ме имате за пълна откачалка, хххм, имате право.

— Но детето ми — казва той и полага бащински ръка на рамото ми — може би ще е добре първо да влезем вътре и на чаша вино да ми обясните какво толкова ви е уплашило.

— Не! Моля ви. Аз... Не, в никакъв случай.

Поглежда ме без всякакво разбиране.

— Юлиус, наистина много ще ви бъда благодарна, ако можете да ми помогнете.

Отново ме поглежда и се усмихва. Дали пък не взима всичко за тъпа шега.

— Вътре някъде в коридора се търкаля един пръстен. Моят пръстен. На пода. Бихте ли го взели и ми го дали?

Юлиус продължава да се подсмива.

— А вие продължавате ли да сте сигурна, че не искате да влезете?

— Напълно.

— Добре. Тогава да видим.

— Благодаря.

Той отваря вратата и запалва лампата в коридора. Придърпвам Марпъл към себе си и започвам да търкам дългите ѝ уши между палеца и показалеца си. Марпъл въздиша блажено и ме близва благодарствено по носа. Разтоварващ масаж за кучето, който и на мен винаги ми действа успокояващо. Вдигам я и допирам лицето си до топлатата ѝ козина.

Какво да кажа на Юлиус?

Истината? Това би било съвсем друга история.

Някоя упоителна лъжа? Толкова бързо нищо не ми идва на ум. Как да обясня достатъчно достоверно присъствието си тук, и то в това отчаяно състояние? Не, нямам чак толкова богата фантазия.

Или да не казвам абсолютно нищо? Едно „благодаря“ и след това дим да ме няма? Юлиус при всички случаи ще се зачуди. И какво от това? Тъй като никога повече няма да видя Филип фон Бюлов, това означава, че никога повече няма да видя и Юлиус Шмит.

Впечатлението, което ще му направя, би трябвало да ми е напълно безразлично.

Харесвам Юлиус. С него може да се говори спокойно. Има чувство за странния ми хумор и доколкото мога да си спомня, винаги се е смял на вицовете ми. Но когато става дума за достойнството на синовете им, бащите обикновено губят чувство за хумор.

— Така, мила моя, ето го и пръстенът ви. А това тук най-вероятно също е ваше.

Олеле. Сутиенът ми. Колко неприятно. Часовникът на сина си тактично прибра в дипломатическото куфарче. Джентълмен от старата школа. Вероятно ако, без да ще, изненада някоя дама, гола във ваната, ще каже: „Извинете, сър!“

— Мога ли да ви закарам някъде?

— Ах, не е необходимо. Колата ми е пред Занзибар.

— Тогава ще си позволя да ви придружа дотам.

Вървим един до друг в пълно мълчание. Добре познавам пътя. Няма и четири месеца, когато минах оттук под ръка с Филип.

Бях пийнала две чашки повече. Обичам да пийвам повече. Удоволствието става по-силно, когато в кръвта ти има няколко промила повече. Изцяло съм вярна на мотото на моя любим приятел Бурджи, който обикновено в напредналите часове на нощта се появява с грейнали от виното очи и съобщава:

— Приятели, казвам ви: радостта без алкохол е нещо напълно изкуствено!

Филип също си беше подложил, когато напуснахме къщата „Пореща вълните“. Разбира се, че той носи повече от мен, но действието на алкохола при него по бие на очи, отколкото при мен. У мен се появява желанието да се шегувам, ставам по-разговорлива и общителна. Пила или не, разликата в поведението ми е минимална. При Филип обаче прави впечатление как след първата бутилчица става по-ухилен и с увеличаването на употребата на алкохола от време на време така сърдечно се разсмива, че могат да се видят добре сложените му зъби.

— Филип — казвам му аз понякога завистливо, когато сутрин изчезне в банята, — така, както рядко си показваш зъбите, всъщност няма нужда изобщо да ги миеш.

Както и да е — онази вечер бе много забавна. Към два през нощта Юлиус ни поведе към мазето, където имаше сауна, солариум, джакузи и небе с блестящи звезди над помещението за почивка.

Филип, аз, Юлиус и неговият нисък и дебеличък партньор по голф седнахме в джакузито. Разбира се, напълно облечени. Юлиус в смокинг, Филип в костюм на „Бриони“, дебелият с карирани панталони на отвратителни жълти карета. По вътрешния телефон Юлиус нареди да донесат напитки и с помощта на дистанционно включи музикалната уредба. Избрани парчета за застаряващи мъже. Песни, които още по времето на моята младост вече бяха остарели. Прекрасно. Запах високо заедно с уредбата, придружавана от боботенето на джакузито и въодушевена от факта, че явно съм най-младата в нашата компания.

*Don 't you look at my girlfriend,
she's the only one I got...*

Живи ли са още тия хора, които в каменната ера се наричаха „Супертрамп“?

*Take a jumbo 'cross the water
Like to see America.*

Плясках с крака във водата и усещах лека носталгия по времената, които отдавна си бяха отишли и които дори не бях преживяла.

След това си говорихме за любовта, така по принцип и в детайли. Обичам да споделям интимности. Това с, така да се каже, моята специалност. Много съм добра в чувствата и ми е интересно да знам какво чувстват другите хора.

— Обичате ли жена си? — попитах ниския дебелак.

— Не.

Не се почувствах предизвикана да се задълбочавам в темата.

— А вие, Юлиус, обичате ли жена си?

— Не, отдавна вече не.

— Тогава защо продължавате да сте заедно?

— Мисля, че това е въпрос на време, мила ми Кукличке.

Той засили музиката. Замислих се какво ли става в душата му и дали тази песен не му напомня, че някога все пак е обичал жена си.

Сетих се за всички онези жени, които са направили от мъжете си това, което те днес са: успели, самоуверени, относително добре възпитани и прекрасно облечени хора, които всеки ден сменят боксерките си с цепка отпред, подаряват на майките си специално аранжирани букети за рождените им дни и предпочитат да намерят децата си заспали вечер, когато след особено важни сделки се връщат у дома.

Досега никога не съм се лишавала от нещо заради някой мъж — с изключение на душевното си спокойствие, многото, ама много блокчета шоколад и също така удобните следобеди, които, вместо да прекарам на канапето у дома, отдадох на бягащата пътечка. При това винаги твърдя, както и повечето от жените, които познавам, че ям нискокалорична храна и изгарям калориите по неестествен начин само защото искам да се чувствам добре в собственото си тяло, но шейсет процента от това твърдение е пълна лъжа. Истината е, че искам другите да се чувстват добре в моето тяло.

Искам да кажа, че няма на света мъж, който да е направил кариера, защото съм му защитавала гърба и че съм подчинила желанията си на неговите. Съобразявам се с потребностите. Главно със собствените. Но въпреки това съм солидарна с жени като съпругата на Юлиус Шмит.

Мария Шмит. От двайсет и седем години съпруга на Юлиус. Прекъснала е образованието си, за да му роди и отгледа син, докато той следва — същият, който двайсет и четири години по-късно ще ми шепне мръсотии в ухото. Когато мъжът ѝ поканеше на вечеря шефа си, когато все още имаше шеф, тя приготвяше специални блюда. През това време Мария увеличи размера на дрехите си с два-три номера повече. Също както и съпруга ѝ.

Юлиус и Мария, както се случва с повечето двойки, които са от дълго време заедно, започнаха да си приличат един на друг. Когато за първи път видях Мария на петдесетгодишнината на Юлиус, двамата изглеждаха като брат и сестра. По един и същ начин държаха чашата за вино, по един и същ начин отделяха костите на рибата и по един и същ

начин изведнџж извисяваха глас в края на изречението също като двутактов „Несна“, изправил се пред неочаквано появила се стръмнина.

Трогателно е да гледаш как двама души взаимно се пропиват един в друг. Затова дори не е нужно да се обичат, достатъчно е да прекарват заедно известен брой часове от седмицата. Размяната на навици може да придобие куриозни размери, както например се случи при приятелката ми от училище Кати. След възпаление на средното ухо мъжът ѝ започна да чува лошо с лявото си ухо. При разговори обикновено леко накланя глава, за да подаде към говорещия дясното си, добре чуващо ухо. Какво да кажа? Последния път, когато видях Кати, тя правеше същите движения с главата си, въпреки че чува чудесно и с двете уши.

При Шмитови приликите засягат дори и външния им вид. И двамата са средни на ръст, широки в ханша и с удивително дебели носове. Дали носът на някой от тях е надебелял с течение на времето от любов към другия?

Дали и аз не почвам да приличам на Филип? Може би след петнайсетина години ще го настигна по ръст, т.е. ще стана почти двойно повече, отколкото съм сега? Или той ще се смъкне надолу? Дали ще усвоя самочувствието му? Това основополагащо самочувствие при постигане на поставените цели, което понякога води до това, че Филип изобщо не се радва на успеха си, тъй като и бездруго е знаел, че така ще стане. Аз също не се радвам на успехите си чак толкова много, защото веднага си казвам, че никога не ми е било така тежко, ако и тежкото вече да е минало. Дали и аз като Филип ще започна да си казвам, че винаги имам право? Дали ще се науча да не приемам лично обективната критика? Дали ще започна да си купувам само тези книги, които след това ще прочета и нали ще използвам само тези чужди думи, чийто смисъл разбирам? Дали някога ще престана да задавам глупави въпроси? От рода на:

„Жизел Бюндхен повече ли ти харесва от мен?“

„Ти не харесваше големите цици, нали, или бъркам?“

„Виж този кльошав супермодел, който в момента влиза в ресторанта — би ли спал с нея, ако не беше сега с мен?“

„Идвало ли ти е някога на ум да ми изневериш?“ „За кого си мислиш, докато онанираш?“ „Ще ме намираш ли все така хубава,

когато стана на четирийсет и девет?“

„Обичал ли си някоя друга повече от мен?“ Защо мъжете не задават такива глупави въпроси? Да, защо? Защото не искат да бъдат лъгани? Или защото се страхуват, че жените ще им отговорят честно:

„Не, сумтящото ми животинче, да ти кажа честно, нямам нищо против яките коремни мускули. Джордж Клуни например изглежда доста съблазнително, но пък при теб съм привлечена от духовните ти качества. Което със сигурност не означава, че бих изритала Джордж Клуни от леглото си, поне във фантазиите си досега хиляди пъти съм правила страхотен секс с него. А особеностите на напредващата ти възраст ще приема като даденост едва след като стане напълно ясно, че благодарение на особеностите на моята напредваща възраст не мога да си намеря по-млад любовник.“

Не, не познавам мъж, който би задал подобни въпроси, и за щастие не се сецам и за такъв, който безсърдечно би казал истината, и то на места, където по принцип е прието да се чуе лъжа. Да си представим само следния апокалиптичен диалог:

— Мили, какво би станало, ако ме нямаше?

— Щях да имам някоя друга.

По дяволите, напълно невъзможно. Накъде би тръгнал светът, ако изведнъж жените трябва да се съобразяват с честните отговори на мъжете си, които получават на своите тъпи въпроси? Човечеството просто би измряло. Да, така си е.

Юлиус сипа шампанското и с това прекъсна важните ми антропологически разсъждения.

— Знаете ли, скъпа ми Кукличке, кое е особено тъжното в случая? След двайсет и пет години брак на мен даже не ми е мъчно, че вече не обичам жена си.

— Хей, щом не ти е мъчно, тогава значи си радостен — извика нетактично дебелият.

— Това наистина е много тъжно — казах аз дълбоко впечатлена и хванах под водата ръката на Филии. Той ме стисна здраво, сякаш искаше да ми каже: „Не се тревожи, ние вечно ще се обичаме.“

— Естествено, че и ние си мислехме, че вечно ще се обичаме — каза Юлиус.

Пожелах си да не продължи да говори по темата, тъй като държа да вярвам на илюзиите за вечната любов, за регенериращия крем за

изхабена кожа и за истината в телевизионните реклами.

— Любовта не бива да се прекъсва на сила — казах аз някак на инат и се опитах да се концентрирам върху парчето на Елтън Джон „Твоята песен“, което много ценя:

*I hope you don't mind
That I put down in words
How wonderful life is
While you 're in the world.*

23:38

— И какво, скъпа ми Кукличке, вярвате ли още в голямата, вечна любов?

— Не, в момента не.

Двамата с Юлиус стигнахме до колата ми. По пътя не си бяхме казали нито една дума, но мълчанието не беше неприятно. Нямах чувството, че очаква каквото и да е обяснение от моя страна. Изглеждаше отнесен в мислите си и дори леко загрижен. Въпреки това ми се струваше, че присъствието ми не му беше неприятно.

Взе ръката ми в двете си длани.

— Не ме интересува какво се е случило и няма и да ви питам, но се надявам скоро да се видим и че когато това стане, двамата отново ще вярваме в любовта.

— Юлиус?

— Моля?

— Наистина не ми е работа, но въпреки това ще ви попитам. Всичко наред ли е при вас? Изглеждате потиснат.

— При мен засега всичко е наред. От утре обаче животът ми няма да е същият. Но знаете ли? Аз се радвам на новия си живот. Хубаво е. Не, искам да кажа — ще бъде хубаво.

Обикновено не съм от хората, които спират да питат на най-интересното място. Но този път бях обзета от необичайна деликатност и чувствителност.

— Много се радвам за вас, Юлиус, настина.

Гледахме се още няколко секунди в пълно разбирателство, след което Юлиус ме целуна по бузата и си тръгна.

Известно време чувах стъпките му. После настана тишина. Не мога да кажа дали някога в живота си съм се чувствала по-самотна от сега.

23:57

Още три минути до рождения ми ден.

До моята нова година.

Моят нов живот. Не съм искала никакъв нов живот, освен това на моята възраст човек вече не иска да остарява, затова радостта ми не е безгранична. Натиснах газта като луда, за да стигна навреме закъдето съм тръгнала. До онова магическо място, високо над целия свят.

Спрях съвсем до ръба на Червените скали. На трийсет метра под мен беше плажът. Прилив е и ако се облегна назад на седалката и притворя очи, все едно, че летя над тъмната вода.

Тази нощ луната се вижда така ясно и светлината е толкова ярка, сякаш специално се е приготвила за празника ми. Обичам я като стара, чудновата приятелка, на която винаги всичко бих простила. Обичам я, защото като я погледна и веднага си представям колко много хора преди мен са я гледали. Всеки човек, живял на този свят, е гледал към луната. Първият човек. Цезар. Гьоте. Колумб. Нефертити. Лутер. Рок Хъдсън. Ганди. Амели Чупик. Седящият бик. Мерилин Монро.

Всички те поне веднъж в живота си са поглеждали нагоре, за да потърсят утеха. А понякога дори са я намирали.

Звездите сякаш никога не са били така близо, както са сега. Ще протегна ръка, ще си откъсна няколко от небето и ще ги сложа до заспалата на седалката до мен Марпъл. Заслужила съм си го. Освен това сигурно ще ми потрябват за нещо.

23:58

Сега.

За „сега“ има само една песен и тя е „Розова луна“. Вярвам, че мъдрият, рано починал Ник Дрейк я е написал точно за мен. А не за рекламата на голф кабрио, където я употребиха преди няколко години. Няма начин той да не си е казал:

„Все някога една жена ще застане на Червените скали и ще си представя как лети над морето право към луната, с която отдавна поддържа приятелски отношения. Тя ще бъде тъжна и ще остават още точно две минути до полунощ. До нейния рожден ден. А с всеки рожден ден започва нещо ново. Този път то ще бъде нещо съвсем специално. Затова ще напиша песен, която трае две минути. Точно две минути. Една песен, с която тя да може да лети и да отиде на гости при старата си приятелка, луната. Розова луна. Честит рожден ден, Кукличке Щурм.“

И запява:

*I saw it written and I saw it say
Pink moon is on its way.
And none of you stand so tall
Pink moon gonna get ye all
And it's a pink moon
Yes, a pink moon.*

НЕДЕЛЯ, 00:00

За момент се замислям дали да не дам пълна газ и да полетя.

Йеее!

Не е за пропускане!

Какъв страхотен скок!

Пасторът тежко ще преглъща сълзите си и то въпреки че изобщо не ме познава, тъй като още преди петнайсетина години напуснах църквата. Но съвсем интуитивно ще усеща каква прекрасна личност е била тази, прекратила така рано жизнения си път. Приятелката ми от детството Кати, експерт по големите чувства и широките жестове, сочейки към Филип, истерично ще крещи до пресния ми гроб „Убийице!“, а съпругът и любовникът ѝ с общи усилия ще я спрат да не го цапандоса с лопатата.

Съсипан, Филип ще падне до гроба, положил ръце върху белия ми ковчег и ще отказва да се вдигне отново на крака.

Ах, как обичам да си представям цветно и широкоекранно собственото си погребение. От цялото си сърце посвещавам смъртта си на всички виновни за нея люде. Какво печелят те сега? Нищо. Твърде е късно за извинения! Сами са си виновни!

За жалост на всичките фантазии, които продължават да ми носят невероятна радост, смъртта ми се струва нещо прекалено окончателно и безвъзвратно, за да я приема така лековато. Вярно, че на погребението ще ми бъде отредената главната роля, но какво от това, след като съм мъртва. Дава ти се възможност да изиграеш най-голямото си представление, но пък не можеш да му се насладиш. Не, тази форма на отстранение не ми се нрави. Ако става дума лично за мен, предпочитам да съм жива. По-добре да умра в напреднала старост, тъй като жива ще имам много по-голяма възможност да си отмъстя на недостойните си събратя.

И така. Честита нова година. Дано да е добра. Най-хубавото е, че оттук нататък събитията могат да се развиват единствено към добро. Кой може да ми противоречи?

Започвам да се чувствам като човек за завиждане.

„За много години!“, прошепвам сама на себе си. Марпъл вдига тревожно глава, обезпокоена в нощния си сън. Целувам я горещо по мокрото носле. След което тя изглежда още по-депресирана от нормално. Давам на задна, махвам с ръка за довиждане към приятелката си Луната и се отправям към новия си живот.

10:13

Ооооо! Ааааа! Кояяясьмаааз? Къдееесъъм? Кой ми скааача по главатааа? Защооо?

11:45

Ооооо! Как боли.

Тъй като навсякъде ме боли, не знам първо от какво да се оплача. Добре, бързо успях да идентифицирам и локализирам главоболието. Злоупотреба с алкохол в комбинация с необичайно висока доза никотин. Неприятно, но нищо сериозно. Но какво, по дяволите, се е случило с гърба, краката и ръцете ми? Чувствам се така, сякаш съм попаднала в средата на сбиване между пънкове и скинхедс.

Въпреки че, честно казано, не мога да определя това състояние съвсем точно, тъй като досега никога не съм била яко бита. Аз съм малко плашлива, когато се отнася до физически стълкновения. И изобщо, щом става дума за всякакви сблъсъци. Не ми е в стила да влизам в конфликти. Достатъчно е само някой да ми хвърли сърдит поглед, и съм готова да си върна назад всичко, ама съвсем всичко, което някога съм изрекла.

Най-бруталният акт, който въобще съм извършвала, беше, когато като единайсет годишна, обзета от напълно справедлив гняв, метнах мократа гъба за чистене на черната дъска по една моя омразна съученичка. По онова време бях много зле както в хвърлянето, така и в уцелването, което за съжаление с течение на годините никак не се промени. Гъбата се размина на няколко метра с врага ми и улучи най-добрата ми приятелка точно по лицето, с което нашето приятелство приключи за вечни времена.

Поглеждам без никакво настроение към слънцето, което ми свети право в очите и хвърлям изпълнен с тъга поглед към натежалото си тяло.

Ами да, няма какво да се чудя. Хубавото при мен е, че тъй като съм мъничка, мога да се свия и да заспя на всяко едно място. Събирам се в най-тесните пространства и на всяко двуместно канапе. Но това, че мога да легна навсякъде, не означава автоматично, че навсякъде мога да спя добре.

В този момент например лежа, цялата пронизвана от болки, на задната седалка на колата си. Завита от едното крайче с късичката плажна кърпа. Главата ми неразумно е положена върху найлонов плик с книги. Затова пък Марпъл удобно се е настанила на краката ми и предимството от това е, че вече не чувствам краката си. Защото, ако ги чувствах, със сигурност щяха и те да ме болят.

Бавно започвам да си припомням последните часове на отминалата нощ. Подкарах небесносиния си спайдър и спрях на паркинга пред една кръчма в Кампен^[1], сложих червило на устните си, туш на миглите и съпроводена от Марпъл нахлух вътре, за да отпразнувам рождения си ден. Не бях заговорена от стотици добре изглеждащи мъже, което ме натъжи, но благодарение на напълно изчезналото ми самочувствие липсата на внимание не ме нарани особено дълбоко.

Едва някъде към два часа през нощта видях познато лице: жената на Юлиус Шмит. Как ли се казваше? Ренате? Петра? Моника? Наблюдавах я, без да се набивам на очи. Изглеждаше точно като онзи тип жени, чиито малки имена никога не можеш да запомниш. Горката. За няколко секунди сякаш погледите ни се срещнаха. Стори ми се, че би и се искало да дойде при мен и да изплаче мъката си. Но на мен изобщо не ми беше до това. При цялата ми женска солидарност все някога трябва да се сложи край. Точно исках да се обърна и демонстративно да се загледам навън през прозореца, когато тя се обърна и се загледа навън през прозореца. Не ме беше познала. Какво нахалство! А така ми се щеше да ида и да ѝ кажа, че не ми пука за нея и че дори не мога да си спомня как беше малкото ѝ име.

Но така, както изглеждаше, беше ясно, че се чувства достатъчно зле и без опитите да я унижавам. Стори ми се невероятно самотна. Сигурно също толкова, колкото и аз. Пиеше джин с тоник, също както и аз. От време на време отиваше до дансинга. Сама. Тази дебеличка дама с голям нос, която толкова много приличаше на мъжа си, който щеше да започне нов живот. Без нея.

С пълно себеотдаване танцува на песен на Глория Гейнър, която пленява всички страдащи жени. А тези, които припаяват най-високо, са от най-самотните. Аз не танцувах, но тихичко припяхах:

*Oh no not I
I will survive!
Oh as long as I know how to love
I know I 'll stay alive.*

Платих си сметката.

Когато си тръгнах, тя продължаваше да танцува. Ренате, Петра или Моника Шмит. Жена, чието малко име никога не можеш да запомниш и чиято фамилия принадлежи на съпруга ѝ.

*Go on now, go
Walk out the door
Just turn around now
Cause you 're not welcome anymore...*

Домъчня ми и за двете ни.

Върнах се в колата, положих глава на пластмасовото пликче с книги, а ръката си върху набръчканата козина на мис Марпъл. И заспах.

[1] Едно от селата на остров Зюлт. — Б.пр. ↑

13:55

— Това е телефонният секретар на Ингеборг Химелрайх. Ако ми оставите съобщение, ще ви се обадя обратно. Пиййп.

— Ибо, аз съм Кукличката. Жалко, че не се обаждаш. Опитах в „Царството небесно“, но знам, че не си там, щото днес не ти е ред. Искях да ти кажа, че сега тръгвам за Хамбург. Още съм на Зюлт и смятам да се кача на първия автоvlak. Обаждам се от телефонна кабина на гарата, тъй като картата на мобилния ми е празна. Можем ли днес вечер да се видим? Тогава най-после ще ти разкажа какво точно се случи. Ще ти се обадя веднага, щом вляза в Хамбург. Чао, до скоро.

До гуша ми дойде вече от начини за отклоняване на вниманието. Не върви. Ще се прибера вкъщи и ще се отдам на класическата форма на преодоляване на страданието: вино, жени и песни. На терасата ще изпия едно леденостудено „гави ди гави“. Ще излея пред любимата си жена Ингеборг всичките си душевни мъки. Тихо съпътствана от „The only one“ на Лайонел Ричи. Глас като топъл ванилов сос.

*Let me tell you now
all that's on my mind.*

И едва когато Ибо узнае цялата жестока истина, аз ще избухна в сълзи и дълго ще плача. А тя бавно ще ме гали по главата, ще прояви пълно разбиране и надявам се накрая да каже нещо от рода на:

„Сега вече мога да ти призная, че Филип още от самото начало нещо не ми харесваше.“

Или: „Трябва да имаш милост към него, Кукличке, та този мъж съсипа живота си.“

Или: „Сега престани да ревеш, защото трябва да се съсредоточим към най-главното: отмъщението.“

За разлика от мен Ингеборг е страхотна, невероятно изобретателна отмъстителка. Родом е от Източна Фризия. Все забравям името на селцето, във всеки случай е някъде зад град Емден. Без да се броят редовните посещения при родителите ѝ, поне веднъж в годината, винаги между Великден и Петдесетница, тя се връща в родното си село, за да отмъщава. Последния път взе и мен, и честно казано, едва разпознах прагматичната си приятелка в действие, а и аз самата в онази нощ изпитах невъобразимо удоволствие. Първо загоряхме в селската дискотека с изключително оригиналното име „Номер едно“. Там видях жени с прически, за които си мислех, че междуременно отдавна са забранени. Освен това отначало забелязах една спираща дъха знойна хубавица в кожени дрехи с ресни по тях, а малко по-късно не можах да повярвам на очите си, когато на паркинга зърнах да спира червено широко, карано от тигърска глава.

— На Гуидо е — каза Ибо.

— Да не би и с него да си спала?

— Мхххм. Нищо чудно и да съм. Тук няма много мъже, подходящи за тая работа. Когато си младо момиче и искаш да трупаш опит, ти се налага да работиш с това, което ти се предлага.

— Разбирам — казах аз и замълчах засрамена. Първия си гаф направих още в дискотеката, когато поглеждайки към един от местните пичове, избухнах в характерния си кикот.

— Виж, моля ти се, тоя е отрязал главата на Златко^[1], само че три пъти по-отвратителен.

— Това е Слободан. Наричаме го Слоби Лонг Лонг. И можеш ли да си представиш защо. По мое време беше много популярен. Той е мъжът, с когото загубих своята невинност.

— Слоби Лонг Лонг? Ингеборг Химелрайх, никога досега не си ми разказвала тази случка. А изглежда, че още в самото начало си влязла в бизнеса, въведена от някой много дълъг.

Умрях си от смях. Намирам собствените си смешки за забележителни, особено когато са доста тъпи.

Към два часа Ибо каза, че е ударил мигът на отмъщението. Излязохме от дискотеката и след пет минути тя ми заповяда да спра на една тъмна като рог селска улица.

— Ако не искаш, можеш и да не участваш.

Погледнах я уплашено. В какво се забърквах? В някоя хилядолетна източнофризийска семейна вражда? Ще има ли ранени?

— С теб съм.

— Тогава давай.

Натика в ръката ми тежка пазарска торба и аз тръгнах подире ѝ към тухлена къща с табелка отпред „Пансион Лаутеншлегер“. Ибо измъкна флакон спрей от джоба на палтото си и напръска табелката така, че повече нищо не можеше да се разчете. Идваше ѝ отръки, сякаш цял живот досега с това се е занимавала.

— Ти поемаш входната врата. Аз ще се погрижа за прозорците и градинската мебел — прошепна тя.

— Ибо, какво трябва да...

— Яйцата — посочи тя към торбата, която държах. — Когато си готова, беж да те няма. Сънят на Мелке по това време вече не е така дълбок.

— Кой? Какво? Ибо?!

Но Ибо вече бе започнала да действа. Хвърляше едно след другото яйцата по посока на прозорците. Силното им плющение ми изясни върха на смешното и идиотското в тази ситуация: две успели бизнес дами, от които едната много зле в целенето, в три часа през нощта замерват с яйца някакъв огромен пансион.

Когато едно от хвърлените от мен яйца се разби по погрешка в горния прозорец, вътре някой запали лампата.

— По дяволите — просъска Ибо.

Хукнахме към колата и чухме зад себе си женски глас да крещи:

— Лудгер! Яйцата! Отново хвърлят яйца!

След няколко километра намалих газта. Избухнахме в такъв смях, та чак сълзи потекоха по бузите ни.

— Ибо, какво беше всичко това?

Тя щракна осветлението в колата, взе нещо от задната седалка и ми подаде издание на „Източнофризийски вестник“ от миналата година. Едно от съобщенията беше обградено с червено.

„Отново атака с яйца по пансиона «Лаутеншлегер». В нощта срещу събота пансион «Лаутеншлегер» стана обект на вандалско нападение. По фасадата са хвърляни яйца, а табелката с името на семейното имение е замацана с черна боя, така че да не може да се

разчете. Лудгер и Мелке Лаутешлегер нямат никакво обяснение защо от девет години насам са станали цел на подобни нападения. Нападателите или нападателят са се измъкнали невредими.“

— От девет години? — погледнах Ингеборг още по-ококорена и със зяпнала уста, за да изразя колко голямо е учудването ми.

— С днес стават десет.

— А какво ти е направила тая Мелке?

— Преди десет години напуснах това село, защото си намерих работа в Хамбург. Лудгер искаше да дойде с мен. Но не дойде. Ожени се за Мелке и пое пансиона на родителите ѝ.

— И ти все още се чувстваш наранена? След десет години? Този пич трябва наистина да е бил голямата ти любов.

— Моля ти се, след три месеца вече си бях намерила друг, който ми харесваше много повече от този селяндур. Но никой, който се е отнесъл зле с мен, не бива да се измъкне ненаказан. А междувременно хвърлянето на яйца се превърна в скъп ритуал. Нещо като паленето на великденските свещи или пък коледната украса. Всяка година идвам тук и хвърлям яйцата. Може да ти се вижда смешно, но на мен ми действа успокояващо. Прави ме по-самоуверена и се чувствам по-млада.

— Не ми се вижда никак смешно. Освен това, честно казано, в момента също се чувствам по-млада от когато и да е било.

— Наистина ли?

— Амиии... Някъде към тринайсет годишна. Много ви благодаря за което, госпожо Химелрайх, вие успяхте да отмъстите заради всички измамени жени.

Още същата нощ се върнахме в Хамбург. По пътя си разказвахме истории от младостта. Истории за любовни мъки и необуздан секс, за класна по математика и екскурзии с влак до Португалия, за влюбването в момчета, които бяха почнали да се бръснат вече веднъж седмично.

Беше прекрасна нощ.

[1] Един от участниците в първото издание на „Биг брадър“ по немската телевизия. Златко е имигрант второ поколение от македонски произход. — Б.пр. ↑

15:50

О, Боже Господи!

Нищо не се движи.

В последните десет минути не съм минала и метър. Най-вероятно преди около два часа жена — в средата на трийсетте и с лепенка „Бия спирачка и заради животни“ на стъклото на своя пасат комби — се е опитала да изпревари камион, за което обаче ѝ е бил нужен към половин час и така е оставила зад себе си километрично задръстване.

Ако има нещо, което да не мога да понасям, е висенето в задръстване. Предпочитам неспирния поток от автомобили, там поне всичко е в движение. Но мирното стоене на магистралата ме побърква, поставя на изпитание търпението ми, от което и бездруго не ми е останало много.

Изключвам мотора. Да стоиш с изключен мотор на магистрала, е все едно да намериш чене в порцията си в изискан ресторант.

До мен е спрял форд, чийто шофьор разопакова сандвич с шунка. Добре, че продават тая специална хартия за сандвичи, казвам си. Както едно време през голямото междучасие в училище. Черен хляб с шунка. Понякога с нутела. Ех, да. Беше така отдавна.

Божичко, защо не ми идва нищо по-смислено на ум? Сандвич с черен хляб и шунка, завит в специална хартия. Отдавна не са ме спохождали толкова скучни мисли. Скучая и затова на ум ми идват само скучнотии. Освен това ми е горещо. Картата на мобилния ми е свършила и не мога да се обадя на Ибо, за да я питам дали има нещо ново. Дали пък Филип не се е обаждал? Дали все още ме търси? Дали не е нещастен без мен? Дали иска да ме върне обратно? Дали въпреки всичко продължава да ме обича? Дали не съжaliaва?

Но какво ме интересува дали съжaliaва, или не? Това нищо не би променило. Тъй като нещата са такива, каквито са.

Ядящият сандвич с шунка ми се усмихва. Аз също му се усмихвам. Първо оставя на старата у дома да му направи сандвичи за

из път, след това закача младите момичета в задръстванията. Не на мен тия. Ще ми се да се приближа до колата му и мило усмихната да излея в отвора за вентилацията бутилка мляко. „Когато сипеш мляко или японски сос за риба във вентилацията, в колата мирише на кочина, и то месеци наред“, беше ми доверила веднъж Ибо. Не ме интересува откъде го знае. Доволна съм обаче, че съм ѝ приятел, а не враг.

Аз също бих искала да съм от тези, които не е добре да имаш за враг.

Трябва още да поработя върху зловещия си имидж. Хвърлям заплашителен поглед към господин Сандвич-с-шунка. Опитвам се пренебрежително да вдигна едната си вежда. Типчето се развеселява и към милата си усмивка добавя закачливо махане с ръка. Ако не се лъжа, виждам на пръстта му халка. Нищо друго не би принизило в очите ми един разгонил се мъж от гледката как той закачливо помахва към някое момиче с ръка, на която има семейна халка.

О, не, в този случай фактът, че съм сама, не ми носи никакво удоволствие. Отвратена поглеждам в друга посока. Един престараващ се в секса студент по право с хавлиени чаршафи и един женен собственик на форд със сандвич с шунка в ръка — това са мъжете, които ме очакват по пътя на дивото ми пътуване.

Не, не искам повече така. Не искам повече да се доказвам, да се правя на по-умна или по-глупава — в зависимост от това на какъв мъж съм попаднала. Не искам повече с интерес да кимам с глава и да си придавам вид на безкрайно впечатлена, да шептя „Ама така ли е наистина?“, когато някой случаен пич почне да ми разказва за израстването в кариерата до шеф на отделение в „Бъргър кинг“. Не искам повече да вися по баровете, които днес не наричат барове, а сепарета, и оценяващо да разглеждам наличния мъжки материал. С поглед, сякаш пазарувам при турците на пазара, когато не съм сигурна дали авокадото е достатъчно узряло и дали ягодите са достатъчно сладки за моя вкус. Не, не съм коректна във формулировката. Разбира се, че и в последните две години разглеждах мъжете по баровете с оценяващ и най-вече отхвърлящ поглед. Но със спокойствието, че у дома имам един, дето ме чака, и който е хиляди пъти по-хубав от всичките, които съм видяла досега.

Какво прекрасно усещане: тихо заключваш вратата след себе си, за да не го събудиш. Вмъкваш се по чорапи в банята, за да си измиеш

зъбите и махнеш грима, тъй като знаеш, че дисциплинираното сваляне на грима преди лягане е гаранция за здрава и чиста кожа дори и в напреднала възраст. Косата, дрехите ти миришат на цигарен дим, пила си вино, малко си пофлиртувала и заедно с най-добрата си приятелка сте се държали тъй, сякаш сте на седемнайсет, кльощави и ненаситни за чужди целувки. Заглеждала си се по русите мъже малко повече от необходимото и си се кискала като тийнейджър само защото са те почерпили някое питие. Играла си игра, в която не можеш да загубиш, правила се така, все едно все още търсиш мъж, ако и отдавна да си намерила своето съкровище. Дарявала си мъжете с многозначителни усмивки. Впечатлила си мнозина от присъстващите просто защото не ти е било необходимо изобщо никого да впечатляваш.

И след това се прибираш у дома късно през нощта, в която всичко е изглеждало така лесно, и обличаш пижамата, ухаеща на „Ленор“. Влизаш безшумно боса в спалнята. Вмъкваш се под завивката. Той специално я е разпухал заради теб. След това задържаш дишането си, за да чуеш неговото. Спокойното му дишане, докато спи. Дълбоко и регулярно. От време на време с леко похъркване, което в този час на нощта така разтапя сърцето, че чак сълзи заблестяват в очите ти в тъмната стая. После шумно дърпаш завивката, покашляш се леко и изпружваш крака си към неговата страна на леглото и го улучваш право в прасеца. Правиш го така, та след това да можеш да твърдиш, че просто си се обръщала в съня си. Защото, когато след малко той ще отвори очи полусъбуден, ще се случи нещо изключително прекрасно: пипнешком ще започне да те търси, ще те придърпа към себе си в неговата половина, ще те обгърне с ръце, а после ще те положи върху оскъдно окосмената си гръд, която представлява най-хубавото място на света, ще ти промърмори нещо неразбрано, нещо съвсем незначително, което обаче ще прозвучи страшно нежно, ще положи бузата си в малката, но винаги топла и ухаеща вдлъбнатина между шията и рамото ти и отново ще потъне в съня си. Ще похърка малко. А ти ще се чувстваш у дома, защитена от цялата гадост на света, утешена от всички болки, освободена от всички грижи — също като в ония вечери, когато си била още дете и майка ти е заставала до леглото и ти е чела „Белоснежка и Червенорозка“, след което винаги е оставяла някъде да свети приглушена светлинка, преди да те предаде на съня, а тя самата да отиде в кухнята.

На този свят няма нищо по-хубаво от любовта. Така си е.

16:07

Дебел заурландски боквурст. Е, bravo. След като на половин дузина шофьори им писна от чакането и избраха да свият по първата отбивка, аз заставах точно зад висок колкото къща камион. С надпис „Дебели заурландски боквурстове“. И отдолу напълно реалистична рисунка на товара. Ама че отврат! Когато вместо глад усещаш любовна мъка, няма по-неподходящо място от това, което съм заела в момента.

Заурландският камион в отвратителна последователност изплюва от ауспуха си направо към моята вентилация дебели, черни, миризливи облаци. Поглъщам त्या остатъчни газове, стоя без никакво мърдане в задръстването, изгубила съм земното си щастие и на всичкото отгоре се потя в сянката на някакъв дебел боквурст. Ако на секундата не се сетя как да прекарам времето си в задръстването, депресията ми ще вземе да се превърне в агресия и ще нападна както ядящия сандвич с шунка до мен, така и дебелия боквурст пред мен, пък ако ще и да ме арестуват. За да си запълня времето с нещо, но също така и за да прогоня тъжните мисли от главата си, които вече усилено ме нападат, казвам единственото стихотворение, което знам наизуст. Хайнрих Хайне. Винаги правя впечатление с него.

*Сърце, мое сърце, приеми съдбата
и не се поддавай на тъгата,
пролетта ще ти върне обратно
това, което зимата ти отне.*

*Много път има пред теб!
И колко е хубав светът!
Прави, каквото ти харесва,
Обичай, обичай наред!*

Не се утешавам. Нищо вече не се харесва на моето сърце. Ох, каква отвратителна, отвратителна гадост!

16:25

Имам идея. В следващите три минути ще изброя десетте най-важни причини, според които си заслужава да живееш сам. Защо да си сам е състояние, към което трябва да се стремим. Защо днес е празничен ден. Защо и след десет години с удоволствие ще си спомням за този ден. Денят, в който Амели Кукличката Щурм си възвърна свободата.

Най-последно!

Сама!

Ура!

Ето списъкът на най-важните причини, които ми хрумнаха в бързината.

16:28

...

16:29

...

16:30

Мамка му! Напълно блокирах.

До вчера, когато живеях в двойка, всеки час ми идваха наум поне двайсетина причини, според които е по-добре да останеш сам. Няколко пъти седмично се замислях сериозно за раздяла. Това бе за мен постоянен източник на занимание и вътрешно безпокойство. Защото никак не обичам да не правя нищо. А понякога честно съм се питала за какво ли ще си говоря с Ингеборг вечер след работа, ако Филип не ме изправя пред толкова много и така интересни проблеми.

За политика? Ибо се оправя добре в политиката. Преди време дори беше активен член на зелените, но от протест към нещо си напусна. Срещу какво е протестирала, днес тя изобщо не помни, но преживяването било чудесно.

Когато с искрящи очи тя ми разказва за демонстрацията в Брокдорф^[1], все се питам в какво ли съм си пропиляла времето, когато съм била млада и пълна с енергия. Тогава съм имала време да се ангажирам с нещо, което не е свързано директно с мен.

Не, политиката не е най-силната ми страна. А откакто лично се запознах с Улрих Викерт^[2], не мога да се накарам дори да погледна новините по телевизията. Казвам ви, който веднъж в живота си е стоял на парти близо до Викерт и е чул смеха му, години наред ще бъде преследван като фобия от зловещото преживяване. „Харррр хохохо харрр.“ Горе-долу така звучи смехът му. И днес само при мисълта за този звук ми настръхва кожата.

Но пък затова с часове мога да се отдам на междуличностните отношения и смущенията при тях. Аз съм много добра слушателка, когато става дума за любовна мъка, мисли за раздяла, съмнения в партньорството като цяло и конкретно с определен човек. Няма такъв проблем, който да не бих могла да си представя. Ноци наред с Ибо сме обсъждали нашите отношения, анализирали сме неосъзнати изказвания и жестове, говорили сме за тактики за възвръщане на загубеното самочувствие, на изгубения партньор или за това как да

възстановим отново мира у дома. Оплаквали сме се една на друга от усещане на лошо отношение или липса на внимание.

Сещам се за една забележителна вечер с Ибо в „Царството небесно“. Последните клиенти отдавна си бяха отишли, бяхме заключили вратата и седяхме на любимата ни маса до прозореца, като помежду ни имаше бутилка „Просеко“ и препълнен пепелник. Бях пропита от мекота и нежност, тъй като съвсем неочаквано Филип ми беше изпратил пролетен букет чрез службата за куриерски услуги, така че нямах никакъв повод за оплакване. Има такива фази на хармония, които за щастие по някое време съвсем хармонично стигат до края си.

Но онази вечер Ибо беше в лошо настроение.

— Какво става с теб?

— Конрад отново ми досажда. Нямах представа какво е.

— Отново ли?

— Искаш да кажеш: продължава ли.

— Ах, Ибо, ти пък си прекалено взискателна.

Не е в стила ми да защитавам мъж, още по-малко мъжа, който тормози най-добрата ми приятелка. Но понякога наистина ми дожелява за Конрад. От половин година се мъчи да угоди на Ибо.

Запознах се в сауната на „Меридиан“. В този момент Ибо се беше настроила да лови мъже и се остави Конрад да я покани на бара на чаша прясно изцеден плодов сок. Разбира се, че тогава — в края на краищата и двамата бяха по хавлии — тя нямаше как да разбере що за вкус на обличане има той. Защото иначе при всички случаи охранителната ѝ система щеше да сигнализира за наличието на проблем. Но когато след време тя откри, че Конрад има склонност към ризи с цвят на патладжан и каубойски ботуши, вече бе твърде късно.

Не искам да кажа, че Ибо има безупречен вкус. Това обаче не ѝ пречи да изпитва смут при вида на модните залитания у другите. Така че тя беше изумена от гардероба му, когато за първи път го видя облечен. И, както след това се изясни, дрехите не бяха единственото, което не я задоволяваше.

Конрад и Ибо не си пасваха в нито едно отношение. Ибо обича спагети. Конрад предпочита равиоли. Ибо обича — което е рядкост при жените — филми, в които се пролива много кръв и падат трупове. Конрад иска да гледа комедии. Ибо е крайно неподреден човек, Конрад обратното. Конрад обича да си поспива сутрин, Ибо става рано.

Откъдето и да го погледнеш има несъответствия, но въпреки това помежду им властва странна сила на привличане.

— Харесва ми, защото е така различен — беше казала Ибо в началото на връзката им.

Но не след дълго различията им почнаха да ѝ досаждат. Всъщност — ако се опитам по изключение да бъда коректна — Конрад не беше виновен, че има предпочитания, различни от тези на Ибо. Да не си подхождаш с някого, може да се случи на всеки, и никой не е виновен за това. Но Ингеборг виждаше нещата по друг начин.

— Знаеш ли какво направи той вчера? Посред бял ден пусна щорите, за да гледа „Формула 1“. Каза, че слънцето му пречело. Не можел да се наслаждава на състезанието, ако нещо непрекъснато му напомня, че навън времето е хубаво.

— Разбирам го. Аз също предпочитам да гледам телевизия, когато навън е навъсено.

Опитах се да изгладя конфликтите. Кое не ми е в характера.

— Така е. Само че разликата се състои в това, че в прекрасен летен ден ти няма да седнеш да гледаш телевизия. Не е нормално. Двайсет и пет градуса на сянка, и то в Хамбург. Събитието на века. Другите двойки излизат да карат кану, лежат край брега на Алстер, отиват на открит басейн или пък сядат край Елба и пият вино. Какво прави в това време Конрад? Пуска щорите. Струва ми се, че си измислям, толкова е невероятно.

— Така си е.

Звучи банално, но не е. Понякога човек трябва да се съобразява с другите и да постига целта си с тактика и педагогика.

— Какво искаш да кажеш? Сякаш ти не се опитваш постоянно да промениш Филип. Та ти си специалистката по „да не приемаме мъжете такива, каквито те са“!

Това, разбира се, е вярно. Но за разлика от Ибо аз вече имам няколко забележителни успеха.

— Има неща, с които или свикваш, или не им обръщаш повече внимание и ги оставяш такива, каквито са. Няма никакъв смисъл от непрекъснатото мрънкане. Ако искаш мъж, с когото да караш кану при хубаво време, просто си намиращ някой друг.

— Но аз този си го харесвам.

— Понякога това не е достатъчно. Има двойки, които се обичат повече от всичко на света и въпреки това не могат да са заедно, защото нощем единият иска да спи на отворен прозорец, а другият на затворен. Понякога компромисите не са възможни. Прозорецът винаги е или отворен, или затворен.

Струва ми се, че обобщих проблема както философски, така и погледнат от практическата му страна. Облегнах се назад и засмуках дълбоко от цигара, като след това се опитах да изпусна пушека далеч в пространството по възможно най-интелектуален начин.

— Добре — изпъшка Ибо. — Ще му дам още един шанс. В края на седмицата искаме да отидем до Балтийско море. Да видим какво ще излезе.

— Ибо, трябва да ми обещаеш нещо — погледнах я аз строго. — Мрънкането е забранено. Вземи се в ръце. Този път го остави на мира. Като му мрънкаш, това го прави несигурен в себе си и още по-лош за изтърпяване, отколкото и бездруго намираш, че е.

Ибо ме погледна умислена.

— Искаш да кажеш, че трябва да го игнорирам?

Безсмислено е да казвам, че в момента двамата отдавна вече не са заедно.

[1] Демонстрация на зелените срещу атомните електроцентрали през 1995 г., при която има десет арестувани. — Б.пр. ↑

[2] Водещ на телевизионна новинарска емисия и автор на политически книги. — Б.пр. ↑

16:45

Спешно ми се налага да отида до тоалетната. В същия момент се сещам за нещо, което би било основание да се приеме, че е по-добре да живееш сам: няма нужда всеки път да се обясняваш защо за пореден път трябва да отидеш до клозета. И защо искаш да гледаш „Безсъници в Сиатъл“ по ZDF вместо „Нашествието на дивите гъски“ по Kabel 1. И то при положение, че имаш „Безсъници в Сиатъл“ на видео и че можеш наизуст да цитираш най-важните моменти от него. Том Ханкс: „С нея снегът винаги изглежда малко по-бял, ако можете да разберете какво искам да кажа.“

И не трябва да обясняваш, че имаш чувството, че си на диета, когато цял ден не си хапвала нищо, а вечерта само за час опукаш голям плик чипс и освен това още две блокчета мюсли „Балисто“.

Прекрасно е да живееш сама, защото мъжете са напълно безчувствени типове, не разбират нищо от жени, не умеят правилно да ни оценяват и освен това са така тъпи, та не могат да разберат, че жените не искат да бъдат оставяни сами, когато, хълцайки, се хванат за челото и с провлачена походка тръгнат към спалнята, казвайки почти без глас: „Искам да остана сама.“

Много е гадно, когато мъчително се оттеглиш, за да останеш сама и никой не забележи усилието. Лежиш и хлипаш декоративно разположена върху леглото, само леко си притворила вратата, за да може стенанията ти ясно да достигат до всяко кътче на жилището и какво от това? Нищо. Приятелчето ти използва удалата му се възможност необезпокояван да гледа по Premiere мача между „Борусия Дортмунд“ срещу ФК „Байерн“. Казвам ви, пълна отврат.

Когато жените се оттеглят, те искат да бъдат забелязани. Това не е чак толкова трудно за разбиране. Затова жените рядко оставят мъжете си на спокойствие. Просто не са в състояние да го направят — все едно дали някоя приятелка току-що е звъннала по телефона, или пък точно е започнал филм с младия Кари Грант.

Жените изхождат от себе си. Разсъждават така, сякаш става дума за тях самите: когато мъжът разсърдено отиде в другата стая, за жените това е знак, че той има нужда от внимание. Мъж, който напуска помещението с думите: „Няма никакъв смисъл да се разговаря с теб, нека просто прекратим този разговор“, от женска гледна точка с всичка сила крещи за помощ. Мъж, който не иска да говори, се нуждае от нашата емоционална подкрепа. Затова го приласкаваме, след което той ни наругава, че сме му късали нервите и че сме досадни, непоносими кози.

Приятелю, разберете ни: не бихме могли да ви оставим на спокойствие, тъй като знаем колко вредно нещо е спокойствието. Не можем със сърдит тон да приключваме разговори, защото след това фалшивото звучене ще се превърне в главата ни в какофония на ужаса.

Понякога се питам как ли би изглеждал животът и как би се променило обществото ни, ако мъжете и жените можеха да се разбират. Сигурно би имало драстично нарастване на безработицата. Всички семейни психотерапевти и издатели на наръчници по общуване ще трябва професионално да се преориентират. Много женски приятелства ще се разпаднат поради липса на горещи теми за обсъждане. Телекомът ще фалира. Значително ще намалее употребата на алкохол и цигари. Цветари и бижутери ще трябва да пресметнат към петдесет процента загуби. Никога повече цветя и дрънкулки за сдобряване. Защото тия, дето не се карат, не могат и да си простят. И на последно място ще се срути цялата индустрия за разкрасяване с всичките и хапчета за отслабване, сокове с белтъчини, книги, групи за взаимопомощ и уреди за бързо изгаряне на мазнините, тъй като жените най-после ще разберат, че мъжете може и да се обръщат подир тънките девойки, но в крайна сметка се женят за закръгленките.

Ще почнем да се разбираме един друг — и най-вероятно няма да има какво повече да си кажем.

Осмелявам се да ви предложа тезата: животът не би бил достоен за живеене и нашето общество ще тръгне към гибел, ако мъжете и жените общуваха в пълно разбирателство.

Но докато човечеството продължава да се дели на две групи — тези, които са в процес на търсене, и другите, които се задоволяват с наличното — земята ще продължава да се върти и светът да

съществува. Приятели, ако трябва да бъдем честни, всичко се върти само около това.

16:48

Но аз, аз повече не искам да съм сред тези, които търсят. Нее, съвсем честно — не.

Стоя сама в проклетото задръстване и страшно много ми се ходи до клозета. Пускам касетата на Бурджи, която би трябвало да ми пасва на прическата. Отначало Глория Гейнър се опитва да ме освежи:

*I am what I am
and what I am
needs no excuses!*

След това се включват „Вилидж пийпъл“:

*Go west
life is peaceful there.*

И накрая прастарата песен „който не пее с нас, някой му е стъпил на ушите“ за Чингис хан:

*Чин, чин, Чингис хан,
Хайде братя! Пийте братя! Пейте братя!
Хайде пак!
Искаме водка
Хохохо
Ние сме монголци
Хахаха
Скоро ще станем чада на дявола!*

При нормални обстоятелства нищо не би могло да ме задържи да не се разтанцувам. Но при наличните обстоятелства предложеният набор от песни ме натъжава още повече и увеличава натиска върху подутия ми пикочен мехур.

16:57

Вече ми е дошло съвсем до гуша. През последните десет минути изминах едва петнайсетина метра. Ако продължавам със същите темпове, ще изтърва вечерта по телевизията церемонията за раздаването на наградите „Бамби“. Ще се предава директно след осем и петнайсет. В никакъв случай не искам да я пропусна. Толкова много мазохизъм вече би бил прекалено. Как вървят по червения ми килим. Без да знаят, че ако бях там, щях да им отмъкна шоуто. Искам да чуя накъсаните благодарствени слова на победителите и да видя швенковете на камерата към публиката. Там някъде, впрочем доста напред заради добрите си контакти в тъпия им бранш, ще седи Филип фон Бюлон. Ако и вече ни най-малко да не се интересувам от него и израстването му в обществото, все пак с удоволствие бих узнала какъв ли костюм е облякъл тази вечер.

Минавам покрай табелка с надпис „Паркинг Холмор, пет километра“.

Е, добре де, казвам си. Трябва да спра, защото ми се ходи до тоалетната. Освен това вече нямам какво да губя.

Минавам най-вдясно, давам мигач и натискам газта.

Разбира се, че не подозирам, че това е един от ония моменти, които преобръщат живота в неочаквана посока. Един от ония моменти, за които по-късно се питаш: „Какво ли би станало, ако тогава в късната есен малко преди пет часа не бях поела по най-дясната лента?“

Не звучи много патетично и ако това не беше животът на Амели Кукличката Щурм, а някой филм с Камерън Диас, режисьорът би измислил нещо по-апетитно и по-вълнуващо — но си беше точно така: моята съдба бе повлияна от факта, че страшно много ми се пишкаше.

И животът ми се промени из основи само защото неотложно трябваше да ида до тоалетната.

17:01

Погледнах в огледалото на тоалетната на паркинга на Холмор. Кризите ми отиват. Слабо, опънато лице, сякаш съм употребила някой прастар трик в гримирането. Със загар от Зюлт, няколко лунички по носа. Изглеждам много по-строга от обикновено, някак пораснала. Вече не съм онова мило, безобидно същество, харесвано от всички.

Нека бъдем честни: всички те харесват, защото хората не могат да си представят, че би представлявала заплаха за тях. Или защото просто си по-дебела от тях. Или защото шефът говори лоши неща зад гърба ти. Или защото всички освен теб знаят, че мъжът ти изневерява. Намират те за симпатична, защото смятат, че те надвишават. Преди години, още като работех във фабриката, винаги малко ме беше яд, че хората не клюкарстват по мой адрес. Нямаше нито язвителни забележки, нито подъл слух, който се налага да опровергавам. Възприемам подобно отношение като пренебрежение към личността ми. Само веднъж чух, че една колежка от склада за стоки ме имала за арогантна пуйка. Откога бях мечтала за такова определение.

Образът в огледалото опитва да ми се усмихне. Дали наистина добрият външен вид е така важен? Добре изглеждащите хора по-щастливи ли са? По-щастливи от мен? Че това не е никакво изкуство. Сещам се за смешния Волфганг Йоп^[1].

Когато с Филип и още четири моделки ни заведе в берлинския четири звезден ресторант „Вау“, тъй като Филип му беше издействал договор за първия му филм в киното. В който между другото Бенте Йохансон също получи малка роля. Когато Филип ми каза, че Йоп се изказал за набиващата се на око липса на талант у Бенте, както и за отсъстващото й излъчване и афектирания й начин на изказ, аз тутакси разтворих сърцето си за този човек. Няма съмнение, че бих му допаднала. Действително голям познавач на хората, този господин Йоп.

Вечерта във „Вау“ със сигурност не е била скъпа за неговите възможности. Самият той почти не хапна, защото не спря да говори.

Четири модели твърдяха, че вече са яли, което си беше чиста лъжа. И аз твърдях, че съм яла, което също си беше чиста лъжа. Но видът на четирите клечки за зъби от женски род бяха удар върху празния ми стомах и едрите ми бедра.

Единствен Филип се наслади на вечерята, демонстрирайки добрия си апетит, а останалите слушахме изказванията на Йоп за вътрешните ценности и външната хубост, които приключиха с умозаклучението: „Та кой днес се интересува от вътрешните ценности? Да не би да гледаме рентгенови снимки?“.

И въпреки че бях най-зле изглеждащата жена от всички на масата, се оказах единствената, която се спуска от смях. Това по свой начин даде достатъчно доказателства за вътрешната ми ценност.

Свивам устни. Благодарение на прическата, която ми направи Бурджи, шията ми изглежда по-дълга, а косъмчетата под мишниците ми са се изрусили. Харесвам си се. Но не мога да се зарадвам на това. Напротив — още повече ми домъчнява. Щото — к'во значи всичко това? Когато този, комуто не се харесвам чак толкова, въпреки всичко продължава да ми харесва и искам и той да ме харесва.

Двойно еспreso ми би дошло добре, а може би и малка салата. Без заливка. Трябва да използвам времето, преди мъката да ме удари и в стомаха. Ако ще прекарам остатъка от живота си в нещастие, то поне да си запазя добрата фигура. Жената, която чисти тоалетната, ми пожелава приятна неделя. Твърде късно.

[1] Немски дизайнер. — Б.пр. ↑

17:08

Ресторантът е празен, жената зад касата в лошо настроение, салатата повехнала, а влажните ми вдлъбнатини под коленете залепват на изкуствената кожа на столовете.

Въпреки това — харесвам ресторантчетата по паркингите на магистралата. Тук всички са си чужди и това обединява.

Има такива моменти, когато дълго гледаш нещо, а не го виждаш. Втренила съм се в един читател на „Билд ам зонтаг“ на две маси от мен, но пред очите ми е Филип фон Бюлов, когато пробва да ми сготви лазаня. „Лазанята е моят специалитет“, беше казал той в началото на връзката ни. За това обаче изобщо не може да става дума. Бях дори се замислила дали за следващия му рожден ден да не му подаря посещение на курс по готварство. Тъй като самата аз не мога да готвя добре, но пък затова и двамата обичаме да ядем... Ах, глупости. Не бива повече да си пълня главата с подобни мисли. Не е ли прекрасно. Никога повече няма да позволя да ме обзема проклетата паника, когато се мъча да измисля нещо изключително оригинално само защото при последния му рожден ден бях осенена от наистина добра идея за подарък и повече не искам да падам под това ниво.

Бавно премествам погледа си към действителността. Опитвам се да разгадая какво пише на първа страница на „Билд ам зонтаг“. Присвивам очи и леко се навеждам напред. Сега вече мога да го прочета. Три пъти минавам по проклетото заглавие. Три пъти. Докато най-после схващам какво пише:

„Тв звездата Бенте Йохансон и нейният берлински адвокат: «Да, това е любов!»“

Слагам си слънчевите очила. Хващам кучето за каишката. Тръгвам по посока на колата си. Движа се като в забавен каданс. Сякаш се наблюдавам отстрани и се питам — съвсем трезво и много точно — дали ще успея да стигна до колата. Успявам. Слагам Марпъл на седалката до шофьора, премествам купичката й за вода отзад. Закопчавам си колана.

Нямам никакво колебание какво ще правя оттук нататък.

19:05

Убедена съм, че няма могъщо чувство, което да не с минало през душата ми в последните два часа и половина. Не говоря за щастие, гордост, любов и т.н., а за омраза, ярост, мъка, срам, отчаяние, стръв към убийство. Всичко това преживях едно след друго. Отново и отново. И то в детайли.

За полагането на някакви усилия в смисъл на изтласкване на чувствата при създадените обстоятелства не може и да се мисли.

От трийсет и осем часа се намирам в състояние на бягство. Бягство от чувствата, мислите, болката ми. От истината. С надеждата, че ако достатъчно дълго се отклонявам от мъката, раната ще заздравее от само себе си. Не действа. Никак. Държа лицето си на отворения прозорец, оставям се да ме брули попътният вятър и се питам дали някога отново ще мога да се насладя на каквото и да е. Останалото ми го осигурява касетата на Бурджи „Шок за сълзите в случай на нужда“. Виклеф Джийн и Мери Джей Блиддж молят за помощ:

*Would someone please call 911
tell them I just got shot down!*

„Ново съобщение в гласовата ви поща.“ С това започна всичко. Със съобщение, което не бе предназначено за мен. С любопитството ми и желанието да си навра носа навсякъде. Чувам отново гласа на Бенте Йохансон да звучи от телефона. Всяка дума от шведско-американското й произношение на момиче от програмата Au-pair се е забила направо в мозъка ми:

„Хей, Фил, дарлинг, Бенте е. Цяла нощ мислих и накрая взех решението. Окончателно. Няма повече да участвам в тая игра на криеница. Тя най-после трябва да го разбере. Все едно дали от мен, или от вестника. Билийв ми: не ставам за любовница. Искам всичко.

Това беше ясно от самото начало. Затова сега искам да сме на чисто. Това беше, което имах да ти кажа. Бай, хъни.“

Бай, бай. Тая пачавра е изпълнила заплахата си. Поставила е и Филип, и мен пред свършен факт, като е дала изявление за „Билд ам Зонтаг“.

А ако не бях прослужала съобщението от гласовата поща? Щяха ли тогава събитията да се развият по друг начин? Дали не утежних ситуацията с драматичната си реакция? Какво щеше да стане, ако бях запазила спокойствие и не го бях помолила да обясни всичко? Можех ли чрез добре подбрана тактика да избегна удара на съдбата?

Не знам. Винаги съм споделяла мнението, че ако се действа тактично, обикновено стигаш там, където отиваш и без тактика, само че във втория случай го правиш по-бързо. Да не говорим, че запазването на спокойствие не е мой стил. Особено когато се отнася до мен и моята любов.

Дали пък твърде необмислено не съм разчистила бойното поле? Дали нямаше да избере мен, ако в момента на решението си му се бе наложило да ме погледне право в очите? И дали изобщо тогава щях да искам да го задържа? След всичко случило се? Прощаването добродетел ли е?

Въпросът вече не е актуален. Твърде късно е. Не се борих за него. И изгубих.

*And he shot me through my soul
feel my body getting cold.*

Филип изобщо не подозира за това съобщение. Нито за ултиматума на своята любима. Нищо за грозящото го зло. Филип фон Бюлов си живее в комфортна сигурност. През работните дни се наслаждава на един шведски модел като любовница, а за уикенда държи своята смешна и дяволски естествена Кукличка. От време на време си позволява да излезе на вечеря и с двете жени, което придава на прекарването особен еротичен привкус. Пфу, Филип фон Бюлов!

And the bullet's in my heart.

Точно в този момент минавам покрай отбивката от магистралата,
където пише Сърцебиево.

И ми се разбива сърцето. Сякаш отдавна не е разбито.

19:15

Любовната мъка е вредна за този, който вече страда от нея. Но яростта е опасна за този, към когото е насочена. А пък аз още никога през живота си не съм била така ядосана, както сега. Върви по дяволите, Филип фон Бюлов със своето скандинавско бисерче! Достатъчно зле се чувства човек, когато знае, че е бил мамен. Но когато знанието е споделено и с широката общественост, това е нещо съвсем различно. Това е позор, който не бива да остане ненаказан.

Подгответе се! Тъй като Амели Кукличката Щурм е съвсем близо до Берлин. Ядосана е. И е абсолютно готова да направи за смях себе си, но и вас пред милиони телевизионни зрители. Защото няма друг начин да ви нарани, освен като ви изложи пред себеподобните ви. Пред пикливия ви елит. Ония от голямото добрутро. Пачаврите от телевизията. Вие, самовлюбени лайнари.

Никога не съм била част от тях. Винаги съм се оказвала или прекалено дебела, или прекалено ниска, или прекалено незначителна, или прекалено мила. Нямам добро име, което да изгубя, затова пък имам самочувствие, което мога да спечеля. Ще спя по-добре, ако знам, че вие не можете да заспите от срам. Още нямам конкретен план за действие, обаче бъдете нащрек. Пазете се! Никога няма да забравите тази церемония за наградите „Бамби“!

19:25

В главата ми се развихрят различни начини на отмъщение. Виждам да летят гнили домати, формулирам на ум гадни подвиквания, представям си как питиета с интензивни цветове се разливат по светла вечерна рокля.

При което почти забравям най-важното: как ще се облека. Как ще се промъкна без покана покрай хората от службата за сигурност? И изобщо как ще сваря да стигна навреме?

Радио „Шпрее 105,5“ предава репортаж на живо от червения килим пред Шаушпилхаус на „Жандарменмаркт“^[1].

— За церемонията на наградите „Бамби“ в Берлин пристигнаха звезди като Том Круз, Анджелина Джоли и Роби Уилямс. В момента, драги слушатели, към нас идва Фрауке Лудовиг, водещата на вечерта... Хей, Фрауке. Как се чувствате малко преди голямото си представление?

— Добре. Благодаря.

— Тъж, това беше Фрауке Лудовиг на живо по 105,5. А ето сега облечена в смело екстравагантна рокля идва Бенте Йохансон. Тя е скандалната жена на вечерта. Номинацията на предаването ѝ „Овулацията на живота ти“ за най-новаторски телевизионен формат на годината предизвика бурни дискусии и дори заплахи за бойкот на церемонията. Освен това днес Бенте публично обяви любовните си отношения с един елитен берлински адвокат... Добър вечер, госпожо Йохансон! Как преценявате шансовете си за награда?

— Надявам се, тъй като аз и екипът ми здраво работихме по това предаване.

— С вас ли е новият ви приятел?

— Разбира се. Стиска ми палци.

— Благодаря, госпожо Йохансон — а сега обратно в студиото.

Какво ще кажеш, мечоко мой: берлински елитен адвокат, новият приятел. Като си с мен, целият си облян в блясък, а до нея дори не споменават името ти. Но съжалението ми, миличък, си има граници.

[1] Концертна зала в Берлин, реставрирана след 1989 г., разположена на известен площад, една от задължителните спирки на туристите. — Б.пр. ↑

19:45

Познато ли ви е това чувство? Струва ти се, че никога повече в живота си няма да можеш нищо да похапнеш. И въпреки това не можеш да се зарадваш на спестените калории.

Познато ли ви е това чувство, когато нищо от това, което обичаш, което те прави щастлива, което намиращ за хубаво, което те вълнува, не може да те утеши? Наситено жълтото от полята с рапица покрай магистралата изглеждат като модно украшение в деколтето на синьото небе. Всичко носи дълбоко спокойствие, ухае меко и на лято, а ти усещаш как щастието те напуска завинаги. Единственото, което те владее, е мисълта, че си изгубил любовта — онази голяма, безкрайна, вечна любов. Онази, която всеки очаква в сърцето си.

Вече съм на магистралата до Берлин. Винаги съм се радвала на Берлин. На града, в който се влиза по няколко големи платна. Днес Берлин ми внушава страх. Сякаш бих могла да пропадна някъде из него.

Приятелки, вие всички познавате това чувство. Какво да ви кажа сега? Знам, че и на вас ви се е случвало. И въпреки това сте си мислили, че не може да стане по-лошо, че има неща, които не могат ей така да си отидат. Но те са си отишли. И е ставало още по-лошо.

20:05

Чела съм, че в Америка съществуват разни много странни закони. В Мемфис, Тенеси например жените имали право да карат кола само ако пред колата бягал мъж, който развява червен предупредителен флаг. В момента ми се струва, че подобни забрани трябва да бъдат въведени и в Германия. Пред мен една жена се мъчи да направи нещо. Не, тя не паркира, а се опитва да вкара своя опел астра с цвят на прясно месо в една доста по-малка от автомобила дупчица. Признавам, че регулярното ми бибипкане също допринася за засилващата ѝ се нервност. По принцип жените винаги са нервни, когато им се налага да паркират. А пък аз искам само да ѝ кажа: „Хей, момиче, не можеш да влезеш там! Продължи напред! Бързам, а съм застанала зад теб в тази тясна еднопосочна улица. Няма как да те надмина, а съм в лошо настроение. И така: ОТКАЖИ СЕ ОТ ПАРКИРАНЕТО НАЙ-ПОСЛЕ!“

Най-накрая го прави. Пуска сигналните светлини, слиза, усмихва се извинително към мен и започва да вади от багажника много и очевидно тежки пакети.

Опитвам да запазя спокойствие.

Не ми се удава. ПО ДЯВОЛИТЕ, ТРЯБВА ДА СТИГНА ДО ПРОКЛЕТТО РАЗДАВАНЕ НА НАГРАДИ!

Знам, че на която и от приятелките си да се обадя в момента, всяка от тях би ме посъветвала да се откажа. Дори ще ми забрани да ходя там. На колене ще ме моли да не го правя. Но има неща в живота на всяка жена, които тя непременно трябва да стори, дори всичките ѝ приятелки да са против.

Искам да видя двамата заедно! Бенте на сцената, Филип някъде на предните редове. И след това — под ръка на коктейла. Тя на моето място. На моето още топло място. Трябва да видя всичко това. Знам, че много ще боли. Нямам представа какво точно ще направя. Може да се превърна в криминален престъпник. Кой от двамата е заслужил повече

да падне жертва на криминално престъпление? Не съм съвсем сигурна в избора си. Ще се доверя на инстинкта.

— Хей! Ако веднага не разкараш оттука лайняната си кола с всички пакети, децата ти ще останат сирачета!

Собственичката на опела се ококорва уплашено насреща ми. Веднага ѝ става ясно, че никак не се шегувам. Забързано блъсва капака на багажника, скача зад волана и изпрашва напред толкова бързо, колкото е възможно това да стане с дръпната ръчна спирачка.

Харесва ми това излъчване на бруталност, което си придадох и което предизвика неотложно и безпрекословно подчинение. В него има нещо. Трябва по-често да ме мамят и да научавам за измамата от вестниците. Влияе невероятно върху характера ми — ставам все по-лоша. Застрашителна. И още по-уплашена.

20:12

Твърде късно! Твърде късно! Карам с деветдесет по улица „17 юни“ към Бранденбургската врата.

Сещам се, че не съм с вечерна рокля. Имам само една простичка лятна черна рокличка с презрамки, която лежи смачкана в багажника.

20:39

Шаушпилхаус. Дамската тоалетна.

Нервна съм. Разбираемо. С трепереща ръка слагам туш на миглите си. Години наред търсих подходящ туш, с който да не се зацапвам, докато го слагам. Точно когато го намерих — „Nearly black“ на „Oil of Olaz“ — и фирмата фалира, а моите мъки почнаха отново. Имам проблеми също така и с контурния молив за устни, с който често чертая далече извън целта. Във всяко женско съществуване има продукти от козметичната индустрия, с които не може да се получи ползотворно сътрудничество.

Понякога се питам например колко ли пари съм дала за копринени чорапи, които още при първото обуване пускат бримки още в ръцете ми. Обикновено това се случва, когато нямам резервни и ми предстои ходене на невероятно шикозен прием, където ще трябва да стоя права. Често си мисля, че копринените чорапи ги произвеждат със спускащи се бримки.

Подобно неприятно отношение имам и към гела за коса и сенките за мигли. Нямам изработено чувство за точната доза. С гел на косата изглеждам така, сякаш току-що съм си извадила главата от фритюрник с много мазнина. А сенките по клепачите ми независимо от цвета им винаги изглеждат като следи от побой, който не е бил в моя полза.

До мен стои Сандра Майшбергер^[1] и си слага червило. Тя обаче успява да се справи с молива за контури. Може би пък да има проблеми с пинсетата, тъй като веждите ѝ не изглеждат правилно изскубани. Е, така е, всеки си има своите недостатъци. Това се нарича справедливост.

Във всеки случай не е по-висока от мен. Става ми симпатична. Но може би е много по-умна от мен. Това пък я прави не особено симпатична. Плаша се от добре изглеждащи жени, които свободно могат да разговарят с политици. Чувствам се неудобно в тяхно присъствие, припомнят ми, че отдавна се каня да тръгна на курс по

английски за напреднали и всеки ден да изчитам от начало до край културните страници на „Франсфуртер алгемайне“. Започвам да си мисля, че вечерно време трябва да правя нещо за самообразоването си. Но пък по това време винаги дават нещо забавно по телевизията.

Госпожа Майшбергер ме гледа някак отчуждено, когато с маша в ръка се заемам с косата си, която ми предстои да превърна в прическа, достойна за световен град като Берлин. Може би си мисли, че съм изцяло съсредоточена върху външния си вид и представлявам позор за всички еманципирани жени. Имате право, госпожо Майшбергер. Със сигурност за вас е страшно важно сама да си изкарвате парите, да карате кола, която сама сте си купили и да имате мъж, с когото да си разделите отпуската по майчинство. Вие сте това, което се нарича независима жена. Аз обаче не съм. Аз съм зависима. И искам да съм такава. Имам нужда от някой, който да ме обича, ако и да съм такава, каквато съм. Някой, който да ме успокоява и да може да ме изтърпява.

Искам да казвам на този, когото обичам: „Имам нужда от теб“, без той да се стряска от думите ми и да иска да избяга в друг град. Не, аз не съм независима жена. И може би заради това съм много по-еманципирана от всичките еманципантки взети заедно. Тъй като престанах да се държа така, сякаш съм независима.

Размахвам машата за коса като меч в борбата за моята зависимост. Сандра Майшберг си тръгва.

Дишам дълбоко в опит да се успокоя. Всъщност е чиста случайност, че изобщо успях да стигна дотук.

В осем и петнайсет оставих колата на място, където паркирането е абсолютно забранено, грабнах някакви неща от багажника и естествено — моята малка мис Марпъл.

Минах на бегом по вече празния червен килим. Марпъл не обича много да бяга, но в такава ситуация не мога да се съобразявам и с нея. Церемонията бе вече започнала, а аз по никакъв начин не исках да изпусна излизането на сцена на Бенте Йохансон, в случай, разбира се, че спечелеше. Трябваше да разваля както нейната радост, така и тази на господин фон Бюлов.

Когато го видях, тутакси схванах, че ще си имам трудности. Момчето от службата за сигурност ме гледаше с недоверие, тъй като аз все още бях със светлосините си плажни бермуди и тениска на цветя.

— Поканена съм — казах аз с най-убедителната си интонация.

— Тогава сигурно имате покана.

— По принцип да, но идвам директно от самолета от Зюлт, а поканата е на бюрото в къщата ми до Шлахтензее.

— Не мога да ви пусна без покана.

— Аз съм годеница на един от наградените.

— Това днес го чувам за пети път — високият два метра мускулист мъж загуби всякакъв интерес към мен, като че ли изобщо не ме виждаше. — Изчезвай, момиченце, няма какво да повтарям.

Моля ви! Поне не сега, когато съм така близо до целта! Искам да изпълня последното най-велико представление на живота си! Дебютът ми като отмъстителка и фурия! Трябва ли да проваля всичко заради някакъв глупак с дебел врат, който иска да чувства мощта си за моя сметка. Бях на секунда от разреваването, когато една тежка ръка се стовари отзад на рамото ми и ме измести встрани.

— Направи път, малката.

Обърнах се. Зад мен стоеше — познах го по загорялата кожа и очилата с рамки на точици — Негеркале Швенсен, бивш хамбургски сводник и крал на заведенията с червени фенери, в момента следствен.

Когато преди години стрелях по него, вече лежейки на носилката на „Бърза помощ“, той отказа да махне очилата си и показва с ръка знака „Виктория“.

С тих, но заплашителен глас Негеркале се обърна към момчето от службата за сигурност:

— Познаваш ли ме?

— Мхххм.

— Искаш ли да си нямаш неприятности тази вечер?

— Мдааа.

— Тогава ме пусни да мина. И малката също. Ако не, ще ти променя физиономията.

Вардянинът се отмести встрани и ми отправи такъв злобен поглед, сякаш бях виновна за унижението му. Аз обаче му се усмихнах възможно най-подигравателно и снизходително. След което Негеркале ме блъсна навътре, пожела ми приятно прекарване и изчезна към залата. Погледнах го слисана, но с облекчение и благодарност и затърсих тоалетната.

Марпъл започна да души с нос, сякаш търси място, където да свърши оная работа. Предполагам, че не е разрешено да се влиза с

кучета в „Шаушпилхаус“, но реших, че е по-добре да не се обръщам и да не общувам повече с момчето на входа.

Хвърлям последен поглед в огледалото. Тъй като изобщо не мога да очаквам каквато и да е официалност, съм доволна от вида си. Филип би казал, че изглеждам „естествена“. Е, щеше да е напълно прав: черна рокличка с презрамки, златни сандалки на токчета, пресни лунички по носа, отмъстително червено на устните. С банкнота от петдесет марки убеждавам жената, която чисти тоалетните, да пази за известно време мис Марпъл.

— Няма да продължи и половин час. Имам една съвсем малка работа за уреждане.

— Награда ли ще получавате?

— Нещо такова.

В живота си досега винаги съм се старала да ме харесват. Безобидната, любвеобилна, отнесена Амели Кукличката Щурм. Цялата ярост, която се е трупала за трийсет и две години у мен, тази вечер ще избълва навън. Честит рожден ден, Кукличке!

Церемонията тече.

Поемам дълбоко въздух.

Напред в борбата. Нямам нищо за губене. Отдавна съм изгубила всичко.

[1] Водеща на политическо телевизионно предаване. — Б.пр. ↑

21:05

Влизам в залата при публиката през една странична врата. Виждам познати физиономии. Черно Йобатай^[1] глупакът, седи на края на реда. На краката с маратонки, червени като задника на павиан. Защо ли са го пуснали? Оливер Гайсен^[2] има вид на човек, който току-що се е измъкнал от леглото, а Харолд Шмит се е свил между Хайке Макаташ и Бастиан Пащевка. Разбираемо, защото на сцената, застанал пред голямо златно „Бамби“, точно в момента Фил Колинс пее най-новата си приспивна песен. Дори и мен ме изпълва нещо като чувство за разтоварване и скука.

Но не съвсем.

Открих Филип!

Седи на първия ред, обграден от две блондинки: Томас Готшалк и Бенте Йохансон. До Бенте е Юлиус Шмит, следват Ксавиер Найдо и Том Круз.

Прекрасно, Бюлов, значи си достигнал целта на мечтите си. До теб е номинираната ти изгора и си на един ред с любимия си певец и актьор, чийто реплики от „Невъзможна мисия“ знаеш почти наизуст.

Сърцето ми се качва в гърлото. По гърба ми се спускат перлички пот. Дали да не си взема кучето и да се прибера у дома. Но краката ми не могат да мръднат, а погледът ми не се отмества от онази двойка.

Ако в този миг падна и умра, изобщо няма да жала за себе си.

[1] Немски актьор. — Б.пр. ↑

[2] Телевизионен водещ. — Б.пр. ↑

21:07

Ръкоплясканията ме изваждат от дълбоката ми мъка. Фрауке Лудовиг подава на Фил Колинс букет цветя, подарява му две въздушни целувки и обявява следващия номер от програмата:

— Уважаеми дами и господа, никога досега една номинация не е разпалвала така страстите. Кое телевизионно предаване тази вечер ще бъде обявено за най-новаторския телевизионен формат на годината? Отговора ще научите от следващия ни гост. Поздравете единствената, несравнимата Верона Фелдбуш!

Тъпа крава с неестествено хубава фигура. Не познавам лично госпожа Фелдбуш, но въпреки това не мога да я търпя. Човек се привързва към някои от оценките си като към плюшени играчки.

Верона дълго отваря плика, след което започва да се хили:

— Дами и господа! „Бамби“ за най-новаторски телевизионен формат се връчва на... „Овулацията на живота ти“ с водеща Бенте Йохансон!

Аааа! И това на всичкото отгоре. Ще се пръсна. Първо ми отмъкна мъжа, а сега се издокарва и с награда. И двете незаслужено. Шведска глупачка. Докато Бенте триумфиращо се качва по стълбите към сцената, придружена от викове „Браво!“ и „Ууу!“, аз бавно се придвижвам напред.

Верона подава на Бенте златната сърничка.

— Мила Бенте, радваш ли се на наградата, ако и видимо не всички да споделят, че тя е за теб?

— Ах, дарлинг, мисля, че съм си заслужила завистниците. — Бенте се хили като пача.

Гледам тясната ѝ рокля, дългите ѝ слабички ръце. Дългите ѝ тънки крака. Дългата ѝ тънка шия. Никога не съм се чувствала толкова ниска и дебела. Сълзите напират в очите ми и само мисълта колко ужасно бих изглеждала при акта ми на отмъщение, ако съм с размазан туш по миглите, ме спира да не се срутя хлипачка на земята.

След час ще мога да рева колкото си искам. Но сега първо трябва да довърша цялата история тук с гордост и хладнокръвие.

Бенте се приготвя за благодарствената си реч.

— Тенкю, Верона. Тенкю на журито, на моя продуцент и на родителите ми, които не спряха да ми вярват. Но най-много благодаря на моя партньор в живота. Защото от днес за мен и за него започва ново летоброене. Тази награда е и за теб, доктор...

Силен писък кара зрителите да обърнат погледи в друга посока. Верона Фелдбуш се хваща за главата и изхвърчава зад сцената.

А аз за пореден път се пращам по дяволите, защото не съм се научила да хвърлям право в целта.

Но все някога, казвам си, ще уцеля където трябва.

ПОНЕДЕЛНИК, 5:30

Имам лош характер и хубава фигура. Мога да паркирам добре, а още по-добре ми се удава да казвам „не“. Висока съм само един и шейсет, но отдавна не гледам към никого отдолу. Всеки е толкова висок, колкото се чувства. А човек се чувства по-велик, когато може да гледа от горе на долу. Имам лош характер и хубава фигура... Сега е малко след пет и половина... Понеделник сутрин е...

Всичко беше само сън...

Само сън...

5:35

Понякога, когато се събудя както сега, се чувствам по-силна заради съня си. Не мога добре да си го спомня, но остава чувството от неясно, но хубаво чувство. В малкото минути между нощта и деня, в които всичко става възможно, понякога имам чувството, че мога да започна живота си отново.

Отварям очи. Те бавно свикват с полумрака и колкото повече светът около мен влиза в контурите си, толкова повече изтънява в главата ми пъпната връв със съня, и аз все повече се разделям с тази, която бих желала да бъда и ставам тази, която съм.

Амели Кукличката Щурм. Най-тъпата патица на света и звездата от церемонията на наградите „Бамби“.

Спомените от предишната вечер бавно изплуват пред мен.

Добре, за нещастие, вместо да улуча със сандала си Бенте по главата, уцелих Верона Фелдбуш. Но подобни непредвидени неточности не могат да ме отклонят от плана за отмъщение. Този път се прицелвам във Филип — толкова бързо, колкото мога с един сандал на крака — заставам пред него — толкова импозантно, колкото мога със своите метър и шейсет — и го поглеждам.

Събитията от последните два дена минават през главата ми като късометражен филм на ужасите: плажът Занзибар. Без секс с Оливер. Пръстенът ми, изяден от пощенската кутия. Юлиус Шмит. Вестникът „Билд ам зонтаг“. Болката, която ме съпътства през цялото време. И мис Марпъл, която ме чака под опекунството на чистачката от тоалетната най-после да довърша делото си тук.

— Кукличке?

Филип ме гледа с поглед, за който не мога да разбера какво означава. Изглежда зле, казвам си аз. Необръснат, тъмни кръгове под зачервените му очи, а пък и черният костюм изобщо не му отива.

С тила си усещам как камерите се насочват към мен.

Вдигам ядно ръката — и усещам как цялата злоба изведнъж ме напуска.

В този момент чувам Бенте Йохансон, забравена от всички присъстващи, да хленчи в микрофона:

— Кукле, какво правиш? Какво става?

Изглежда така жалка там горе, стиснала в две ръце златната сърна, сякаш се страхува, че някой може да ѝ я вземе. А аз се обръщам към сцената и вдишвам дълбоко:

— Какво става ли, Бенте? Отмъкна мъжа ми и това е нечувано. Това става! И ако обичаш, не ме наричай „кукле“, ти, тъпа краво!

Бенте са олюля. Някой извика:

— Втора камера към Йохансон! Едър план!

Видях как от очите ѝ бликнаха сълзи. Гледаше към някого, който явно бе зад мен. В мига, в който я чух да казва: „Юлиус? Ти си бил и с нея...? Как можа да ми причиниш това?“, аз спрях да разбирам света. Хълцаща, Бенте се свлече на колене. С което си осигури медийно безсмъртие.

Юлиус хукна към нея на сцената, като викаше:

— Това е голямо недоразумение!

Филип взе ръката ми:

— Кукличке, съвсем ли си превъртяла?

— Защо? Какво искаш да кажеш?

Някой отново изкрещя:

— Първа камера! Искam ги тримата в крупен!

— Кукличке, нямам представа какво си намислила и какво ти е в главата. Но съм безкрайно щастлив, че отново те виждам.

— Изневерява ли ми с Бенте?

— Разбира се, че не.

— Как така не?

— Какви ги говориш? Бенте е с Юлиус от една година. А от днес даже официално.

Думите от гласовата поща и от „Билд ам зонтаг“ отново се завъртат в главата ми. И изведнъж всичко става ясно, но толкова бързо душата не може да приключи от нещастие към щастие, от ярост към любов, от трагедия към хепиенд.

Разбира се. Юлиус. Елитен адвокат. Който вече не обича жена си. Чийто живот напълно се е объркал. Бенте, която го кара да признае, че е с нея и която съобщава за решението си на довереното лице Филип.

— Откъде изобщо имаш още един костюм?

- Под наем.
- Застраховката ми ще поеме ли щетите?
- Мисля, че да.
- Обичаш ли ме още?
- Страхувам се, че да.

Когато след това впихме очи един в друг в пълно мълчание, Ксавиер Найдo грабна микрофона и запя. Защото беше разбрал всичко. Беше разбрал, че става дума за любов. И за болка. И че всичко за пореден път свърши добре.

*Кажи високо,
че ме обичаш,
кажи високо,
че ще ми дадеш всичко,
кажи високо,
че съм всичко за теб,
кажи високо
това, което искам да чуя.*

Вече бях размазала туша по лицето си. Том Круз стана, заръкопляска и ме погледна така, сякаш бях звездата от нов холивудски филм. Е, като се върне у дома, ще има какво да разказва, тоя Том.

*Винаги ще слушам
какво ми говори сърцето ти,
пред хиляди ангели
аз поисках любовта ти.*

Остатъка от вечерта изживях като на кино. Безмълвно гледах към един голям екран и там видях как Амели Кукличката Щурм отпразнува рождения си ден, видях и хепиенда на една голяма, нова, стара, новоспечелена, ако и никога да не е била загубена любов. След края на церемонията видях Кукличката да минава през нощния Берлин под ръка с Филип. Той във взетия под наем черен костюм, тя в намачкана

лятна рокличка. Спираше на всяко ъгълче, за да го хване здраво под ръка и да се увери, че не е прелетяла от някой кошмар направо в прекрасен сън. Вървят пеш чак до дома. Той заключва вратата, взима я на ръце и я понася над купчина нахвърлени дрехи. После държи лицето ѝ в ръце, докато тя заспи. Ако наистина стоях в киносалона, на това място щях да помоля съседа си за носна кърпичка.

5:48

Животът започва отначало. Такъв, какъвто беше. А не беше никак лош. Въпреки че нямам нищо против да има малко разбунване на страстите и промяна.

Последните два дни не бяха никак хубави. Но пък ще останат незабравими. А какво е незабравимо в живота?

В кратките мигове между нощта и деня си заслужава да задържиш незабравимото. След съня и малко преди да си напълно буден. И може би дори да си изтананикаш една песничка.

*Кажи високо,
че съм всичко за теб,
кажи високо
това, което искам да чуя.*

След което разбудям моя мил. Така че той да си мисли, че сам се е събудил.

Това не е филм.

Това е моят живот.

Добро утро!

Издание:

Илдико фон Кюрти. Сърцебиене

ИК „Колибри“, 2006

Художник на корицата: Стефан Касъров

ISBN-10: 954-529-432-9

ISBN-13: 978-954-529-432-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.